T.D.R. - 1334A
KRIVD: 6-1-1991

©

O-892MVTR3,S
M91
117005

ஸ்ரீ

இராமஜெயம்

ஸ்ரீ மஹா பாகவத தசமஸ்கந்தத்திலுள்ள

கோபிகா லீலையென்கிற

ஸ்ரீ கிருஷ்ண நாடகம்.

கம்மவார்குலம்

மகா-ள-ள-ஸ்ரீ வெங்கடராம நாயக்கரவர்களா

லியற்றப்பட்ட இராகமுடன்

சில நூதன ஜாவளிகளும், நூதன தருக்களும்,

இந்திர்சபா மெட்டுகளும், வாணாசுர நா

டகத்திலுள்ள மெட்டுகள் முத

லியவைகளும் விசேஷ

மாய்ச் சேர்த்து

சாமக்குளம்

ஸ்ரீ வெங்கடரமண தாஸரவர்களால்

ஒருவாறு பரிசோதிக்கப்பட்டு,

வ. குப்பண்ணா கவுடரவர்கள்

கேட்டுக்கொண்டபடி

கோயமுத்தூர்:

சே. ப. வெங்கடசாமி நாயுடவர்களால்

தமது

அப்லெர்வர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விக்ருதி-ஸு கார்த்திகை-மீ — விலை அணா—8.

Registered Copyright.

O-, 8922MVR3, S
M91

ஸ்ரீ

விஷ்ணுமயம்.

சாற்றுக்கவிகள்.

ஸ்ரீமான் சாமக்குளம் வெங்கடரமணதாஸர் மாணாக்கராகிய
வையம்பாளயம் வெங்க நாயக்கர் குமாரர்
அ. ஏ. வெங்கட கிருஷ்ணம நாயக்கரியற்றிய

நேரிசை யாசிரியப்பா.

திருமக ணிலவிய செய்ய சீர்க்கமல
மருமலர் மயூரர் வகுத்த பூதலத்தில்
நிறையுயிர்க் குழுவு ணிகரறு மாந்தர்
அறமுத னான்கு மதிப்பெளி தெய்வான்
வேத நாயகனைப் பேர் மாமுனி யக்கா
ளோது புராண மொருமூ வாறுள்
மாயவ ருடல் வளர் விலா துரைக்கும்
தூய பாகவதத் தொல்கதை யதனைச்
செந்தமிழ்ப் பாக்கள் சேரா டகமாச்
சந்தமொ டியற்றித் தந்தனன் சேர்சால்
அரங்கப் பெருமா னதிநாயில் நீங்காத்
தரங்க விருகரை தன்னில்வாழ் மன்னன்
கம்மவார் குலத்துக் கதிரென விளங்கு
செம்மல் சற்கீர்த்தி செறிகரு ணாலம்
சங்கடந் தவிர்த்துத் தனிநல மோங்கு
வெங்கட ராம வித்தக வேந்தன்
அந்நா றன்னை யன்புட னோக்கி
நன்னா லாக்கி நயம்பல தேக்கி
செங்கெழுங் கல்லால் செயிர்த்தினி தோங்கிப்
பன்னலங் குலவு பதியெனுஞ் சாமக்
குளத்துப் பனவர் குலத்தவ தரித்தோ
னுளத்தமுக் கருகா வுத்தம குணத்தன்
விற்பனர் புகழும் வெங்கட ரமண
வற்புதன் மகிழ்கூர்ந் தளித்தன னுக
நத்தார் பண்ணை நலம்பெறு கோய
முத்தூர் தன்னில் முத்தமிழ் வளர்க்கும்
அச்சுச் சாலை நேர்சித வாயில்
தாபித் தின்னிசை யேபெற்று வந்த
தவத்துயர் வெங்கட சாமியே யாரும்
பவத்தறு மனத்தன் பண்புட னினிதாய்
அச்சிட் டருங்கலை வின்னார்
மெச்சக் கொடுத்தன விளக்கின் மாதோ

ஸ்ரீயார் மாதிருக்கரிவை ...

வே. இராமக்குட்டிக் கவுண்டரியற்றிய

நேரிசை யாசிரியப்பா.

சீர்மலி துளவத் தாருடை மணிமால்
மங்கையி ருவர்கண் கண்ணிய கற்பின்
தேவகி தன்வயி றுவகையிற் றோன்றி
அறப்பகைத் தாடல் பற்பல புரிந்து
சிறப்பினை புலவோர் மறப்பிலா தோத
விண்டலன் சிறந்த தண்டமிழ் மேவும்
இருக்கை நகரில் வருமுன சியான்
சமயசார் குலத்தோர் மெய்ந்நெறி யினையான்
வெங்கட ராம வேதியறு சற்பிய
சோங்கிய குணத்த தூயர் தரு திருத்தன
காடக மாசைய பாடிட தைதீனத்
தோடசி தாய சிற்குணை மேரு
நிகரும் குணத்து காதனைக் கோமான்
நான்மறை யோர்கள் வாழ்நாமத் துறைத்தாச்
செடாத் திசிமால் தேடி வைகைத்த
பண்ணியப் பேறும் மன்னிடை வந்தோன்
வெங்கட ராமன விந்தகன் மேன்மை
தங்குபெ சதிருன் குன்றுகள் பொக்கித்
தித்தன் பின்னர் வந்துற கோவைக்
கைதவர் வதிந்தே பெட்டக சற்கீர்த்தி
பொக்கிய புண்ணியன் வெங்கட சாமி
காயும் வாரேர் கட்டத குறையான்
ஐயிதை பெய்துறுங் கருணை மேரு
சங்கச் செந்தமிழ் கொண்டுரான் நாட்கல்
மங்கிடா தோங்க வைத்த யாரிலிய
அக்கிட் டருந்தமிழ் வானோர்
மெச்சப் பயப்பி விளங்கினன் இருவே.

இஃது

இரத்தினசபாந் திருப்பரங் காடியடி சிவலாம்பட்டி கணக்கன்தோட்டம்

வே. தொட்டைய கவுண்டரியற்றிய

ஆசிரிய விருத்தம்.

அண்டர்மா லவதரித் தாரிகெடுத்தும் பாறயி துயின்றவிலை யாமெமயோர்
அவிர்சரிதத் தகின்புனை வமாய்புகழ் காட்கம தாகவே புனைந்து தமிழால்
விண்டலன் செங்கய புலவர்திரு கரைகளி மேவுயர் கம்மவார்தன்
மிளிர்குலத் துற்றவெங் கடராம நாயகன் வீரசுவி வாணை திரன்
மண்டல மதிக்குநற் கன்னல்விளி சாமரசர் வந்த வெங்கட ரமணதாஸ்
வன்மையெய் பொருளை யிட்டுக்கிடைவுறுவனைவெய்திவர் கோவை நகரில்வாசஞ்
கொண்ட வெங்கடசாமி குத்திரக் குணமிலாக் குணசீலன் மிக்கீர்த்தி
குலவுதன தப்சர்வ சென்னுமொர் இரயச்சில் குயிற்றியிசை பெற்றனனரோ.

ஸ்ரீ

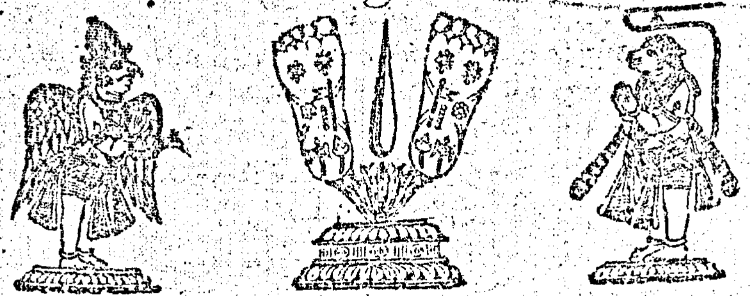

ஸ்ரீ

இராமஜெயம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண நாடகம்.

தனியன்

இராமாநுஜ தயாபாத்ரம்
ஞான வைராக்ய பூஷணம்
ஸ்ரீமத் வேங்கட நாதாரியம்
வந்தே வேதாந்த தேசிகம்.

வெண்பா.

சீரணியும் ஆயர்பதி சிறந்த மாதவனுங்
காரமா யாடிநின்ற காதைதனைத் — தாரணியில்
நண்ணரிய மெய்ப்புகழ்சேர் நாடகமா யான்பாடக்
கண்ணன் திருத் தாளிணையே காப்பு.

விநாயகன் துதி.

சித்தசன் றன்னைப்பெற்ற சீதரன் கஞ்சன்றன்னை
யுற்றுமே வெல்லவந்த வுயர்ந்த நாடகமேபாட
ஒற்றையாம் விடையிலேறும் ஒருமொழி யீசன்பெற்ற
அத்திமா முகவன்சோதி ஐங்கரன் காப்பதாமே.

திருமால் துதி.

ஞானமு மறியேனுன்னை நவின்றிட வறியேன் நன்றாய்
கானமு மறியேன் வேதக் கதைப்பொழிப் பறியே னுந்தன்
தானமு மறியேன்யான் சொல் தமிழ்ப்பிழை யறியேனையா
வானிலே யளந்ததேவா வாக்கினிற் குடிகொள்வாயே.

வெண்பா—இலக்குமி துதி.

மண்டலமெ லாம்புகழும் மாட்சிபெறு மாதவன்றன்
வண்டணியும் சோதையிடம் வாழ்ந்துபின்னே—அண்டர்
திருமாலு மாடினதைச் செந்தமிழாற் பாடத்
திருமகளைத் தோத்திரஞ்செய் வேன்.

நான்முகன் துதி

அச்சுத னெழுந்திருந்து அனுக்கிரக மாகப்பாரில்
வச்சிதக் கஞ்சன்வீரம் ஒடுக்கிய கதையைப் பாடப்
பச்சமா யுலகமெல்லாம் படைத்திடு பிரமன்றன்னை
இச்சையாய் மனதிலெண்ணி இயைவுடன் தொழுகின்றேனே.

வாணி துதி.

வெள்ளைக்கலைச்சி வெண்பணிபூண்டு வெண்கமலக்
கிள்ளைமொழிச்சி கீதங்கள்பாடுங் கிருபையுற்றாய்
எள்ளத்தனையும் இடராமல்வாக்குப் பலிக்கவெந்தன்
உள்ளத்திருந்து வுதவிசெய் வாணியுத்தமியே.

சிவபெருமான் துதி.

[illegible] விளையாட லாயிரத்திறமுள்ள வாயரோடே
வருபெருங் கதையைத்தானே வளமைநாடகமாய்ப்பாடத்

கரும்புகழ்தழையவேதர் தாழ்விலாக்கருணைசெய்யும்
அருமறைமிருந்தகேசன் அரனடிதொழுகின்றேனே.
செந்திருவளரு மார்பன் சேருக்கிரசேனனுக்கு
விந்தையாய் முடிதரித்து விளங்கு நாடகமேபாடச்
சந்ததம் மதுரவாக்குத் தப்பாமற் கொடுத்துக்காக்கும்
விந்தை அம்பிகையேயுன்னை விளம்பியே தொழுகின்றேனே.
நீதிலா மறைகளோதுந் திருமலைத்தா தாசார்யார்
ஆதிநால் வேதமோதும் ஆழ்வார் பன்னிருவர் தம்மை
மாதவர் முனிவர்தேவர் மகத்துவமுடையோர் தம்மை
நீதியாங் கதையைப்பாட நினைந்தடி தொழுகின்றேனே.
படித்த பாகவதர்முன்னும் பாடியபுலவர் முன்னும்
அடித்திடு மடியார்முன்னும் அறைகிலேன் புன்சொலாலே
வடித்த செந்தமிழாற் கண்ணன்வளமை நாடகமேபாட
நடித்திடு மயில்முன் கோழி நடிப்பதற் குவமையாமே.

நூல்செய்தோன் பெயர்.

திருவளரு மிருகரைவாழ் கம்மவாருள்
நீதமுறு சென்னூர்குலத்தில் திகழுமாயோன்
விரதமுறு கஸ்தூரி நாயகனமாது
விதமான சித்தம்மாள் தன்வயிற்றில்
கருவுதனில் வந்திடு வேங்கடராமன்றன்
கண்ணனிட மருமகள்தன் கிருபையாலே
அருமறையோன் ஆயருடன் விளையாட்டாடி
அமர்ந்தகதை நாடகமாய்ப் பாடுவேனே.

கோமாளி விருத்தம்.

அஷ்டமாயோகர்வாழும் ஆயர்கள்பதியிற்றனே
இஷ்டமாய்விளையாட்டாடி இருந்திடுங்கண்ணன்சேர்த்தி
பட்டணத்தோர்கள்போற்றப் பாங்குள்ளசபையிற்றனே
சட்டைக்கோமாளித்தாசன் சபையில்வருகின்றனே.

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரம் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் ஆயர்பாடியில் விளையாடின நாடகம் பார்க்கப்பட்ட மகாபெரியோர் கூடியசபையில்கோளாறுகள் செய்யக் கோமாளி வருகிறவிதமெப்படியென்றால்,

கோமாளிவருகிற தரு இம்-அபுரூபகம்.]

கண்ணிகள்.

முந்திவந்தகோமாளி தொந்திபாருங்கோ — நல்ல
முறைமையில்லாக்கோமாளி விந்தைபாருங்கோ

வந்திருந்தசபையோர்கள் விந்தைபாருங்கோ — நல்ல
வண்மையுள்ளவாதுபோகஞ் சிந்தைபாருங்கோ

தெற்றியிலேநாமமிட்ட கோத்திபாருங்கோ — நல்ல
தோரணபல்வரிசை நெருக்கம்பாருங்கோ

காலழகும்வாயழகுந் தன்னைப்பாருங்கோ — நல்ல
கையழகும்மெய்யழகும் வுன்னிப்பாருங்கோ

கண்ணழகுங்கின்னழகும் வுற்றுப்பாருங்கோ — நல்ல
காத்தழகுங்கழுத்தழகுஞ் சுற்றிப்பாருங்கோ

நடையழகும்இடையழகும் வந்துபாருங்கோ — நல்ல
தோராதவயிறழகுந் தொந்திபாருங்கோ

கண்ணன்விளையாடலது தன்னைப்பாருங்கோ — நல்ல
காரணமாயாடிவந்த கதைகள்கேளுங்கோ

இந்தச்சபையோர்களுமே இசைந்துபாருங்கோ — நல்ல
இருவினைப்பிணிகளெல்லாம் இன்றுதீருங்கோ

விநாயகர்வருகிற விருத்தம்.

கோடியாம்பாவகிக்குங் கோசலைராமத்யானந்
தேடியேமனதில்வைத்த தேவகிதவத்திறலே]
ஆடவேவந்தகண்ணன் அருங்கதைதனைப்பாராட்டும்
நாடியே சபைமுன்னே விநாயகன்வருகின்றாரே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே, அனேககோடி பாவங்களையெல்லாம் விலக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமபிரானுடைய பாதத்தியானத்தை மனதிலென்னேரமும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு வசுதேவர்குமாரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் ஆயர்பாடியில்விளையாடின சரித்திரத்தைப் பிரசங்கம் பண்ணுகிற மகாபெரியோர்கள் கூடியிருக்கும் சபையில் கணநாதனுங்கூட வருகிறவிதங்காண்க.

கணபதிவருகிற
தரு இம். புன்னாகவராளி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

கணபதிவந்தனரே — கண்ணன்சபையில்
கணபதிவந்தனரே

அநுபல்லவி.

கணபதிவந்தனர் — கருதித்தொழுவோர்க்கென்று
பிழையில்லாப்பதவிகள் — சித்திசெய்வனென்று (க)

சரணங்கள்.

யானைமுகந்துலங்கவே — யமுனையுண்ட
பானைவயிற்குலுங்கவே
ஆனசபையைத்தேடி — யனைவோர்க்கும்முன்னோடி
கானப்பதங்கள்பாடி — கருணை மிகவும் கூடி (உ)

ஐந்துகரமிலங்கவே — ஆயர்பாடியில்
வந்துமனந்துலங்கவே
முந்தியேயெல்லோர்க்கும் — முன்னிற்கவேயிருந்து
விந்தைப்பதங்கள்பாடி — விதங்களைத்தானறிந்து (ங)

முக்கண்ணுந்தானிலங்கவே — முருகனுக்கு
முந்தினோனென்றிலங்கவே
அக்கண்ணன்சடையோனுக்கு — அருமைச்சுதனுமென்று
இக்கதைதன்னைப்பாடும் — இயலாஞ்சபையில்சென்று (ச)

முரளிவாகனமேறுவான்   ரவைப்போல
முறைமைமாதியைக்கோருவான்
ஆசைசீர்த்தடத்திலே   அமர்ந்திருந்துவாழ்வான்
கேசவன்பதங்களைக்   கேட்டிருந்தனபதனில் (க)

வேதப்பிராமணர்கள் வருகிற விருத்தம்.

மாதவன்விளையாட்டாடி மனமகிழ்ந்திட்டகீர்த்தி
நீதிசெந்தமிழாற்பாடி நிகழ்த்திடும்பேர்களுக்கு
ஆதரவாகவந்த ஐங்கரன்றனைப்பூசிக்க
வேதமந்திரங்களோதி வேதியர்வந்திட்டாரே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஆயர்பாடியில் விளையாடின சரித்திரத்தை சிரத்தையோடு பாடுகிறபேர்களுக்கும் கேட்டவர்களுக்கும் மேற்படி சரித்திரத்தை எழுதுபவர்களுக்கும் எழுதும்படி எவுதல்செய்வோர்களுக்கும் யாதொரு இடையூறுகளணுகிடாமல் சகலவரங்களையும் கொடுக்கப்பட்ட கஜானனக்கடவுளுக்குப் பூசைசெய்வதற்காக வேதப்பிராமணர்கள் வருகிறவிதங்காண்க.

வேதப்பிராமணர்கள் வருகிற தரு இம். புன்னாகவராளி
தாளம் மட்டையம்.

பல்லவி.

வேதப்பிராமணர் வந்தனரே   கோவில்
வேதப்பிராமணர் வந்தனரே

அநுபல்லவி.

அஞ்செழுத்துகள் நெஞ்சினில்நினையாமல்
ஆறெழுத்துகள் பேர்களுஞ்சொல்லாமல் (வேத)

சரணங்கள்.

நாலெட்டுராகங்கள் ஒன்றாகக்கூடியே
நல்லநல்லப்பாட்டு நன்றாகப்பாடியே (வேத)

துருசாய்நடந்து வித்தாரங்கள்பேசியே
துலங்கியதோள்தட்டிக் கைகளைவீசியே (வேத)
எணிக்கோணிவார்த்தை பேசிக்கொண்டுந்தானே
ஏகாந்தமாய்நீறு பூசிக்கொண்டுந்தானே (வேத)
கண்டைக்கொம்மைச்சோமன் கூட்டிக்கொண்டுந்தானே
கணபதிமந்திரம் பாடிக்கொண்டுந்தானே (வேத)
கலைமகளைப்பேணில் கல்வியில்லையென்று
கணபதியைப்பேணில் கர்மங்களாமென்று (வேத)
நாளுந்தினங்களும் நலமானஎட்டிலே
நட்சத்திரமெல்லாம் ஆகாயவீட்டிலே (வேத
மாலைகெந்தம்பொரி எள்ளுண்டைதேனுடன்
மாங்கனிதேங்கனி பூங்கனிதானுடன் (வேத)
கண்ணான்விளையாடல் தன்னைமகிழ்ந்திட
கணபதிபாதங்கள் தன்னைத் துதித்திட (வேத)

கட்டியன் விருத்தம்.

இட்டமாய்மறையோர்வந்து நீலாக்கரிமுகற்கு
சட்டமாய்ப்பூசைசெய்து அதிவிதிப்போனபின்பு
இட்டமாயுலகையாண்டு இருந்தநேர்நந்தன்வாசற்
கட்டியக்காரன்வந்து களவியிற்றோன்றினானே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே வேதப்பிராமணர்கள் வந்து கஜானனக்கடவுளை பூசைப்புரிந்து போனபின்பு இராஜாதிராஜன் ராஜகெம்பீரன் ராஜமார்த்தண்டன் ராஜகோலாகலன் ராஜசேகரன் ராஜவிற்பனன் ராஜவுத்தண்டன் ஆயர்பாடியையாளுகின்ற நந்தகோபாலமகாராஜன் துவாரபாலனாகிய கட்டியக்காரன் வருகிறவிதமெப்படியென்றால்.

கட்டியக்காரன் வருகிற தரு இம். மத்தியமாவதி ஏகதாளம்.

பல்லவி.

கட்டியக்காரனும்வந்தான் துஷ்டசம்மாரக்
கட்டியக்காரனும்வந்தான்

அநுபல்லவி.

கட்டியக்காரனும்வந்தான் தட்டுத்தடியிலங்க
பட்டாமங்களும் நெட்டுநெட்டாயிலங்க (கட்)

சரணங்கள்.

பேட்டுருமாலையிலங்க பெருத்தநகை
பூட்டிக்கழுத்திலிலங்க
ஓட்டிச்சந்தனமாட்டிப் பாட்டுப்பழமைநீட்டிப்
போட்டிசெய்வோரைமாட்டி மேட்டிமைக்கைகளாட்டி (கட்)

காதிற்குண்டலமிலங்க கரத்தணிமேல்
கணையாழிமணிகள்துலங்கத்
நீதிவாதிநாருக்கொட்டு பர்தசிலம்புமிட்டு
மாதுபோற்கண்மிமிட்டிப் பூதலச்சிங்கக்குட்டி. (கட்)

கொண்டைப்பிற்பூவைச்சூட்டியே கொடியவர்கள்
சண்டைகள்தன்னையாட்டியே
அண்டர்தனைத்துதித்தும் தொண்டர்தனைமதித்து
சண்டாளர்களைவதைத்துப் பெண்டாளர்களையுதைத்து (கட்)

சாலமுகமெங்குமாட்டியே கார்மின்னல்கள்
போலவுங்கண்மிமிட்டியே
ஆலவிஷமெடுத்துப் பாலதுபோற்குடித்துக்
காலனைப்போலடித்து ஓலமிட்டேசிரித்து (கட்)

நந்தன்வாசலிலிலங்க கட்டியக்காரன்
நாட்டோரெல்லோருங்கலங்க
பந்தங்கள்பெருக்கி வந்தவரைநெருக்கி
மந்தாரமலர்பொருக்கிக் கொந்தளமீசைமுறுக்கி (கட்)

கட்டியன் விருத்தம்.

சூராதிசூரனே சூரசம்மாரனே சுந்தராவெகுபராக்கு
வீராதிவீரனே வீரமாசேனனே வேந்தனே வெகுபராக்கு
போரணதீரனே ஆயர்பாடியையாளும்பிரபலனே வெகுபராக்கு
பாராளக் கண்ணனைப் பண்பாய் வளர்த்திட்ட பரமனே வெகு
பராக்கு

பொது விருத்தம்.

கட்டியக்காரனன்பாய்க் கட்டியங்கூறியாளிக்
குட்டியைப்போலநந்தன் கொலுவுக்குவாராரென்று
பட்டணத்தெருக்கள்தோறும் பாங்குடனலங்கரிக்க
அட்டிகள்செய்யாதென்று அனைவருக்கும்விளம்புவானே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே ராஜாதிராஜன் ராஜகெம்பீரன் ராஜமார்த்தண்டன் ராஜகோலாகலன் ராஜசேகரன் ராஜவிற்பன்னன் ராஜவுத்தண்டன் ராஜசம்பன்னனான நந்தகோபன் கொலுவுக்குவருகிறாரென்று பட்டணத்திலிருக்கிற ரஞ்சிதவீதிகள்மாமணிமேடைகள் மாடமாளிகைகள் கூடகோபுரங்கள் சித்திரச்சாவடிகள் கோட்டைக் கொத்தளங்கள் மெத்தைகள் கோவில்கள்முதலான யாவற்றையும் சுத்தஞ்செய்து சித்திராலங்காரஞ்செய்ய கட்டியன் பிரஜைகளுக்கு தெரிவிக்கிறவிதமெப்படியென்றால்,

கட்டியன் சொல்லுகிற தரு இம். புன்னாகவராளி ஆடதாளம்.

கண்ணிகள்.

இந்தப்புவியாளும்நேசனே ஜெய
நந்த னயர்பாடி ராஜனே
சொன்னசொற்கேட்டிடுஞ் சனங்களே இப்போ
வுன்னிதஞ்சொல்கிறேன் கனங்களே
நிலைமைக்கு அரிச்சந்திரற் குநந்திட்டான் இராஜன்
கொலுவுக்குவருகவே நினைந்திட்டான்

அடைவாகஎல்லோருஞ் சாலவே — விட்டில்
திடமானகல்யாணம் போலவே

மணவறைமாளிகை ஜோடியுங்கோ — நல்ல
இணையில்லாக்கோலங்கள் கொடியுங்கோ

அந்தமானமரம்தேடுங்கோ — இங்கே
விந்தையானபந்தல் போடுங்கோ

வாழைக்கமுகுகள் நாட்டுங்கோ — அதில்
பாளைமலர்களைச் சூட்டுங்கோ

வளமானவேய்களை நட்டுங்கோ — மாந்
தழையாலேதோரணங் கட்டுங்கோ

மங்கையரெல்லோருங்கூடுங்கோ — நீங்க
ளிங்கிதமாய்ப்புனலாடுங்கோ

தேடிமஞ்சல்களைப்பூசுங்கோ — நீங்கள்
ஆடிப்பன்னீர்களைவீசுங்கோ

விச்சித்திரக்கச்சுகள் புனையுங்கோ — நீங்கள்
நத்துபுலாக்குகள் அணியுங்கோ

ஆடையாபரணங்கள் தரியுங்கோ — நார்
தேடரியாமலர்புரியுங்கோ

சந்தனங்கஸ்தூரி பூசுங்கோ — நல்ல
விந்தையாய்நந்தனைப் பேசுங்கோ

மைகளுங்கண்கட்குத் தீட்டுங்கோ — நல்ல
கைவளையெல்லோருஞ் சூட்டுங்கோ

பொங்கியராகங்கள் கூடுங்கோ — நீங்கள்
மங்களசோபனம் பாடுங்கோ

பவளத்தாலாலாத்தி ஜோடியுங்கோ — சிலர்
நவரத்ன ஆலாத்தி ஜோடியுங்கோ

அன்னையரேசொல்லக் கேளுங்கோ — நீங்கள்
கொன்னைமலர்களைச் சூடுங்கோ

செண்பகப்பூப்பந்தல் போடுங்கோ — அதில்
இன்பமானசேலை சூடுங்கோ

அத்தர்புனுகுகள் அணியுங்கோ — சிலர்
சித்திரப்பதுமைகள் சிறையுங்கோ

அன்பானஜாலங்கள் செய்யுங்கோ — சித்திரக்
கம்பாதிதீபங்கள் வையுங்கோ

தோரணப்பூமாலை சூடுங்கோ — எங்கும்
பூரணக்கும்பமும் நாடுங்கோ

கங்கைசூழ்நந்தா வனங்களைப் — போல
சிங்காரஞ்செய்யுங்கள் ஜனங்களே

தோர்விட்டுக்கோலடிசூரரே — கேளும்
[illegible]லெட்டு வாத்தியக்காரரே

மத்தளங்கைதாளங் கொள்ளுங்கோ — உங்கள்
இத்திமுகவீணை விள்ளுங்கோ

அந்தணரெல்லோரும் நேட்டமாய் — இப்போ
வந்தனரெல்லோருங்கூட்டமாய்

வேதங்களில்மனம் நாட்டுங்கோ — உங்கள்
பாதங்களில்வழி காட்டுங்கோ

பச்சைமால்வண்ணனை நண்ணுங்கோ — நல்ல
அச்சதைகளைமிகப் பண்ணுங்கோ

நிவட்டிக்காரரே வாருங்கோ — நீங்கள்
கூவிட்டுஎல்லோரும் சேருங்கோ

நச்சத்திரபாணங்களாயிரம் — நல்ல
விச்சித்திரவிருசுகள் ஆயிரம்

திடமானவெடிகள் நூறாயிரம் — நல்ல
வடிவான பீரங்கியீராயிரம்.

பொது விருத்தம்.

கட்டியனுமிவ்விதமாய்க் கட்டியங்கூறக்
கனகமதிலொளிவச்சிரக் கிரீடஞ்சூட்டி
மட்டடங்கொணாதசொர்ணப்பணிகள்பூட்டி
மாதர்சிலசோபனங்கள்பாடியாட
அட்டதிசையோர்புகழத்தீபமேந்த
அந்தணர்சன்மார்க்கமுடனாசிகூற
துட்டர்களைத்தானடக்குநந்தகோபன்
துரந்தரனுங்கொலுவுதனில்தோன்றினனே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே கட்டியக்காரன்வந்து கட்டியங்கூறி பட்டணமெல்லாமலங்கிர்தஞ் செய்தபின்பு கோடிசூரியப் பிரகாசம் பொருந்திய மகுடந் தரித்து அளவிடக்கூடாத ஆடையாபரணங்களணிந்து அஷ்டமாதர்கள் தீபமேந்த அந்தணர்கள் ஆசிகூற மிக் அலங்கிர்தம்பொருந்தியமாதர்கள் சோபனம் பாட துஷ்டநிக் பாலனஞ் செய்யப்பட்ட நந்தகோபாலமகாராஜன் கொலுவுக்கு வருகிறவிதங்காண்க.

நந்தகோபால மகாராஜன் கொலுவுக்கு வருகிற தரு

இ-ம் சௌராட்டிரம் அடதாளம்.

கண்ணிகள்.

ராஜ ராஜ ராஜ ராஜன்
ராஜன் நந்தகோபாலனும்
ரம்பையாடவே
சம்பிரமாகவே
அம்புவிதனில்
இன்பமாகவே
அரசுகளை ஆண்டிருந்தான் (ரா)

இந்திரன்போல் தேவர்சூழ
வந்து நந்தன் முன்பாய் தாழ
மந்திரிமாருடன்
சிந்தைதேரியே
அந்தமுனிவர்கள்
வந்துசூழவே
அவனிதனையாளவந்தான் (ரா)

எழில்மகுடந்தானணிந்து
எதமிலலாமணிபுனைந்து
அளவிடாமலே
களபகஸ்தூரி
துளபமாலைகள்
பளிப்பளீரென
எல்லாப்பணிகளிலங்கவேதான் (ரா)

பேரிதுந்துமிதான்முழங்க
பூரிசின்னங்களேதுலங்க
சப்ததாளமும்
துத்திவீணைகள்
மத்தளங்களும்
ஒத்துவந்திட
மன்னனுங்கொலுவிருந்தான் (ரா)

விண்ணெலாமறைந்திடவே
விளங்கிபாணம்நிறைந்திடவே
எண்ணில்பாணங்கள்
பண்ணலாகுமோ
விண்ணிலெல்வாரா
லெண்ணமுடியுமோ
வெயிலவன்போற்கொலுவிருந்தான் (ரா)

மத்தாப்புகள்பகற்சந்த்ரர்கள்
மகாமேருபாணங்களும்
சுத்திரிநடனம்
பத்திவெரியவே
சித்தமிறங்கியே
சத்தியமாகவே
சிறப்புடனரசுசெய்தான் (௩௧)

இராஜன் தேசவிசாரணை செய்தல்.

இராஜன்சொல் லிபதை இம். புன்னாகவராளி அடதாளம்.

சத்தியமாய்ப்புவி சுத்தமாய்நடக்குதோ மந்திரி இப்போ
சாதனமாகவே நீதிநடக்குதோ மந்திரி.

தர்மங்களெல்லாந் தவறாமல் நடக்குதோ மந்திரி இப்போ
தப்பாமலென்சொல்லு இப்போ நடக்குதோ மந்திரி
தப்பாமற்பூசைக ளொப்பநடக்குதோ மந்திரி
தர்மசத்திரமெல்லாங் கிரமமாய்நடக்குதோ மந்திரி
வேதப்பிராமணர் நீதிநடக்குதோ மந்திரி இப்போ
வேனிற்தண்ணீர்ப்பந்தல் நீண்டுநடக்குதோ மந்திரி
அன்னசத்திரங்களும்என்றும்போல்நடக்குதோமந்திரி இப்போ
அக்கிராசாரிகள் எக்காலும்நடக்குதோ மந்திரி
குடியானபேர்களை வடிவாகவேசொல்லும் மந்திரி இப்போ
குற்றங்குறைகளைப் பெற்றதையேசொல்லு மந்திரி
இன்னந்தேசங்களும் என்னமாயிருக்கிறார் மந்திரி இப்போ
கூறுதவறாமைதேன் கோணாதகுலங்களோ மந்திரி
புலியும்பசுவும்கூடி சலியாமல்வாழுதோ மந்திரி இப்போ
புண்ணியங்களைக்கேளப் பாடுகிறாரோசொல் மந்திரி
ஒருத்தருடைமைக்குப்பெருத்தாசைகொள்வாரோமந்திரி அவர்
ஒயாமல்நரகத்தில் மூழ்காதிருப்பாரோ மந்திரி

அஞ்சாமல்வஞ்சகம் நெஞ்சில்நினைப்பாரோ மந்திரி அவர்க்
காகாதகாலமுஞ் சாகாமலேவரும் மந்திரி
பொய்களைச்சொல்லியேமெய்களையொழித்திட்டோர்மந்திரி அவர்
போங்காலமெல்லவும் சாவுகாலமுன்னமே மந்திரி
சத்தியக்கண்ணனை நித்தமுந்தொழுதிட்டோர் மந்திரி அவர்
செத்துப்பிறக்கவுஞ் சேராதிருப்பாரோ மந்திரி

பொதுவிருத்தம்.

அந்தமாயாயர்பாடி யாண்டிடுமரசன்தேவி
சுந்தரம்பொருந்துந்தெய்வத் தோகையர்திலகமென்ன
விந்தையாபரணம்பூண்டு விளங்கியசபையிற்றனே
சந்திரவதனச்சோதை சடுதியிற்றான்வந்தாளே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே ஆயர்பாடியையாளுகின்ற நந்தகோபாலமகாராஜனுடைய தேவியாகிய யசோதையானவள் ஆபரணம் முதலியனபூண்டு தெய்வரம்பையும் காணும்படி அதிவுல்லாசமாய் நடந்து வருகிறவிதமெப்படியென்றால்,

அசோதைவருகிற தரு இம். மத்தியமாவதி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மாதுஅசோதையும்வந்தாளே பளிப்பளிபளீரென
மாதுஅசோதையும்வந்தாளே

அனுபல்லவி.

சோதிமுகச்சுடர் தளதளதளவென
பேதைகைகளொளிர் பளபளபளவென (மாது)

சரணங்கள்.

இலகியகுரலிசை ஜலஜலஜலவென
நலனுறுகாவலி கலகலகலவென (மாது)

வாசமலர்வகை கமகமகமவென
பூசுரகலவைகள் குமுகுமுகுமுவென (மாது)
வாய்மையெழிலது நகுநகுநகுவென
தூயதோராடைகள் நெகுநெகுநெகுவென (மாது)
ஆடகமாமணி யிலங்கிச்சலீரெனப்
பாடகந்தண்டைகள் பதுங்கிக்லீரென (மாது)
இருபுறம்பாங்கியர் கவரிகள்வீசவே
திருஇவளென்றுசொல்லி யெவர்களும்பேசவே (மாது)
தத்திமத்தளதாளம் ஒத்துடன்கூடவே
தத்திதத்திங்கிணத் தளாங்குத்தோமென (மாது)

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக அசோதையானவள் வந்தபிற்பாடு ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் பிறந்த விருத்தாந்தஞ் சொல்லுகிறவிதமெப்படியென்றால்,

அகவல்.

ஆதி பூமாதேவி அவனியிற் பெருகுந்
தீதுகள் சுமக்கத் திறமை யில்லாமல்
தேவர்கள் முனிவர்கள் தேட்டமாய்க் கூடிக்
காவலர் பாவலர் கடுகியே கூடி
ஆதி நாயகனுக் கறிக்கைகள் செய்ய
வேதனையாக வெகுண்டு தானோடி
பாற்கடலண்டைப் பண்புடன் சென்று
ஏற்கவே மாலடி ஏற்றியே தொழுவார்
அச்சுதா நந்தா அரிய கோவிந்தா
பச்சைமால் வண்ணா பன்னக சயனா
மச்சாவதாரா மாதவ முகுந்தா
இச்சையாலுன்னை இறைஞ்சித் தொழுதோம்
எங்களைக் காத்து ஈடேற்ற வேணும்
பங்கயக் கண்ணா பாளந்தவனே

மாதவ முகுந்தா மது சூதனனே
சீதரா யெமமைச் சிறப்புடனாளும்
என்றுதான் பலரும் இயம்பியே வணங்க
நன்றென நகைத்து நாராயணனும்
திடுக்கென் றெழுந்து திருவிணையகனும்
பொருக்கெனச் சொல்லிப் போதாவாக
எடுக்கிறேன் யானும் யாதவ குலத்தில்
அடுக்கவே கண்ணா வயவதாரம்
உங்களைக் காக்க உறுதியாய் வருவேன்
பொங்கியே நீங்கள் போமெனச் சொல்லி
பன்னகந்தன்னைப் பாங்குட னெழுந்தா
முன்னமே நீபோய் முன்னதாய் வயற்றில்
பிள்ளையாய்ப் பிறந்து புவிதனில் வாழ்வாய்
கள்ளமாய் நானும் கடுகியே வருவேன்
என்றுதான் சொல்லி ஏற்பிடுங் கண்ணன்
அன்று நாளையன் அவதரித்தனனே
வசுதேவன் தேவகி வயிற்றினிற் கண்ணன்
சிசுவடிவாகிச் சிறந்துமே தோன்றக்
கஞ்சனுமங்கே கடிகியே வந்து
~~வஞ்சனை வரு[illegible]~~
காவினில் விலங்கு கடிகிய பூட்டி
வேலையாளிருவர் விலங்கினால் செய்யச்
சொல்லியே விடுத்துச் சோதனையாக
வல்லவனெழுந்து வாசல்கள் பூட்டிக்
காவல்கள் வைத்துக் கடிகிய நடந்தான்
ஏவலரெல்லாம் எதிர் பார்த்திருந்தார்
அச்சுத நந்தன் அவதரித்திடவே
நிச்சயக்காவலர் நித்திரை செய்தார்
அந்த நல்வேளை அரிகோவிந்தன்

தந்தைதாய் தன்னைத் தயவுடன் பார்த்து
எந்தனையெடுத்து யாதவ குலத்தில்
நந்தகோபாலன் நன்மனை தனிலே
விந்தையாய்க்கொண்டு விடுமெனவுரைக்க
பந்தயமாகப் பாரவிலங்கிருக்க
எப்படிக்கொண்டு எகுவேனென்றான்
அப்பனே யென்னை யழைத்து எடுத்தால்
விலங்குகளெல்லாம் விட்டுமே போகும்
தலந்தனிற் காவலர் தானுறையார்கள்
என்னையெடுத்து யேகிடும் வேளை
அன்னகர்தனிலே அரக்கியும் பிறப்பாள்
அந்தநற்குழவி அதனையுமெடுத்து
விந்தையாய்க்கொண்டு விடுமெனவுரைக்க
அப்படிச்சொன்ன அய்யனை யெடுத்துக்
கொப்பென வோடிக் கோவிந்தனருளாற்
காவலரெல்லாம் கடுகியே உறங்க
மேவியே வனத்தில் மேன்மையாய் நடக்க
கொண்டல்கள் பொழியக் கோவிந்தன்மீது
அண்டாமற்செய்ய ஆதிசேடனுமே
படங்களும் விரித்துப் [illegible]
நடந்தனரப்போ நன்மாரி தூவ
ஆறுகள் பெருகி யமுனையும் வருக
நீர்நிறைந்து நின்றது ஆறு
ஆரண்ய வனங்க ளன்புடன் கடந்து
காருணர வனங்கள் கடந்து கடந்து
நந்தகோபாலன் நன்மனை தனிலே
விந்தையாய்க்குழவி விரிடக்கண்டு
சோதையும் பெற்ற சேய்தனையெடுத்து
ஆதவன்றன்னை யன்புடன் விடுத்து

பாதைகள் கூடிப் பாங்குடன் வந்தான்
வேதைகளெல்லாம் விளம்பியே போக
வீட்டினிற் புகுந்து விளங்கி யிருந்தான்
நாட்டினிற் காவலர் நலமுடனிருக்க
பூட்டிடுந் தாள்கள் புதுமையாயிருக்க
வீட்டினிற் குழவி வீரிட்டழுகக்
காவலரெழுந்து கடுகியே நடந்துப்
பூவலன்றனக்குப் புதுமைகளுரைக்க
கஞ்சனும் வந்து கவலைகள் தீர
மஞ்சனைக்கொடுவாள் மாட்டியே கொல்ல
வசுதேவன் தேவகி வாடியலைந்து
சிசுதனைக்கொடுக்கச் சீறியே வாங்கி
சுற்றியே வீச சுரிகுழல் துர்க்கை
நெற்றியிலுதைத்து நேராகநின்று
உந்தனைக்கொல்ல வுகந்திடும் பாலன்
நந்தகோபாலன் நன்மனைதனிலே
விந்தைசோதையிடம் விளங்கியே யிருக்க
எந்தனைக்கொல்ல யெடுத்தையே வாளும்
என்றுதான் சொல்லி யேகிடும் துர்க்கை
அன்றுநாள் கஞ்சன் அவமதிகொண்டு
என்னது செய்வோ மென்றிடுங் கஞ்சன்
அன்னவனெழுத்தை யார்வெல்லப் போமோ
என்றென்று மெண்ணி யேங்கியிருந்து
பண்ணுது பண்ணியும் பாராச்சுதென்று
இப்படியாக யிருக்கிற நாளில்
கொப்பெனப் பூதகிக் கொடும்பேய்தன்னை
தூதர்கள் சென்று துரிதமா யழைத்தார்
பாதகிதானும் பாங்குடன் வந்தாள்
வந்த பூதகியை வாவென்றழைத்து

நந்தகோபாலன் நன்மனை தனிலே
விந்தையாய்ப் பிள்ளையை விரிடக்கொன்று
வந்தனுண்டானால் வாழ்வுகள் கொடுப்பேன்
என்றுதான் சொல்லி எழுந்த பூதகியும்
நன்றென நகைத்து நடந்தன ளப்போ
சோதைதன் தங்கைபோல் சொருசுடன் வந்து
மாதவன் தன்னை மார்போடணைத்து
நஞ்சையுமூட்டி நலமுடன் கொல்ல
வஞ்சனை செய்து வன்முலை யூட்ட
உண்ணவே கண்ணனு முயிருடன் வாங்கி
மண்ணினில் வீழ்ந்து மடியவே செய்தான்
மடிந்திட்ட பூதகி மார்மீதிற் கண்ணன்
அடர்ந்திருந்தானே அவனியோர் துதிக்க
கண்டவரெல்லாங் காரணமென்று
அண்டாதிருந்தார் அல்லாதவர்கள்
சோதையுமோடிச் சுதனையு மெடுத்துப்
பாதகிதன்னைப் பதரிவதைத்து
மகனையுமெடுத்து மனைதனிற் சென்று
சுகமதாயிருக்கச் சூசனஞ் செய்வாள்
திட்டிகழித்துத் திறமுடனிருந்தாள்
அட்டமாயோகனும் அன்புடனிருந்தான்
மலைபோல் பூதகி மடிந்திருந்தவளை
தலைதனை வெட்டித் தாரணியுள்ளோர்
வண்டியிலேற்றி வாகுடன்போக
முண்டத்தை வெட்டி முடுகியே சுமந்துங்
காலதை வெட்டிக் கடுகியே யெரித்து
வேலைகள் முடித்து வெற்றியாயிருந்தார்.

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக பூதகி மடிந்த பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் ஆயர் பாடியில் பலராமருடனே கூடி விளையாடி வருகிற விதமெப்படி யென்றால்,

பொது விருத்தம்.

எண்ணிலாப் பாவந்தீர்க்க யாதவ குலத்தில் வந்து
வெண்ணெயைத் திருடியுண்டு வேல்விழி மாதரோடே
வண்ணமா யாடிச்சென்று வரமது கொடுக்கவேதான்
கண்ணனும் விளையாட்டாடக் களமுடன் வருகின்றானே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே எண்ணிலாப் பாவங்களைத்தீர்க்கும் பொருட்டு யாதவ குலத்தில் வசுதேவருக்குந் தேவகிக்கும் சேயாகப் பிறந்து ஆயர் பாடியில் நந்தகோபன் யசோதையிடஞ் சேர்ந்து பால் தயிர் வெண்ணெ முதலானதுதிருடிப்புசித்துக் கோபிகைகளுடன்சரச சல்லாபஉல்லாச லீலாவினோதங்களைச் செய்து அவர்களுக்கநேகமான வரங்களைத் தந்தருளிய ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவன் வருகிறவிதம் காண்க

கிருஷ்ணதேவன் வருகிற தரு இம், தோடி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

கிருஷ்ண தேவனும் வந்தான் கிருபையாகக்
கிருஷ்ண தேவனும் வந்தான்.

அனுபல்லவி.

கிருஷ்ண தேவனும் வந்தான் கீர்த்தி பெறவே நாடி
இஷ்டமாய்த் தொழுவோர்க்கு ஈகுவான் வரந்தேடி (கிரு)
சதுர்ப்புயத் தோளனுமே சங்கு சக்ர
சதுர்வேத நாதனுமே.
மதிமுகச் சோதைக்கு மைந்தனெனவே வந்த
அதிவிதமாகவே அனந்தமாய்ந்த (கிரு)

அண்டர் முனிவர் போற்றவே அவனிதனில
தொண்டர் தொழுதுபோற்றவே
வண்டணி ரம்பையர் வந்து நடனமாட
கண்டகவிஞருமங் காதிமையோர்கள் பாட (கிரு)

மெய்யில் பதக்கமின்னவே எழில்மிருக்க
கையிற் கடகந் துன்னவே
செய்யும் பரிபுரங்கள் சேர்ந்துமிலங்கிடவே
துய்ய நடைகளெல்லாந் துலங்கி யிலங்கிடவே (கிரு)

முத்து மணிகள் மின்னவே நன்முடி தன்னில்
சித்ரப் பணிகள் துன்னவே
சத்துச்சதங்கையென்ன சரப்பணி கொலுசுமின்ன
வித்துருமணிகளெல்லாம் விதவிதமாய்த் துன்ன (கிரு)

சந்தனந் தான் பூசியே சரியதான
கந்தப்பொடிகள் வீசியே
விந்தையா யத்தர்பன்னீர் விதவிதமாய்ப் பூசி
சிந்தை களிப்புக்கொண்டு சிறந்துமே தான்பேசி (கிரு)

காவி மலர்கள் சூடியே கமகமென்னப்
பூவுமணிந்து நாடியே
மேவிய மலர்கொண்டு மிகுந்த வாசனை கண்டு
ஓவியம்போலவே வொருத்தனுகவே பண்டு (கிரு)

இடிகளைப்போல் முழங்கவே பாணங்களும்
கிடுகிடென்றே கலங்கவே
வெடிகள் முழங்கிட படிகளலங்கிட
வடிவான மகமேரு வுடனே துலங்கிட (கிரு)

வேறு தரு இம் மத்தியமாவதி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

பாலகிருஷ்ணனும் வந்தானே பாலருடன்
பலபத்திரனும் வந்தானே.

அநுபல்லவி.

பலகதிரொளியென கலகலகலவென
பண்ணவர்தான் துதிக்கவே—ஆயர்பாடியில்
நண்ணிடும்பேர் மதிக்கவே
கதிரென வச்சிர மிலங்கு கிரீட
மதியென மாமணிப் பதக்கங்களாட
அதிவித ரம்பையர் ராகங்கள் பாட
சுதியுடன் கின்னரர் வீணைகள் கூட
ஞானிலமதிரப் பேரிகை யதிர
வானின்றிருந்து பூமழைபுதிர (பால)

சரணங்கள்.

பத்தியுடன் கின்னரருங—கிம்புருடரும்
பட்சமாய்க் கெருடருஞ் சித்தவித்யாதரரும்
தத்வ வசுக்கள் சாரணர்—தபோதனரும்
தங்கள் மலர்க்கை தட்டிப் பொங்கி நடனங் கொட்டி
துங்கமாயன்றன் பாதமே—நினைந்துகொண்டு
தூயவரோ நின்ற அறநெறி பேச
மாயவனே மறை தங்கிய ராஜா
வாய்துவர் ரம்பையர் கவரிகள் வீச
ஆய்சில வேதியர் கலவைகள் பூச
அரிவையரே சிலர் நறுமலர் கொடுக்க
ஆலாத்திகள் சிலர் மாதர்களெடுக்க (பால

தலையிலணிந்த கிரீடமும்—சகஸ்த்திரகோடி
தன்கதிர்க்கூட்டங்கள் பொங்குஞ் சுடரின் மின்ன
இலகிய மின்னல் போலவே—காதிற் குண்டலம
இந்து நுதலிலிட்ட சுந்திரத் திலககாந்தி
இனக்கஞ் சொலிசொலிக்கவே—திவ்விய ஆபரணம்
இன்பமோடரமிசை பளிபளிபளீரென
அன்பதுமுய்க்கியங் கொழுகொழுகொழுவென

கண்டதுவெகு சிணுங் தளதளதளவென
தெள்கலைதுயதாய் தெளிதெளிதெளிவென
சிற்றிடை மங்கையர் கற்பிட்டபேசி
சிக்கிரங் கைகளை சேர்க்குடன் வீசி (பால
வாரண முழக்கமென்ன — துந்துமி முரசு
வன்பணிலங்கள் சின்னம் அன்புபேரிகை தான்ன
நாரதன் யாளிமீட்டச் சாமரம் வீசி
நன்னுதற் பெண்டுகளின்னுஞ் சோபனஞ் சொல்ல
நற்கலையாள் புகழவே — இந்திராணியுடன்
கண்ணுகலைவலவோ ரென்னுஞ்சொல் தூவிட
பண்ணுஞ்சொல் மங்கையர் தூதுகளைவிட
வண்ணபரிக்ஜகங்க ளொண்ணெறுலாவிட
விண்ணுள யாவரும் எண்ணியே கூவிட
வானிலமெல்லாம் மோனமோடுண்ட
வானவர் கர்த்தன் கோலமெய்கொண்ட (பால

விருத்தம்.

ஆடியதோர் கண்ணனுமே வீதிதன்னில்
ஆயரிடைப்பிள்ளைகளை யடித்துத் தள்ளி
வீடுதனில் வெண்ணெய்மிக்க திருடியுண்டு
விதமான பாறபிரை விளங்கவுண்டு
மாடுகளைக் கன்றுகளை விரட்டியோட்டி
மடமாதர் வளையெல்லா முடைத்துத்தள்ளி
நாடியதோர் வீதிதன்னிற் சிறுவரோடும்
நலமான வண்ணமுட னாடினானே.

வசனம்.

இப்படிப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவன் வீதியிலே விளையாடப் பட்ட பிள்ளைகளை யடித்துத்தள்ளி வீடுகடோறும் வெண்ணெயைத் திருடியுண்டு தனக்கிட்டமான பாறபிர்களையெல்லாங் குடித்து, விளையா

டப்பட்ட மாதர்களின் வளையல்களையுடைத்தும் மாட்டுப்பட்டிகளைத் திறந்து அவைகளை மிரட்டியும் கன்றுகளின் தும்பியை யவிழ்த்து முடுக்கியும் ஆயர்வீடுகளில் சட்டிப்பானைகளை யுடைத்தும் ஆயமாதர்களோடு அங்கசேஷ்டைகள் செய்தும் வீதியில்விளையாடும் பருவச் சிறுர்களோடும் பலராமனுடனுங்கூடி விளையாடுகிறவிதங்காண்க.

தரு இம. தன்யாசி அடதாளம்.

பல்லவி.

ஆடினான் கண்ணன்
ஆடினான்

அநுபல்லவி.

ஆடிப்பயல்களைத் தேடிவாவெனக்
கூடியேவிளை யாடுவோமென (ஆடி)
வீதிதன்னிலே பேதைப்பெண்களை
வாதுபேசியே மோதித்தள்ளியே (ஆடி)
மட்டி ஆயர்கள் தொட்டிற்பிள்ளையைத்
திட்டமாகவே கொட்டிக்கிள்ளியே (ஆடி)
சிறியபயலுடன் கிருதுபேசியே
அருவைப்பெண்களைக் கருதியேசியே (ஆடி)
அடுப்புதன்னையுங் கெடுத்துப்பாலினை
எடுத்திறக்கியே இடுக்கென்றேடியே (ஆடி)
பட்டிமாடுகள் விட்டுஓடவே
கட்டும்படல்கள் எட்டியிழுத்துமே (ஆடி)
மாட்டுக்கன்றுகள் பூட்டுந்தும்புகள்
போட்டுக்கட்டியே ஓட்டிவிட்டுத்தான் (ஆடி)
கட்டித்தானுடைத் தெட்டிவெண்ணெயுண்
டிஷ்டவாயர்கள் திட்டவோடியே (ஆடி)
உரலைநாட்டியே உறியில்நெய்களைத்
திருடியுண்டுதான் மருவிலாமலே (ஆடி.)

விருத்தம்.

மண்ணெடுத்துத் தின்றதைத்தான் சோதைகேழ்க்க
மாதவனும் அண்ணனுமே தின்றானென்றான்
வண்ணனையுஞ் சோதையுந்தான் கேழ்க்கவிந்த
வளமான தம்பியு மண்தின்றானென்றான்
கண்ணனையும் வாய்தனையே காட்டுமென்றாள்
கனககிரி சுரர்பதியும் யமுனைகண்டாள்
நண்ணரிய மகனையுந்தான் அணைத்திருந்த
நலமான சோதை எதிர்ப்பேசுவாளே.

இந்தப்பிரகாரமாக அசோதையானவள் அடா கிருஷ்ணா மண்ணையேன் தின்றாயென்று கேட்க, கிருஷ்ணதேவர் நான் தின்னவில்லை அண்ணன்தான் தின்றானென, அசோதைப் பலராமனைக்கேட்க பலராமன் தம்பிதான் தின்றானெனவும் சோதையானவள் அடா கிருஷ்ணா உன்வாயைத்திறவென அங்ஙனமே கிருஷ்ணனும் வாயைத்திறந்துக் காட்ட அவ்வாயினிடத்து பிரமன் விஷ்ணுஉருத்திரன் முதலானமுப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம்ரிஷியீஸ்வரர்களும் கின்னரகிம்புருட கருடகாந்தர்வர்களும் சித்தவித்தியாதரர்களும மகமேருகிரியும் அஷ்டபருவதங்களும் அஷ்டகெஜங்களும் அஷ்டநாகங்களும் அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களும், சந்திரசூரியரும் ஆயர்பாடியும் யமுனைமாநதியும் தனைப்போலொரு சோதை கையிற்தடியெடுத்து கிருஷ்ணனை மிரட்டும்பாவனையாக நிற்பதையுங்கண்டுஞானந்தோன்றாது பிரமிப்படைந்து ஆச்சரியத்துடன் கிருஷ்ணனை நோக்கிச்சொல்லுகிற விதங்காண்க.

அசோதை மகனை நோக்கிச் சொல்லுந்தரு இம். புன்னாகவராளி

அடதாளம்.

பல்லவி கண்ணிகள்.

அச்சுதாஹரிபச்சைவண்ணா ஆதிகேசவா நல்ல
ஆயர்நிலவிளையாடி அமர்ந்தகேசவா

*திருடிமண்ணைத்தின்றதேது தேவநாயகா நல்ல
தேவனண்ணன்மண்ணைத் தின்றான்தெரியுமம்மணி
வண்ணனையுஞ்சோதையுந்தான் வருந்திக்கேட்டனள் நல்ல
வாசவனுந்தின்றானென்று வாதுபேசினான்
வள்ளல்கிருஷ்ணன் தனைப்பிடித்துவாயைக்காட்டென்றாள் நல்ல
வாய்தனிலேயிருந்த வண்மைகண்டனள்
பிரமனையுந்தேவர்களைப் பிறவுங்கண்டனள் நல்ல
பின்னுங்கனமுனிவர்களைப் பிறங்கல்கண்டனள்
அண்டபுவனங்களெல்லாம் அடையவேகண்டனள் நல்ல
அஷ்டகெஜங்களுமெல்லாம் அடரக்கண்டனள்
அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களை அரிவைகண்டனள் நல்ல
அஷ்டநாகங்களுமெல்லாம் ஆடக்கண்டனள்
இந்திரனைச் சந்திரனை இறைவிகண்டனள் நல்ல
இயலானயமுனைநதி இருக்கக்கண்டனள்
தனியேழுமாயர்பாடி தனியேகண்டனள் நல்ல
தன்னைப்போலொருசோதை கையில் தடியைக்கண்டனள்
மதிமயக்கந்தானுஞ் செய்யும் மகிமைகண்டனள் நல்ல
மகனெடுத்தே முத்தமிட்டு மகிழ்ந்திருந்தனள்

விருத்தம்.

அதிசயமெல்லாந்தானே அசோதைக்குக்காட்டிப்பின்னும்
பதிதனிலாயர்வீட்டிற் பால்தயிர்வெண்ணெயுண்டான்
மதிமிகுமாய்ச்சிமார்கள் தயிர்தனைக்காணாதாலே
சதிசெய்வதாரோவென்று ஏடுதிறந்துறைசெய்வாரே.

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் அசோதைக்கு அனேகமான அதிசயங்களைக் காட்டிப்பின்பு மறைத்து ஆயர்வீடுகளிற்சென்று பால்தயிர் வெண்ணெய் யாவற்றும்புசித்து புறத்தேயொளிச்

துக்கொள்ளவப்போது யாதவமாதர்கள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்த பால் தயிர்வெண்ணெ முதலியன காணமற் போனதுபற்றி விசனமடைந்து இங்ஙனம் செய்தவர் யாவரோவென நியங்கிச்சொல்லும்விதங்காணக.

ஆயர்மாதர்கள் சொல் தரு இம். முகாரி ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஆரோ தயிர் குடித்தானடி ஆயர் மடவாரே—இங்கே
அல்லோனையுங் காணீர்களோ வல்லோனையு நீரே

அநுபல்லவி.

தீராவினை தீர்க்கவந்த திருமால்செய்த கூறோ—இந்தத்
தீவினைக்கென்ன செய்வோம் திருடன் செய்தவாறோ
அந்தத் திருடனிருப்பது மெங்கெயோ
அவனைப்பிடித்து மரிப்பது மெங்கெயோ
சிந்தனையாகப் பிடிப்பது மெங்கெயோ
சில்லாமலவனை அடிப்பது மெங்கெயோ (ஆரோ

சரணங்கள்.

எந்தனிட வீட்டில் வெண்ணெ எடுத்தான் சகிமாரே—இங்கே
என்னலேயுந் தேடிக்காணேன் எந்திழைக்கனிமாரே
முந்தியெங்கள் வீட்டிற்பாலை முடித்தானடி வேறே—எங்கள்
முன்னோர்செய்த தீவினையோ முகுந்தன் செய்தானோ
என் வீட்டில் வெண்ணெ யெடுத்துக்கொண்டானடி
எல்லோருங் காணமற் போனானே தானடி
என் வீட்டிற் பாலைக் குடித்துக்கொண்டாடி
எங்கேதான் காணமற் போனானோ வேண்டி [ஆரோ
எந்தனூரோ யிந்தக்கள்ளன் எல்லோருமே பாரீர்—இப்போ
என்னசெய்வோ மம்மமாரே எந்திழையீர் வாரீர்
உந்தனிட வீட்டிற் கள்ளனுமந்து புகுந்தானோ—நல்ல
வுறியில் வெண்ணெ திருடிவுண்டோன் ஊரெதுவோ வாரீர்

அந்தத்திருடனெடுத்து நடந்தான்
எந்தனைக்காணமலெடுத்து நடந்தான்
சிந்தை மகிழ்ந்து சிணத்தில் நடந்தான்
சிந்தனை செய்தவன் சில்லாமல் நடந்தான் (ஆரோ
வனக்காட்டினில் வாழுங்கள்ளன் வயற்றில் பிறந்தவனோ—இங்கே
வன்மையில்லா யிழிகுலத்தில் வந்து பிறந்தவனோ
தனக்கேயிவன் தன் குலத்தில் தாழ்ந்து பிறந்தவனோ—இப்போ
தையலரைத் தழைக்க வைக்க தயவு பிறந்தவனோ
பின்னமுகின் விலை மண்ணுலகம் பெறும்
முன்னமுகின் விலை பொன்னுலகம் பெறும்
வன்னமுகுக்கினை தன்னமுகும் பெறும்
சொன்னது தப்பிதம் என்னமோ அவன் (ஆரோ

விருத்தம்.

ஆயர்கள் வீட்டிற்றனே அள்ளியே வெண்ணெ யுண்டு
தூய்தோர் குழலிற்றனே தூங்கிய பூனைசூட்டி
நாயகன் தன்னைப்போலே நலமுடன் பாலரோடே
மாயமாய்க் கிருஷ்ணனுந்தான் மகிழ்ந்துதா னாடினனே.

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவன் ஆயர்கள் வீட்டில் பால் தயிர் வெண்ணெ நெய்களைத்திருடியுண்டு அலங்காரம்பொருந்திய யாதவஸ்திரீகளினுடையகொண்டையில் காவிப்புட்பங்களைச்சூட்டிசொந்தக் கணவனைப்போல லீலைகள்செய்து ஆயர்பெண்கள் மயங்கித்தியங்கும் படி விளையாடுகிற விதங்காண்க.

கிருஷ்ணன் பெண்களுடன் விளையாடுகிற தரு.

இம் பந்துவராளி அடதாளம்.

பல்லவி.

மதுகுதனும் விளையாடவே மகிழ்ந்து ஆடினனே—நல்ல
மடமாதர்க ளாயரெல்லாம் மகிழாதோடினரே.

அனுபல்லவி.

இதமாய் நல்ல இதங்கள் பேசவும்
இயலாய் நல்ல இயல்கள் வீசவும்
சடைப்புலி யசனம்நிறிலே சேரடுண்டென வேபேசிய
கூடுங்குண ரூட்டினேவினை யாடும் வண்மைகள் தேடியே (மது

சரணங்கள்.

நகைகணமயில்லாத கன்னனுங் நனித்து ஆடினனே—நல்ல
தையலாருடன் பேசியே தாளா தேடினனே
முகமே நல்ல முகத்தைப் பார்க்கவும்—நல்ல
முறையே நல்ல முறைகள் சேர்க்கவும்
முகமுந்தரு வருநாளிலே சுகமும்பெற அதிரூலொரு
அகமுங்குளிர் திருவோர்களும் நகையும்புரிந் திருந்தாடவே (மது

கொண்டாடவே கணவனுந்தான் கூடியிருந்தானே—நல்ல
கொடும்பாம்புகழ் தன்னைவிட்டு குலைதோடச் செய்தானே
கொண்டோன் அதைக்கண்டு தாறேடவும்
கோதையே நல்லபேதை என்றாடவும்
கூடும் மலரணைமீதினில் சேரடும் பிரியாமலவர்
சுடுண்டெனவே பேசியே ஆடும் விளையாட்டில் வல (மது

கொன்னைமலர்தனை மெல்லவெடுத்துக் குழலிற்சூட்டினனே—நல்ல
கோதையர்கள் மனதெல்லாமுங் குறைகள் காட்டினனே
வர்ணமே நல்ல வர்ணங்கள் பார்க்கவும்
வளமை நல்ல வளமைகள் சேர்க்கவும்
வடிவுற்றிடு மெல்லோர்களும் வுடலொத்திடு முடலோடுயிர்
மடலொத்திடு மையலாளுடன் இடருற்றிடு மிருந்தாடவே (மது

விருத்தம்.

குயில்கடையாராயர் மடவார்களெல்லாம்
ஒருத்தி தனக்கொருத்தி அதிரூபங்கொண்டு
குயில்மொழிக ளெல்லோரும் மணிகள்பூண்டு
குறைவிலா வாடைகளும் ரவிக்கைபூண்டு

கயல்விழிக ளெல்லோருங் கோபங்கொண்டு
காரிகையார் சேர்ந்தங்க் குழைபோலென்று
மயிலினைய ராயரெல்லாம் ஒன்றாய்க்கூடி
மகிமையுட னெல்லோரும் வந்திட்டாரே.

வசனம்.

இவ்விதமாக யாதவகுலப்பெண்களெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் செய்த அக்கிரமங்களை யசோதைக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு ஆடையாபரணங்களணிந்து தெய்வலோக மாதர்களும் தங்களுக்கிணையல்லவென்று சொல்லும்படி அதிக ஒய்யாரமாக வருகிறவிதங்காண்க.

ஆயர்பெண்கள் யசோதையிடம் வருகிற தரு இம். மத்தியமாவதி

ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

அன்னை மாதர்கள் வந்தார் அசோதை பக்கல்
ஆயர் மாதர்கள் வந்தார்

அனுபல்லவி.

அன்னமாதர்கள் வந்தார்
சொர்ணப் பதுமைபோல
பின்னல் சடையழகும்
மின்னற்கொடிகள்போல (அன்

சரணங்கள்.

ஒட்டியாண மிடையிலிலங்க ஒயில் நடையா
ளோங்கும் பாவாடை துலங்க
அட்டிகை தாவடங்கள்
மட்டில்லா மணிகள் மின்ன
பட்டு ரவிக்கைகளும்
பொட்டுகளுந் துன்ன (அன்

மெய்யிற் பதக்க மின்னவே மெல்லியர்கள்
மேனி கமகமென்னவே

கையிற் கடகமின்ன
செய்ய மணிகளின்ன
வையகம் புகழவே
தூய்ய மாதர்கள் துன்ன (அன்

பட்டுப்பாவாடை துலங்கப் பதுமைகள் போல்
பசும்பொன்னுடை யிலங்க
திட்டமான காலில்
மெட்டிக ளிலங்கவே
கெட்டி முத்துமாலைக்
கட்டித்துலங்கவே (அன்

விருத்தம்.

அன்னைமா ரெல்லாங்கூடி ஆயிழை சோதைபக்கல
உன்னிதமாக வந்துவுன் சுதன் செய்ததெல்லாம்
இன்னது என்றுசொல்லி யுரைக்கவு மேலாதென்று
சொன்னவார்த்தைகளைக்கேட்டுச்சோதையுஞ்சொல்லுவாளே.

இந்தப்பிரகாரம் யாதவமாதர்களெல்லாம்அசோதைபக்கற் சென்று அம்மா யசோதையே உன் மகன் கிருஷ்ணன் எங்கள் வீட்டில் வந்து பால், தயிர், வெண்ணைகளைத் திருடியுண்டதுமன்றி எங்கள் சொந்தக் கணவரைப்போல மருவிவிளையாடியும் கொண்டைகளுக்கு காவிப்புட்டங்களைச் சூட்டியும் இன்னும் பலவிதமாகச் செய்துவரும் அக்கிரமங்களைச் சொல்ல எங்களால்முடியாதம்மணியென்று முறையிடும் பெணகளைப்பார்த்து யசோதைச்சொல்லுகிற விதங்காண்க.

ஆயர்பெண்களுக்கும் யசோதைக்குந் தர்க்கம் தரு இம்.

முகாரிமித்திரம் அட்டதாளம்.

கண்ணிகள்.

கோபிகாஸ்திரிகள் சொல்லுதல்.

சோதையரே எங்களுடன் தீதுசெய்து உன்மகனும்
நீதிகெடுத் தெங்களையும் பேதகமா எங்களோடே

குதுமலாதுஞ் செய்தனல்லடி—எங்களோடே
நீதிமேறுஞ் சொன்னனல்லடி.

யசோதை சொல்லுதல்.

என்னடி மாயாகளே யென்மகன் துரகுறும்பு
சொன்ன சொல்லினை யாருக்கு விளையாடி யுங்களுக்கு
முன்னையி வெண்ணை கேட்கிறான்—பாலகனும்
வானத்தொட்டி தன்னில் தூங்குகிறான்.

கோபியர்.

எங்களிட பால்தயிரை இங்கிரமாய்த் தான்குடித்து
மங்கையர்கள் தன்னைக்கண்டு பொங்கியவர் தான் சொரிந்து
பங்குமுள்ள வார்த்தை பேசுறான்—எங்களிட
கொங்கை மீறி கையை வீசுறான்.

அசோதை.

மங்கையரே யென்மகனும் எங்கள் வீட்டிலே யிருக்க
துங்கமில்லா வார்த்தைகளை யெங்குமோடிச் சொல்லலாமோ
வங்கிவாதம் பேசக்கூடுமோ—எங்களிட
கொங்கைகள் பிடிக்க வொட்டுமோ.

கோபியர்.

இடைச்சியர்கள் பால்தயிரை தடைச்சியர்க்கத் தான் குடித்து
மடக்கொடிகள் வருமுன்னே நடுக்கெனவே தான்மறைந்து
அடுத்தடுத்து வெண்ணையுண்டானே—ஆயர் வீட்டில்
சமித்தபேசுங் கண்ணனுந்தானே.

அசோதை.

இருந்தாண்டி யென்னிடத்தில் பறந்தானோ உங்கள் வீட்டில்
கறந்தபால் தயிர்களை மறைந்து தான் குடித்தானோ
வருந்தி வருந்தி விளையாடுமோ—பாலகன்மேல்
பொருந்தி பொருந்தி சொல்லலாகுமோ

5

கோபியர்.

கொன்றைமலர் தானெடுத்து வானக்குழல் தன்னிற்சூட்டி
மன்னவன்றானென்று சொல்லி அன்னையருடனே கூடி
உன்னிதமா யாடி நின்றானே—ஆயர்களைப்
பின்னஞ்செய்து கூடிவென்றானே

அசோதை.

என்னடி யிடைச்சிகளே வர்ணக் கிருஷ்ணன் மீதினிலே
சொன்னசொல்லும் வார்த்தைகளும் வின்னமடியுங்களுக்கு
கொன்றை மலர் தந்ததேதடி—யுங்களுடன்
மன்னனென வந்ததேதடி

அசோதை சொல் சிசபத்தியம்.

என்பிள்ளை என்றுமேதடி யுங்களுக்
கேளிதமாகவே யிருக்குமோதான்
அன்பாக விளையாடு மய்யனென் றெண்ணமல்
அரும்புகள் சாற்றவும் நீதியோதான்
இன்பமில்லாமலென் னிளவல்மேல் நிந்தனை
இயம்பிடவுங்களுக் கியற்கையோதான்
தன்பமா யென்னிட தோனறலின்மேற் பழி
தொடுப்பதே மெத்தவுந் தோஷமலவோ
வள்ளலும் வஞ்சங்கள்மேல் மலர்கள் தானீ
கள்ளருஞ்செய் தாவந்தை கூடிக்கவிட்டு
மெள்ள வந்தானென் றுமே விளம்புகின்றீர்
என்ளளவாகிலுமிவ் வார்த்தை யேற்கவில்லையே.

வசனம்.

கேளுங்கள் ஆயர் பெண்களே நீங்கள்சொன்ன வார்த்தைகளெல்லாம் குற்றமாயிருக்கிறதென்று சொல்ல மறுபடியும் ஆய்ச்சிகளெதிர் வாதம் பேசுகிற விதங்காண்க.

கோபியர்.

சந்தனமு கஸ்தூரி பன்னீர் சேர்ந்த புனுகுந் தானும் வீசி
விந்தையுள்ள சரசமதனைச் செய்யாத தானும்பேசி
அந்திமல்லிகை தன்னைச் சூட்டினான்—உயர்கொண்டையில்
பக்திபக்தியாகப் பூட்டினான்

அசோதை.

என்னவேது சொல்கிறாயும் அன்னநடை மாதர்களே
இன்னங்களோ வுங்களுக்கு இன்னமென்ன வேணுமோ சொல்
பன்னீராலே சலவை செய்தானோ—உங்களோடே
மன்னனென்று கலவி செய்தானோ

கோபியர்.

பாடி வீட்டில் பாலவர்கள் காடிப்பகடைக ளாடையிலே
தேடிக்காய்கள் சாணொளித்து ஓடிப்போனானல்லவடி
ஆடிக்காய்களை தன்னை காடினான்—எங்களுடன்
கூடிப்பகடை தன்னை நீட்டினான்.

அசோதை.

சந்தனிட வீட்டிற்றனே விந்தையாகத் தாக்குறாயடி
வந்தனிட காயொளித்துத் தந்துவிட்ட தெந்தனோ
பந்தயங்கள் செய்ததெங்கடி—உங்களையும்
சிந்தனையாய் வைததெதடி

கோபியர்.

செம்பகவனந்தனிலே இன்பமுடன் பந்தாட
அன்புடனே பந்தொளித்து வம்புசெய்து ஓடினானே
துன்மதைத் தானளித்தானே—எங்களுக்கு
இன்பஞ்செய்து பந்தளித்தானே

அசோதை.

எதுக்கடி ஆயர்களே நீதியாக என்மகனும்
பாதிப்பிசைதெபோ மேகன் நிதிவாதுறாக்குறாயடி

வாயைப்பேசி வந்தேன்றானே—எங்களோடே
கூசப்பேசிப் பகைத்தானே

கோபியர்.

உரலைக்கவிழ்த்தாக்கொண்டு உறியில் வெண்ணெ திருடியுண்டு
வருகிறவனெங்களோடே விகடமுறப் பேசுறானே
அரிவையர்கள் தன்னைப்பேசுறான்—எங்கள் மீதில்
கருமலர்கள் தன்னை வீசுறான்

அசோதை.

உறியில்வெண்ணெ திருடினதாம் மருமலரால் வீசினதாம்
அருகினிலே வைத்திருந்தேன் நீ அவனுமே ஞானகுருவடி
பருவமில்லாப் பாலன் வந்தானோ—எங்களோடே
மருவில்லாமலாட வந்தானோ

கோபிகளுடனே அசோதை சொல் செபத்தியம்.

இங்குதான் வந்திருக்கின்றான் பிள்ளை மீதினி
லில்லாமை ஏதுக்கு இயம்புகின்றீர்
சஞ்சையில்லாமலே சதுர்வேதம் யாவையும்
தானறிந்தவர்போலே சாற்றுகின்றீர்
பெண்களே யுங்களிட புரிப்புலேயே
பொய்தான வார்த்தைகள் பேசுகின்றீர்
உங்களுக்காக நான் உதவியாய்ப் பிள்ளையை
வரிகிலில்லாம வோட்டுவேனோ
பிள்ளையைப் பார்த்துமே மனமும் பொறுக்கவில்லையோ
உள்ளதான் மட்டுமே யுண்மை தெரிந்தார்போலே
சன்றுசன்றென்று வந்துதான் சாற்றுகின்றீர்
கன்னிமார்களே அறிவேனுன் கடந்துபோவீர்.

வசனம்.

இந்தப் பிரகாரமாக யசோதைப் பிராட்டி சொல்லவும் மறுபடி
யும் ஸ்திரீபெண்கள் அந்தவர்க்கு சொல்லுகிற விதங்காணக.

அசோதையுடன் மறுபடி கோபிகள் சொல்லல்.

ஒட்டுத்திண்ணை தன்னிலேறி சட்டிகளைத் தானுடைத்து
கட்டித்தயிர் தான்குடித்து அட்டியில்லா தாடுறானே
இஷ்டமாகத் தான் குடித்தானே—எங்களுக்கு
கஷ்டம்வர வேலைகெடுத்தானே.

அசோதை.

எந்தன் வீட்டில் பால் தயிர்கள் சொந்த வெண்ணெ நெய்யிருக்க
உந்தன் வீட்டிலென் மகனும் வந்து நின்றதென்னடி சொல்
எந்தன்மடி தன்னை நீங்கிறான்—பாலகனும்
விந்தையாகத் தொட்டில் தூங்கிறான்

கோபியர்.

கொண்டவன் மனைவியுடன் அண்டையிலிருந்தவனை
மண்டலமாம் பாம்பைவிட்டு ஓண்டியா யொளிந்து போறான்
புண்டரீகக் கண்ணனடிறான்—எங்களுடன்
கொண்டல்நிகர் வண்ணனடிறான்

அசோதை.

அடுத்திருந்தா னென்மகனும் படுத்திருந்தான் பாலகனும்
கடுத்தவிஷப்பாம்புகளை அடுத்துவிட்ட தெந்நாளோ
எடுத்தெடுத்துச் சொல்லலாகுமோ—பாலகன்மேல்
படித்துப் படித்து விள்ளலாகுமோ

கோபியர்.

கண்டவீட்டில் பாலையெல்லாம் உண்டுகொண்டா னுன்மகனும்
அண்டையிலிருந்தோருடன் சண்டையிட்டு வருகிறானே
வண்டத்தனமாகப் பேசுறான்—எங்களுடன்
சண்டித்தனமாக ஏசுறான்

அசோதை.

மட்டியே யிடைச்சிகளே கிட்டவே யென மகனிருக்க
சட்டமான வார்த்தைகளை ஒட்டியேதான் சொல்லலாமோ

கட்டிப்பிடித் தடிக்கலாகாதோ—வுங்கள்வீட்டில்
இட்டிப்பிடித் திடிக்கலாகாதோ.

ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவருக்கும் யசோதைக்குந் தர்க்கம்.

அசோதை கன்னிகள் சாமா சாப்பு.

என்னையா கிருஷ்ணா என் சுதனே நீ
ஆயர் மாதர் வீடு சென்றாயோ
உன்னதமாகவே மாதர்கள் சொல்கின்ற
உண்மையைக் கேட்டாயோ வெண்மகனே.

கிருஷ்ணன்—இந்துஸ்தான் காபி ஏகதாளம்.

நானோ சிறுவயது
நாயகிமார் தன்னுடனே
விநோதமாகவே
வேடிக்கைச் செய்வதற்கு
என்ன அறிவேனம்மா—என்னம்மணி
ஆ என்னம்மணி ஓ என்னம்மணி
இளமை வயதிலேதான்

அசோதை.

ஒன்று மறிந்திலேன் என்று சொல்லி கண்ணா
உண்மை யுரைத்திட வந்தாய்
அன்னிய மாதரை நிந்தவ னுனக்கு
அடுக்குமோ சொல்லுவாய் பாலகனே.

கிருஷ்ணன்.

பால் குடிக்கும் பாலகனை
பாவைமார் தங்களுடன்
புல்லி யணைத்தாயென்று
புரட்டுகள் பேசுகிறாய்
உனக்கிது அடாதம்மா—என்னம்மணி
ஆ என்னம்மணி ஓ என்னம்மணி
உள்ளதைச் சொன்னேனம்மா

அசோதை (ஆயகிசித்ராபன பித்தமயியாரே) என்னும் மெட்டு.

ரஞ்சிதமாகவே வஞ்சியர் தன்னுடன்
அஞ்சாமல் விளையாடலாமோடா (ரஞ்)
நீணிலம் புகழ்கின்ற நீலமேகவர்ணா
நியாயமோ உனக்கிது சொல்லடா (ரஞ்)
உனக்கிது நியாயமோ மண்ணையுண்டவனே
உரைத்திடு உண்மையை என் சுதனே (ரஞ்)

கிருஷ்ணன்—இம். காபி அடதாளம். (இந்திரசபா மெட்டு)

நிந்துசெய்யும் கோபியர்கள் வார்த்தைக் கேட்டுமே—அம்மணி
அங்கம் பதற நீயு மென்னைப் பேசலாகுமோ (நிந்
ஒன்றுந்தெரியாப் பாலகன்மேல் ஏரஞ்சொல்லாதே—அம்மணி
என்ன சொன்னாலும் கேளாமல் வையலாகுமோ (நிந்

அசோதை—இம். குல்ரோஜ் ரூபகதாளம்.

பாலகனே கோபியர்கள் பொய்யுரைப்பரோ
ஓலமிட்டே யோடிவந்து சூது செய்வரோ (பால
உண்மையது சொல்லாவிடில் கோபம் பொங்கியே
தண்டிப்பேன் பிரம்பதனா லுன்னையோங்கியே (பால

கிருஷ்ணன்.

ஞாலத்திலே யென்னை யெவருஞ் சிறுவனென்றுதான்—அம்மணி
கோலமுட னுரைப்பார்கள் உண்மையாகவே. (ஞா
ஆயர் மாதர் தங்களிட வார்த்தை கேட்காதே—அம்மணி
நியாயமாக வென்னை நீயும் ஆதரிப்பாயே (ஞா

விருத்தம்.

கண்ணனையுந் தாயெடுத்து மடியில்வைத்து
காரிழையாள் தனங்கொடுத்துக் கடக்கு முன்னே
வன்மையுள்ள பாலனுதான் போககண்டு
வாசவனைத் தானிறக்கி வனிதை சென்றாள்

அன்னிருந்த மத்தினைத் தாழிதன்னை
அடித்துடைத்து ஆயர்மனை தேடிச் சென்றான்
கன்னாரிய சோதைதன் கையிற் கோலெடுத்து
நலமான மகனைத் தொடர்ந்தோடினாளே.

வசனம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவனை யெடுத்து பால்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையில் அடுப்பிலே பால் பொங்கியதைக்கண்டு குழந்தையைத் திடுமென்றிறக்கிவிட்டு அடுப்பண்டைச் சென்று பாலையிறக்கிவைத்துவிட்டு வருகிறதற்குள்ளாக தனக்குப்பால் கொடுக்குஞ்சமயத்தில் இடுக்கென விட்டுப்போனாளென்று கோபங்கொண்டு மத்தையெடுத்து தாழியையுடைத்துவிட்டு ஆயர்வீட்டில்விளையாடிக்கொண்டிருந்தான் பின்பு சோதையானவள் கிருஷ்ணனிருந்த விடத்தில் வந்துபார்க்கையில் தாழியுடைந்து தயிர் வெள்ளமோடியிருக்கிறதையும் கிருஷ்ணன் அங்கில்லாதிருப்பதையுங் கண்டு கோபங்கொண்டு இந்தக்கிருஷ்ணனுக்கு இவ்வளவு நடுக்காருமா என்று கையில் ஒரு கோலையெடுத்துக்கொண்டு பின்னாலேதொடர்ந்து சொல்லுகிற விதயகாண்க.

சோதை கிருஷ்ணனை முடிக்கல். தரு இம். முகாரி அடதாளம்.

பல்லவி.

அருந்தி தானல்லவே
நடியானுன்னை
அடியாவிட்டால்
ஆயர்குல
அசோதையு நானல்லவே

அநுபல்லவி.

அருமைத்தாழி யுடைக்கவே
பருகித்தோக
செருகிவைக்க
தருசமலைவபோக
அடிக்கவுன்னை முடிக்கவே

வருவேனுனைப் பிடிக்க வாதாடியே யடிக்க
தெருவிலோடித் தடுக்கத் தேடிப்பழியெடுக்க
வருந்திக் கைகளொடிக்க வாரேன்வழி தடுக்க
பொருந்திச் சிணமுடுக்கப் புறட்டியடியாவிட்டால் (அரு

சரணங்கள்.

அந்தவீதி நடக்கவே
ஆயர்வீட்டில்
மாயமாகப்
பூனைகளுக்
கள்ளிவெண்ணை கொடுக்கவே
விந்தை சோதையடுக்கவே
வீதிதனிலே
மாதவனும்
பாதையாக
விளக்கியே தானடக்கவே
இந்த வேளையடுக்க இரங்காமலே முடிக்கப்
பந்தயங்கள் தொடுக்க பதறாமலேயடுக்க
நொந்து சோதை சிடுக்க நேர்ந்தவழி நடக்க
வந்து உனைத்தடுக்க வருந்திக் கட்டாவிட்டால் (அரு
தரைமீதிற் றுனோடவே
எந்தனிடம்
விந்தையான
குந்தனப்பொன்
தாளமணிகளாடவே
சரிவளை தானாடவே
அந்தமுள்ள
வெண்டையங்கள்
ஆரவமணி
சபமாலைதானாடவே

பரிபுரங்களாலுங்கப் பதறி மனங்கலங்க
கரமும் வளைகுலுங்க கால்கள் குடைந்தலுங்க
மருமலர் தானலுங்க மாலைசரமலுங்க
அரிதாமரையடியலுங்க அலற அடியாவிட்டாள் (அரு

விந்தை முகமும் வாடுதே
நந்தகோவிந்தா
அச்சுதாநந்தா
ஆதி வைகுந்தா
விதமானமனந் தேடுதே
சிந்தை கலங்கியோடுதே
வஞ்சகத்திருடா
எஞ்சாமி துரையே
யாதவ பாலா
சிதறிமனங் கூடுதே
எந்தவிதமாயோடி யாதவனைத்தேடி
நொந்திடிய காலோடி சேர்ந்த கை சலித்தாடி
தந்திரமாயோடி ததிபாண்டன் மனைதேடி
வந்தவன்றனைத்தேடி வலுவாய்க் கட்டாவிட்டாள் (அரு

விருத்தம்.

சோதைதான் முடுக்கிவந்து சோர்ந்துதான் பின்னை நிற்க
யாதவனோடிச்சென்று அன்புடன் வருகும்போது
நீதியாய்த்ததிபாண்டன்றன் நிமலனைத்தேடி யப்போ
மேதினிதன்னிற்றனே மேன்மையாய் வருகின்றனே.

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக அசோதையானவள் கிருஷ்ணனை முடுக்கி வந்து கைமெய்யெல்லாஞ் சலித்து தூரத்தே யோடிவரக்கண்டு கிருஷ்ணன் ததிபாண்டனென்னுங் குயவனிடத்திற்கு வரும்போது அந்தத் ததிபாண்டன் கிருஷ்ணன் வருவாரென்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிற விதங்காண்க.

ததிபாண்டன் வருகிற தரு இம் புன்னாகவராளி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

ததிபாண்டனுமே வந்தான்—நவப்புரி
ததிபாண்டனுமே வந்தான்.

அநுபல்லவி.

ததிபாண்டனும் வந்தான் அதிக பதவி நாடி
எதிராக வருமந்த பதிதபாவனைத் தேடி (ததி

சரணங்கள்.

அண்டர் முனிவர்கள் முண்டகனுமேறப்
பண்டோர் ராமன்சொன்ன விண்டுபதஞ் சேர (ததி
ஆயர்பாடிதன்னில் மாயமாய் விளையாடுந்
தாயபதங்கள்தன்னை நேயமாகவே தேடும் (ததி
சின்னக்கிருஷ்ணனைத்தேடி அன்னை முடுக்கி யோட
வர்ணப்பதவிகளை யுன்னிதமாய் நாடும் (ததி

கலித்துறை.

வஞ்சித்துக் கொல்லவந்த பெம்பேயின் வன்முலையைக்
கொஞ்சிக்குடித்துக் கொன்றோடி வந்த கோவலனை
இன்சொற் பதங்கள் இயலாகப்பாடி இரவும்பகல்
நெஞ்சிற் பதித்தா னின்றோடிவோடி வந்தனனே-

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாகத் ததிபாண்டன் வந்தபிற்பாடு கிருஷ்ணனை தோத்திரஞ் செய்கிற விதங்காண்க.

ததிபாண்டன் தோத்திரஞ்செய் தரு இராகம் கமாசு அடதாளம்.

பல்லவி.

வண்டணிசோதை முன்னோடிய தேவா

அநுபல்லவி.

ஆடிய தேவா ஓடி நீ வா வா (வண்

சரணங்கள்

எண்டிசையோடிக் கண்டிடமாடி
வண்டனிதேடிக் கொண்டவளோடி. (வண்

பன்னக தாம மின்னிடை சோமா
பன்னிரு நாமா என்னிட நேயா (வண்

செஞ்சிலையூக தஞ்சம் வைபோக
வஞ்சகமாக ரஞ்சிதயோகா (வண்

மங்கையுமோடி எங்கையுந்தேடி
இங்கென வோடிப் பொங்கியே நாடி. (வண்

கலித்துறை.

பதிமீண்டு வந்த பாமனே யுனை நற் பாவையரின்
மதிகொண்டு சோதை மாறுமலோட மறைந்து வந்து
இதங்கொண்டெனக்கு இல்லாத பதவி யீந்துவிடக்
குதிகொண்டு யெந்தன் குறைதீர்க்க வந்த கோவலனே.

வசனம்.

பின்னுந் தருமபாண்டன் துதிக்கும் விதங்காண்க.

தருமபாண்டன் சொல் தரு இம் கமாசு இந்துஸ்தானி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வாவாசு தேவன் மைந்தனே—வரமளிக்க
வாவாசு தேவன் மைந்தனே.

அநுபல்லவி.

காவலர் புகழுமே நாராயணனே யென்முன் (வா

சரணங்கள்.

சதுர்மறை புகழுமே சாமிசற்குண சீலா
பதிதபாவன ஞான பரமகுருவே என்முன் (வா

சதாகாலமுமுனை சாதனமாய்த் தொழுதேன்
பதவாழ்வுகள் தரும் பரமபதனே என்முன் (வா

சத்தியனே யுனையே நாதா யெமக்கருள்செய்
சித்தமிரங்கியே சிதரனே எந்தன்முன் (வா

கொச்சகம்.

வடமதுரைக் கஞ்சனையும் வதைக்கவந்த பாலகனே
முடிவெருஞ் சோதையற்கு முன்னோடி வந்தவனே
தடந்தேடிக் காணமற் றையலருந் தான் தவிக்க
நடந்தோடி வந்தவனே நாரணனே மாதவனே.

வசனம்.

பின்னுந் தருமபாண்டவன் துதிசெய்கிற விதங்காண்க.

தரு இம். கமாசு சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

மதுசூதன மாதவனே மகிழ்ந்து பூவந்தவனே

அநுபல்லவி.

வேதாந்த வேதா வெற்றிமிகு நாதா
நாதா விநோதா நந்த கோவிந்தா (மது

அண்டர் புகழுமந்த ஆயரூரினில் வந்த
மண்டலமாளுமந்த மணிவண்ணனென முந்த (மது

சாருமுனை யல்லாது நாவிற் றுதியாது
ஏழை யென்மேல் வாது என்னுறல் சூது (மது

திறமாயுனைத் தொழுதேன் நீதுகளைப்பழுது
வருமோ இனியெப்பொழுது வாராதெடுத்தெழுது (மது

கொச்சகம்.

மாமனையுங் கொல்லவந்த மாதவனே காரணனே
சாமந்தனிற் பிறந்து சதியாகச் சோதையிடம்
தாமையில்லாத் தாறுடைத்துத் தரணிதனிலோடி வந்தாய்
வாமனவதாரனை வண்மையுடனே தொழுதேன்.

வசனம்.

மறுபடியும் ததிபாண்டன் கிருஷ்ணதேவரைத் தோத்திரஞ்செய் திறவிதமெப்படியென்றால்;

தரு இம். கமாஸ் தாளம் ரூபகம்.

பல்லவி.

வாரணங் கூவிய சாமள தேகா

அனுபல்லவி.

சாமள தேகா பூமகள் மோகா (வா

சரணங்கள்.

காரண ரூபா ஆரண தீபா
பூரண தீபா பாரண நாபா (வா

கொந்தளம் வாடி யுந்தனை நாடி
செந்தமிழ் பாடி வந்தனன் தேடி (வா

கல்வி யுண்டாக்குஞ் சல்லியம் போக்கும்
வல்வினை தீர்க்கும் நல்வினை சேர்க்கும் (வா

கலித்துறை.

நடந்தோடி வந்த நால்வேதமோது நாரணனே
இடந்தேடி வந்து இயலான வரமீகுவனே
படந்தோடி வந்த பரம்பொருளே வுன்பதமளிக்க
நடந்தேடி வந்த துரையேவுனைத் தொழுவேனே.

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக யசோதையானவள் கிருஷ்ணனைக்காணுமலிருக்கும்வேளையில் ததிபாண்டனிடத்திற்கு தற்செயலாய் வந்த கிருஷ்ணதேவரைப் பிடித்துக்கொண்டு தோத்திரஞ்செய்திறவிதங்காண்க.

தரு இம். புன்னாகவராளி அடதாளம்.

திபதை.

அரியரிஅரி நாரணாஐய ஆதிநாயகா—நல்ல
ஆதவகுலந் துதித்த லோகநாயகா
எந்தனுக்கு வரமளிக்க வந்தநாயகா—நல்ல
யாதவகுலந் துதித்த வேதநாயகா
சொன்ன மொழிதவறாத சோதை பாலனே—நல்ல
சொந்தமாக வெந்தன்மனை சேர்ந்த லோலனே
முந்தநாளில் வரமெனக்கு மொழிந்த சீலனே—நல்ல
முத்திகள் கொடுக்கவந்த மூன்று காலனே
விந்தை வசுதேவனுக்கு மைந்தனாகியே—நல்ல
விளங்குஞ் சோதை முடிக்கிரங் களங்கனாகியே
கோதை பின்னேவோடி வரக்கொண்ட தேவனே—நல்ல
கொற்றவனே வரமெனக்குக் கொடுக்குந் தேவனே
ஆதிமூலமென்று சொல்லி ஆனை கூவவே—நல்ல
அந்தமுதலை தன்னைக்கொன்று அடுத்துக்காவவே
மானுபாஞ்சாலி தனக்கு மானங்காத்தையே—அந்த
மன்னவன் சுயோதனனை மடியச்செய்தையே
அந்தப் பிரகலாதனைத் தான் அடுத்துக் காத்தையே—அவன்
தந்தைதன்னைக் கொன்றுழக்கித் தயங்கிச் செய்தையே
அந்தநாளி லிவர்களையும் அடுத்துக் காத்தையே—இப்போ
இந்தநாளி லெந்தனையும் இணங்கிப் பார்ப்பையே

விருத்தம்.

ஆரணப்பொருளே போற்றி அண்டர்கள் நாதா போற்றி
பாரளந்தவனே போற்றி பகைவரை வென்றாய் போற்றி
வாரணங் காத்தாய் போற்றி வைகுந்த வாசா போற்றி
காரண விளையாட்டாடுங் கண்ணனே போற்றி போற்றி

வசனம்.

ததிபாண்டன் பின்னுந்துதிக்கும் விதங்காண்க.

ததிபாண்டன் சொல் தரு இம், ஆனந்தபைரவி ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எப்பொழுதுன்னை நான்செப்ப மறக்கிலேயே-யாதவபாலனே
எந்தனைக் காக்கவு முந்தன் மனமிலையோ

அநுபல்லவி.

தற்பரானந்தனே இப்பவுங் காக்கிலையோ—தாரணியளந்திட்ட
தாதையே யெந்தனுக் காதாரம் வேறில்லையே
ஆதிமூலமென்ற ஆனையைக் காத்தாய்
பூதகி பாலுண்டு புவிதனில் வீழ்த்தாய்
நீதியான அம்பரீடனைச் சேர்த்தாய்
கோதிலாதஅசா மீளனைப் பார்த்தாய்
மாதவவென்று மகிழ்ந்த னிப்போது
ஆதரவாயென்னை யாளுமிப்போது (எப்

அன்னைவயிற்றினி லென்னைப் பதித்திட்டாயே-ஹரிஹரிஹரி
அவனிதன்னி லென்னை விதித்திட்டாயே
முன்னைநான் செய்ததைஎண்ணி மதித்திட்டாயோ-மூவுலகளந்த
முகுந்தனே என்னைப்பார்க்கச் சதித்திட்டாயோ
பொன்னவன் சுதனைப்போற்றி மதித்தாய்
முன்னே மாவலியை முறைமையாய்ச் சதித்தாய்
சொன்ன விடணனைச் சொகுசுடன் பதித்தாய்
வான அனுமானை வாழ்த்தித் துதித்தாய்
நானே துதித்து நவின்றனிப்போது
தானே தனித்துன்னைத் தழுவினேனிப்போது (எப்

எட்டெழுத்துகள் தன்னைத் தொகுத்திட்டனே-எந்தன்மனதில்
எதமுள்ள மதிதன்னை விடுத்திட்டனே

அஷ்டமாயோக னென்றறிந்துதெரிந்திட்டனே-ஆயரூரில்வாழும்
அண்டர்கள் போற்றும் அச்சுத னடுத்திட்டனே
தானே தலைவ நின்றாள்கள் தொழுதேன்
ஆனிரைமேய்த்தவ னடிகள் தொழுதேன்
தினதயாளனே தினமுந் தொழுதேன்
ஓநமோவென்று நானுகந்து தொழுதேனே
நாராயணாவென்று நவின்றனிப்போது
காரணமாய்வந்து காருமிப்போது (எப்

வறுமைப்பிணியில் அலைந்துஇருந்திட்டேன்-வசுதேவன்தனே
வந்தவினையெல்லாம் வாட்டி எறிந்திட்டோனே
மறுவில்லாமாதவன் தன்னைத்தொழுதிட்டனே-மதுசூதகோவிந்த
மாறாவினைகளை மாட்டி எறிந்திட்டோனே
கூடாத வினையைக்குறித்துக் கெடுத்தாய்
பாடிய பதங்களைப் பார்த்துப்படித்தாய்
நாடியே எந்தனை நன்றாய்படுத்தாய்
தேடாதபதவிகள் தேடிக்கொடுத்தாய்
இதமாகத் தொழுதிட்டேனிப்போது
பதயக்கண்ணனும் பார்த்திட்டானிப்போது (எப்

விருத்தம்.

வரமெனக்குத் தாருமென்று ததிபாண்டன்தான்
வாசவனைத் தான்பிடித்து வழிமறித்தான்
திறமான பதவிதந்தோ னல்லவென்றான்
தீதிலாத் தேவர்க்கெட்டாதோ னென்றான்
மறுவில்லா னென்னவர வேறுமென்றான்
மகிமையுள்ள தாலெட்டு விட்டோமென்றான்
பரம்பதம் வேறுமென்று பணிந்து கேட்டான்
பண்பு ததிபாண்டனுக்கு பதமளித்தான்

தரு இராகம்முகாரி சாப்பு தாளம் கண்ணிகள்.

அண்ட புவனங்களெல்லாம் உண்டமாயனே-எனக்கு
அந்தநாளிற் தந்தவரம் அளிக்குந் தூயனே-நல்ல
அந்தநாளிற் தந்தவரம் இந்தநாளிற் தருவாயே
விந்தையாக எந்தன்கையில் வந்திருந்த மாதவ

அடிக்கச்சோதை முடிக்கவாரார் அலண்டுவந்தேனே-நான்
அந்தநாளில் வரமுனக்கு தந்தோனல்லோனே-நல்ல
அன்னையென்னை முடிக்கவாரார் உன்னைகத்துக்கோடிவந்தேன்
சொர்ணமணி மாளிகையி லென்னை மறைத்துவிடு

அந்தநாளில் வரங்களீய்ந்தோ னல்லவென்றேனே-உன்னை
அன்னைகையிற் குடுத்து நன்றாய் அடிக்கச்சொல்வேனோ-நல்ல
அன்னைசோதை கையிற்கொடுத்து வுன்னைகொட்டச்-சொல்வேனே
சொன்னமொழி தவறுதவர்னக் கிருஷ்ணனெயென்னையாளும்

என்னவர் முந்தனுக்கு வேணுமென்றான்-நல்ல
ஏற்றதொரு பதவிகளுந் தேனுமென்றான்-நல்ல
ஏற்றதொரு பதவிகளும் நாற்றிசை புகழவே
கீர்த்திப்பெற வுந்தனுக்குப் பார்த்துநான் கொடுப்பனே

எழுநான்கு வீட்டோருக்கும் ஏற்கையாகவே-நல்ல
எங்கள் தாழியுடன பதம் தந்திடவாகவே-நல்ல
எங்கள் தாழியுடனெல்லோரு மங்கையுமதலைகளும்
இஙகிதமா யாடுமோடு தங்கமாள வீடுதனம்

எல்லாருக்கும் இந்தவரந் தந்திட்டாளும்-நல்ல
எழிலுடைய பதவிகளிலிருந்திட்டாளும்-நல்ல
எழிலுடைய பதவிகளில் நழுவிடாம லெங்களுக்கு
பழுதிலலா பரமபதம அளவிடாமலே தாரும்

அப்படியே வரமுனக்கு தந்திட்டேனே-நல்ல
அந்தமான பரமபதம் வந்திட்டாரே

அந்தரத்தில் தேவரெல்லாம் துந்துமி முழங்கவே
விந்தையுள்ள நாரதரும் அந்தமான வீணைபாட

தரணியிலே அதிகசுகம் பெற்றிட்டாளும்-அந்த
ததிபாண்டன் பிறவிகளும் அற்றிட்டாளும்-நல்ல
ததிபாண்டன் தாழியுடன் கிதிமுதலெல்லோர்களும்
அதிகமான பதவிகளிலிதமாகவே இருந்தான்

பொதுவசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக யசோதையானவள் ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவரைத் துரத்திச்செல்லுகையில் கிருஷ்ணதேவர் வேகமாயோடி ததிபாண்டன் வீட்டில் ஒளிந்துக்கொள்ள ததிபாண்டனும் எப்போவருவாரென்று எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனாதலால் அந்தத்தேவருடைய திருப் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டான்-

கிருஷ்ணன் வசனம்.

எனது பாதங்களை விடேனென்று பிடித்துக்கொண்ட காரணம் யாது ததிபாண்டனே.

ததிபாண்டவன் வசனம்.

தேவதேவனே எனக்கு முன்னே ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் வாக்களித்தபடி வரந்தர இன்னுந்தடையென்ன என்னையனே.

கிருஷ்ணன் வசனம்.

உனக்கு வரங்கொடுப்பதாக வாக்களித்தவன் நானோ சொல்லும் ததிபாண்டனே.

ததிபாண்டன் வசனம்.

எனதையனே நீர் அஷ்டமாயோகிகட்கும் அகப்படாத கபடநாடகருஷ்ணாவதாரி யென்றறிவேனாண்டவனே.

கிருஷ்ணன் வசனம்.

ஏதேது இவனம்மை லேசாய் விட்டுவிடுவானென்று நினைக்கப் போகாது அவன் கேட்கும் வார்த்தைக்கொடுத்து தப்பித்துக்கொண்டு

போவதே நலம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்வாய் ததிபாண்டனே.

ததிபாண்டன் வசனம்.

ஐயனே யானும் என்னைச்சேர்ந்த இருபத்தோர்குடும்பமும் பரம பதமடையும்படி கிருபைபுரிவாயாண்டவனே.

கிருஷ்ணன் வசனம்.

அப்படியே தந்தேன் ததிபாண்டனே.

பொதுவசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே ததிபாண்டனும் அவனைச்சேர்ந்த இருபத்தோர் குடும்பமும் தேவதுந்துமி முழங்கவும் தேவர்கள் புட்ப மாரி வருஷிக்கவும் நாரதர் தமது யாழென்னும் வீணையைமீட்டவும் தேவதாசிகளாகிய ஊர்வசி, ரம்பை, மேனகை திலோத்தமை முத லானோர் நர்த்தனஞ் செய்யவும் மகா வைபவத்துடனே பரமபதஞ் சேர்ந்த விதங்காண்க.

ததிபாண்டன் பதவி சேர்ந்த தரு—இம். நாதநாமக்கிரியை அடதாளம்

கண்ணிகள்.

பார்த்தா ததிபாண்டன் மகிழ்ந்தனனே எல்லோரும்
பரமபதத்திலிருந்தனரே

நாற்றிசையோர்கள் புகழ்ந்திடவே அங்கே
நன்முக வேதங்களுரைத்திடவே

அஷ்டமாயோக மிருந்தனரே அங்கே
ஆனந்தங்கொண்டு திரிந்தனரே

இஷ்டமாய் முனிவரிருந்தனரே அங்கே
ஈடான ரிஷிகளிருந்தனரே

கின்னர கிம்புருடர் சேர்ந்துவர அங்கே
கருடகாந்தருவர்கள் நேர்ந்துவர

அன்னையர் மன்னர் நடந்துவர அங்கே
அந்த சித்தியாதரர் தொழுதுவர

வேதாந்தக் கூத்துகளாடவுமே அங்கே
வேற்றுமை யில்லோர்கள் கூடவுமே

அன்னமும் சித்திரை வாட்டங்களோ அங்கே
அல்லார் திருத்திடுங் கூட்டங்களோ

இன்னமு மென்னமோ ஆட்டங்களே அங்கே
இராம இராமவென்று நாட்டுங்களே

விருத்தம்.

எத்தனை காலத்தொட்டு எற்றிய ததிபாண்டற்கு
மெத்தவே வரங்கொடுத்து மெய்யாய் நடந்தபின்பு
பத்தினிமார்களோடும் பாங்குள்ள சோதை தானும்
கத்தனைக் காணோமென்று கவியே புரைசெய்வாளே

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக கிருஷ்ணதேவர் வரங்கொடுத்து வருமுன் னே ஆயர்பெண்களும் யசோதையும் கிருஷ்ணனைத் தேடிக்காணாததி னால் ஆயர்பெண்களுடனே யசோதை சொல்லுகிற விதங்காண்க.

அசோதை ஆயருடன்சொல் தரு.

கண்ணிகள்.

மாயக்கிருஷ்ணனும் மறைந்துகொண்டனன் பிடியுங்கோ-எந்தன்
மாதர்களே மகிழ்ந்தழைத்துமே அடியுங்கோ

ஆயர்வீதியில்
மாயமாடின
தூயகண்ணன
னுபாயமோடின (மாய

வாய்வுபோலவே வடிவுகொண்டு மறைந்திட்டான்-இப்போ
வழிகள்தன்னிலே வாதுபேசியே பிரிந்திட்டான்

வர்ணக்கிருஷ்ணனு
முன்னேலோடிய
அன்னைமாதரும
பின்னேலோடியே (மாய

கூந்தலானது குலைந்து ஆடவுமோடினேன்-இங்கே
குறித்திடங்களிற் குமரனில்லாமல் வாடினேன்
பந்தயங்களும்
விந்தையாடின
எந்திட்த்திலும்
முந்தியோடின (மாய

சேர்ந்தவுடைகள் கெருகெலென்று இலங்க-எனக்கு
நெருமாலைகள் நெருங்கியாடிக் குலுங்கிட
எந்திடத்திலும்
வந்துபார்த்திடும்
விந்தைமைந்தனை
சைந்துசேர்த்திடும் (மாய

மெய்யில் வேர்வையும் மேகநீரென வருகுதே-எந்தன்
மேனியெல்லவும் மெழுகுபோலவு முருகுதே
சிறித்துவேர்டிய
பெருத்தமாயனை
வருத்தமாகவே
செறுத்துஆயனை (மாய

கையில்வளைகளும் கலகலென்று கலிக்குதே-எந்தன்
காலில் வெண்டயங் களத்தசத்த மொலிக்குதே
கிட்டவோடிய
அஷ்டயோகனை
திட்டமாகவே
கட்டிபபாவனை (மாய

பார்த்துநீங்களும் பாரிலெல்லோருந் தேடுங்கோ-எந்தன்
பாலகனைப்பற்றி நீங்கள் காடுங்கோ
பாடியோடிநே
தேடி மைந்தனை
நாடிநீங்களுங்
கூடித்தேவனை (மாய

நாற்றிசை நாஙகள் தேடிக்காணோமே-எந்தன்
நாயகியை நாடிச்சென்றால் தோன்றுமே
வுத்தமைந்தனைக்
சுத்திக்காணமே
பெத்ததாயுமே
பத்திக்காணுமே (மாய

விருத்தம்.

தேடியேதான் ஆயருடன் சோதைதானும்
தேவாதி தேவன்றனைத் தான்பிடித்து
ஓடியேதான் கயிறெடுத்துக் கட்டத்தானும்
ஒருமுடுக்குக் கெட்டாம லோய்ந்துநின்று
நாடியதோ ராயரிட தாம்புகொண்டு
நயந்திடவே கட்டாமல் சலித்துநின்றான்
கூடியதோர் கயிறுதனைத் தான்பிடித்து
சுருக்காக வுரலுடனே கட்டினளே

வசனம்.

இந்தப்பிரகாரமாக அசோதையும் ஆயர்பெண்டுகளும் கிருஷ்ணனைத்தேடிப்பிடித்து கட்டமுயன்று வீட்டிலுள்ள கயிறெட்டாமல் போய்விடவே ஆயர்மனைத் தாம்புகளெல்லாமெடுத்து வந்து கட்டியும் அதுவுமெட்டாமல் போய்விட்டதினால் சோதையானவள் கைமெய்யெல்லாஞ்சலித்து நிற்க அதுகண்டு கிருஷ்ணதேவன் கட்டுப்பட்டுக் கொண்டான் அப்போது ஆயர்பெண்டுகளும் அசோதையும கிருஷ்ணனைப்பிடித்துக் கட்டுகிற விதங்காண்க.

அசோதை கிருஷ்ணனைக் கட்டுகிற தரு இமசங்காரபரணம் அடதாளம்.

பல்லவி.

காரிகை சோதையுங் கண்ணனைக் கட்டவே கயிறெடுத்தனளே-நல்ல
காரணரூபமு கொண்டாடியே நின்றோனைக் கையைப்பிடித்தனளே

அனுபல்லவி-

சேரிழையாயருஞ் சிறக்கயிறுகள் சேர்த்தெடுத்தனரே-நல்ல
நெகிழாமற்கட்டவே மகிழ்வேஎல்லோரும் நெருங்கிப்பிடித்தனரே
திட்டமதாகவே கட்டிப்பிடித்து
திறமானகைகளை மெட்டிப்பிடித்து
சட்டமானகாலை ஒட்டிப்பிடித்து
சாமனரும்பினை எட்டிப்பிடித்து
கொட்டித்தடுத் தெல்லோர்களும்
எட்டிப்பிடித் திருகைகளை
ஒட்டிக்கயாதான் ருட்டவே
கட்டிக்கயி றெட்டாமலே

கட்டுகள் கட்டவே கயிறெட்டாமலே காரிகைசோதையரும்-நல்ல
காரணமாயினைக் கட்டவே ஆயர்கள் கயிறுகள் கொண்டனரும்
திட்டமதாகவே ஆயர்கள் தாம்புகள்
திறமாயெடுத்தனரும்-நல்ல
திடமாகக் கட்டவே கைகள்சலித்துத்துத்
திறமுமொடிந்தனரும்
கட்டிப்பிடித்திடும் கைகளொலிக்கக்
காலினணிந்திடுஞ் சதங்கைகலிக்க
அட்டிகைதாவடம் அதுகள் பளிக்க
அடுத்திட்டசோதை மனங்கள் சலிக்க
இங்கிப்படி ஆயர்களும்
சங்கத்துட னெல்லோர்களும்
தங்கக்கொடி சோதையுமப
பொங்கத்துடன் தாம்பறுமே

சோதைச்சலித்தது மாதவனுங்கண்டு சோர்ந்தா யிருந்திடவோ-நல்ல
சொருசான தாம்புகள் சொருசாகவேகட்ட சோப்பிடித்திடவே
ஆதவரானேயே அன்புடன் சொல்லுமே
அனைவோருமு கட்டிடவே-நல்ல
ஆனந்தங்கொண்டுமே எல்லோருங்கூடியே
அவர்கள் நடந்திடவே
அத்தினைபேர்களும் மொத்துடன்கூடி
ஆனந்தமாகவே அன்புடனாடி
பெத்திடுஞ்சோதையுஞ் சித்தமாய்க்கூடி
பேதையரெல்லோரும் பெருமைகள்தேடி
துலங்கிப்படி ஆயர்களும்
கலங்கிப்படி எல்லோர்களும்
அலுங்கிப்படி வெகுசோக்குடனே
இலங்கிப்படி நடந்தார்களே (காரி)

சுற்றசெனங்களும் பெற்றிடுந்தாயாரும் ஊரிலநடந்திடவே-நல்ல
வல்லதிட்டமாதர்கள் சுகம்பெற்று எல்லோருமுகந்து நடந்திடவே
சித்திரவார்த்தைகளொத்துடன்பேசியே
சிறந்து நடந்திடவே-நல்ல
சிங்காரமாகவே தங்கள்மனையினில்
சிறப்புடனிருந்திடவே
சட்டமாயெல்லோரும் இஷ்டமதாகவே
சாசனமாயவர் நேசமதாகவே
கொட்டிலவர்மனை திட்டமதாகவே
கோதையவர்களும் நீதியதாகவே
அடர்ந்திப்படி ஆயர்களும்
தொடர்ந்திப்படி நடந்தார்
கடந்திப்படி வூரோடுடன்
இடந்தப்பியே நடந்தார்

விருத்தம்.

கடந்தான் ஞானமுனி நாரதர் சாபந்தீர்க்க
இடந்தனை நாடிச்செல்ல இருந்ததோர் மரமும்வீழ
அடந்திடு குபேரன்மக்கள் அழகொடு மெழுந்திருந்து
நிடம்பெற அவர்களங்கே நிஜமாய் வந்திட்டாரே.

கேளுங்கள் சபையோர்களே குபேரனுடைய மக்கள் நளகூபரனென்றும் மணிக்கிரீபனென்றும் இருவருண்டு. அவர்கள் மதுபானங்களைக் குடித்துக் கங்கைக் கரையில் மாதருடன்கூடி சரசசல்லாபத்துடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் நாரதர் தமது யாழென்னும் வீணையைக் கையிலேந்தி தற்செயலாய் வரக்கண்டு பெண்கள் நிர்வாணமாயிருந்தவர்கள் வெட்கித்து ஆடைகளையெடுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அத்தருணத்தில் இவ்விருவரும் மதுவின் மயக்கத்தால் நிர்வாணத்தோடு மரம்போல நின்றனர். இக் கொடுமையைக்கண்டு கோபமுண்டு உணர்ச்சி சிறிதேனுமில்லா மூர்க்கர்களே நீங்களிருவரும் மருதமரங்களாய்ப் போகவென்று சபித்தார். அப்போது நளகூபரனும் மணிக்கிரீபனும் நடுநடுங்கி நாரதர் பாதங்களில் விழுந்து ஐயனே உணர்ச்சியற்றிருந்த எங்களுக்கு இத்தகைய சாபங்கொடுத்துவிட்டீர் இந்தச்சாபம் எப்போது விமோசனமாகுமென்று இறைஞ்சிக்கேட்க நாரதரும் அவர்களிடத்தில் கிருபையுற்று மகாவிஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரமாக வந்து ஆயர்பாடியில் விளையாடும்போது அசோதையும் ஆயர்களும் கிருஷ்ணதேவரிடுப்பில் உரலைக்கட்டி விடுவார்கள். அப்போது கிருஷ்ணதேவர் அந்தவுரலை உருட்டிக்கொண்டே அம்மரத்தின் மத்தியில் தாக்குவார். அவர்பாதம் பட்டமாத்திரத்தில் உங்களுடைய சாபந்தீருமென்று சொல்லி மறைந்தனர். அன்றுமுதலின்று வரையில் குபேரனுடைய மக்களிருவரும் பிரமமாண்ட விருக்ஷங்களாய் முளைத்திருந்தனர். அசோதையும் ஆயர்களும் கிருஷ்ணதேவரை உரலில்கட்டிவிட அந்தவுரலையிழுத்துக்கொண்டேவந்து, மரத்தைத்தாக்க அடியோடுவிழுந்துவிட்டது.

கிருஷ்ணதேவர் மரத்தைத் தாக்கினமாத்திரத்தில் குபேரன்மக்களிருவரும் சாபந்தீர்ந்து வருகிறவிதங்காண்க.

குபேரன்மக்கள் வருகிற தரு இம்- மத்தியமாவதி ஆதிதாளம்.

மணிக்கிரீபன் நளனும் வந்தாரே மரம்விழவே
மாதவன் பதம் பணிந்தாரே

அனுபல்லவி.

மணிக்கிரீபன் நளனும் வந்தார்
மாபாவங்களுந் தீர்ந்தார்
வணக்கமாகவே வந்தார்
வாசவன் பதம் பணிந்தார் (மணி

சரணங்கள்.

மாமுனி சாபமோட்டவே மைந்தரிருவர்
மானிலத்தனிற் காட்டவே
காமவிகார மோட்டி
நேமவழிகள் காட்டி
தீமைக் குணங்களோட்டி
நாமவாளிகள் நாட்டி (மணி

சித்திரமணி துலங்கவே சிரந்தனிலே
சிங்காரப்பணி இலங்கவே
முத்துமணி துலங்க
கொத்துச்சரங் குலுங்க
வஸ்திரமு மறுங்க
சக்குகளு மிலங்க (மணி

கையிற்கடக மின்னவே கரந்தனிலே
கணையாழி மணிகள் துன்னவே
மெய்யிற் பதக்கமின்ன
செய்யும் மணிகள் என்ன
வையகம் புகழ் சின்ன
அய்யனுமே தன்ன

கலித்துறை.

ஆலோலமிட்டு அசோதையுமே புலம்பத்திவிட்ட
பாலா எமக்குப் பகைதீர்க்கவந்த பரம்பொருளே.
நாலாவிதத்தில் நலிந்தே இருந்தோம் நாரதனால்
காலாலுதைத்துக் கரையேற்றிவிட்ட காரணனே.

இவ்விதமாக குபேரன்மக்கள் நாரதரால் அடைந்த சாபந்தீர்த்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரைத் தோத்திரஞ் செய்யும் விதங்காண்க.

குபேரனுடைய மக்கள் தோத்திரஞ்செய் தரு இம். இந்தல்தான் காபி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மறுவில்லாத ஆயர்பாடி மாயவனும் வந்தாடினான்

அனுபல்லவி.

மாயவனும் வந்தாடினான் மரம்விழுகக் கூடினான்

சரணங்கள்.

வரமருள்செய் விநோத வழிகள் தெரிந்து காத்தோனே
வழிகள்தெரிந்து காத்தோனே-நீ-வஞ்சிடர்களைத் தீர்த்தோனே

வந்தனைசெய்தோர் மிகவேகனை சிந்தைதெரிப பார்த்தோனே
சிந்தைதேரிப் பார்த்தோனே-உன்-சித்தமிரகைச் சேர்த்தோனே

முகுந்தாவென்று உனைத்தொழுதோம் முனிவர்சாபந் தீர்த்தோனே
முனிவர்சாபந் தீர்த்தோனே-நீ-முடிவெங்கு பார்த்தோனே

கலித்துறை.

வீணான வஞ்சகன் விலக்கிவிட்ட வீட்டிலிருந்து வந்து
காணாமற் சேனை கவிதீர்க்க வந்தகாரணனே
கோணமலாயர் குறைதீர்க்க வந்த கோவலனே
பூணுபாதமே புகுமே முன்னைமெய்ப்பு புகலுமமே

வசனம்.

பின்னும குபேரன்மக்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவரைத் தோத்திரஞ் செய்யும் விதங்காண்க.

தரு இம். கமாசு தாளம் சாப்பு.

பல்லவி.

காமுனையே தொழுமாதவனே-தவனே-தவனே

அனுபல்லவி.

[illegible]
கேசிமோது கோபாலனே-பாலனே-பாலனே (காமு

சரணங்கள்.

அசுரர்குல கால வைகுந்த சீலா
வசுதேவ தேவனே-தேவனே-தேவனே (காமு

சரணாகதியே யென்று சாதனமாய்த் தொழுதோம்
துரைராஜர் தொழும் சீதரனே-தரனே-தரனே (காமு

மனதில் வெங்கிட்டராமன் மாறுமல் தொழுதிட்ட
கனமான மதுசூதனே-சூதனே-சூதனே காமு

கலித்துறை.

சிந்தைமிகுந கஞ்சனையும் இல்லாமலே அடித்து
அந்த உக்கிரசேனனுக்கு அரசுமுடி தான்கொடுத்து
விந்தையுள்ள சோதையரை விதமாகத் தானனுப்பி
தந்தை வசுதேவனிடம் நயவாக வாழ்பவனே

இன்னும் குபேரன்மக்கள் தரு இம். இந்தல்தான் பியாக் ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அஷ்டிஞை மெச்சன் ஆயர்பாடி—அருமறை கேசவ
கற்கதிதரும் இராமா

அநுபல்லவி.

கண்டவர்க்கஞ்சியோடவில்
கடுத்திட்ட சோமா—தேவா
வண்டனிசோலை வீரனுடன் கட்டவே
வந்திட்டசோமா எமக்கு முந்திட்ட காமா (அண்

சரணங்கள்.

அடுக்கபேர்களை கெடுத்திடாமற்
தடுத்திடு மெய்யா—வில்
விடுத்த பார்த்தனுக் குபதேசப் பொருள்
விளம்பிய தூய்யா நீலம்புரிக் கையா (அண்
கண்டுமெங்களுக் கின்பரசங்கள்
தந்திட்ட தேவா—நாங்கள்
பண்டு செய்வினை நீக்கிட திவ்விய
பாம்பெரும் வாவாகீ வரந்தா வாவா (அண்
மனதில் நாங்க ளிருந்தவேளை
மகிழ்ந்தெழுந் தய்யா—இரு
வனிதை சோலை உரனுடன் கட்ட
வந்திட்ட அய்யா எமைத் தந்திட்ட தூய்யா (அண்

விருத்தம்.

வில்லையுங் கையிலேந்தி விசுவமித்திரனைக் கூடி
வல்ல தாடகையைக் கொன்று வனங்கடந் தேகும்போது
கல்லையு முருவாய்ச் செய்த காரணமது போலெம்மை
கல்லுருவாகச் செய்த காரணந் தொழுகின்றேமே

வசனம்.

எவ்விதமாக இராமசுவாமியானவர் வில்லைக்கையிலெடுத்து விஸ்வாமித்திரருடனே கூடி, நடந்து தாடகையைக்கொன்று கல்லாயிருந்த அகலிகைசாபந் தீர்த்தீரோ அதுபோல மரமாயிருந்த எங்கள் சாபத்

தைத் தீர்த்து ரட்சித்தீரென்று பின்னும் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரைத் தொழுகிற விதங்காண்க.

தரு இம். மோகனகல்யாணி அடதாளம்.

பல்லவி.

எங்களைக் காத்திட்ட தேவா—நாங்க
ளெப்பொழு தினைத்திட எதிர்வந்த கோவே (எங்

அநுபல்லவி.

சகதைக் கதைதனிலே மங்கையராலே வந்த
எங்கள்மேல் குற்றங்கள் பங்கஞ்செய்திட வந்த (எங்

சரணங்கள்.

நாரதரிட்ட சாபம் கூராதே போகவிட்ட
காரண ரூபமாய் நேராக வந்திட்ட (எங்
மனங்கடந்த புகழ் விதிவசத்தால் வந்த
மதங்கொண்ட சாபங்கள் இதமாகத் தீரவந்த (எங்
உரலையுருட்டி வந்து மரமும் விழுத்திட்ட
திறமா எங்களுக்கே வரமுமளித்திட்ட (எங்
அச்சுதா நந்தா பச்சைமால் வண்ணா
மச்சாவதார இச்சைகள் பண்ணி (எங்
மகாநள கல்யாண ஏகாளூர் சேர
இங்கிதமாகவே பொங்கியசூர (எங்
மண்டலத் தரசர்கள் கண்டவர் கூற
அண்டர்கள் முனிவர்கள் கொண்டல்கள் தூர (எங்

விருத்தம்.

இப்படிக் குபேரன்மக்கள் இயலுடன் தொழுதிருந்தார்
தப்பாமற் தேவர்தாமுந் தவமுனிவோர்கள் போற்ற
ஒப்பிலாப் புகழ்படைத்த ஒயில்நடை நடந்துகொண்டு
நற்பெரு முகுந்தன்றன்னை நலமுடன் தொழுதிட்டாரே

வசனம்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே குபேரன் மக்கள் சாபமானது தீர்ந்து எழுந்திருந்ததை தேவர்கள் முனிவர்கள் சகலமான பேர்களும் கண்டு ஆச்சரியத்திலாழ்ந்தனர். அக்காலையில் குபேரன் மகன்களிருவரும் மங்காதபுகழைப்பெற்று சந்தோஷத்துடன் மறுபடியும் கிருஷ்ணதேவரைத் துதிக்கும் விதங்காண்க.

தரு இம். புன்னாகவராளி அடதாளம்.

கண்ணிகள்.

வசுதேவன் தேவகிவயிற்றில் வந்த தேவனே—நல்ல
வாழுந்தேவ முனிசாபம் வாட்டித் தந்தோனே
வடமதுரை தனிற்பிறந்து வந்த தேவனே—நல்ல
வாசவனை எங்கள் குறைவாட்டுந் தீபனே
நின்முகரன் தனிஇருந்த உகந்த பாலனே—நல்ல
உயர்ந்த மருந்தனைப் பார்த்து உதைத்தகாலனே
சரீரம்டு நாளில்வந்து இருந்த தேவனே—நல்ல
இயலாக எமகனையும் இருத்திக் காவனே
அஞ்சுமாதந் தன்னில் வந்து அடர்ந்த காரனே—கன்றும்
ஓடிச்சென்று எங்கள்வினை யகற்று காரனே
அஷ்டமிதனிற் பிறந்த இஷ்ட தேவனே—நல்ல
அடர்ந்த மரந்தனிற் நடுவே கிடந்த பாலனே
இருட்டுவேளை தனிற்பிறந்து இருந்த தேவனே—நல்ல
இயலாகச் சோலைவிட்டு இருந்த தேவனே
ஹரிஹரிஅரி கேசவா ஜெய ஆதிகாரனே—நல்ல
அடியாரைக் காக்கவந்த அநந்த காரனே

விருத்தம்.

இப்படிக் குபேரன்மக்கள் இயலுடன் போனபின்பு
ஒப்பிலா மரம்வீழ்ந்து உயர்ந்திடுஞ் சத்தங்கேட்டு

தப்பிலா தாயரோடே தையல் யசோதை நந்தன்
கற்பகரு முகுந்தன்றன்னை கலமுடன் வந்து கண்டார்.

கேளுங்கள் சபையோர்களே ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவரைப் பிடித்து அசோதையும் ஆயர்பெண்களும் உரலிலே கட்டிவிட்டுச் சென்ற பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் உரலோடு தவழ்ந்து கொண்டேபோய் மருத மரத்தினடுவே புகுந்தனர். அவர்பாதம் பட்டவுடன் அந்தமருதமரம் இடுஇடென்று விழ, அச்சத்தத்தை யசோதையம்மாள் கேட்டு மகனை உரலில் கட்டி வந்தோமே என்ன செய்தானோ தெரியவில்லையென்று நந்தகோபனும் அசோதையும் ஆயர்களும் ஓடிவந்து பார்க்க இரண்டு மரங்கள் கீழே விழுந்திருப்பதையும் அவைகளினடுவே கிருஷ்ணனிருப்பதையுங் கண்டு நந்தகோபன் முதலானோர் இதென்னகாரணமோவென்று அதிசயித்து கிருஷ்ணனை உரலினின்றும் அவிழ்த்து மகனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகையில் சோதையம்மன் சொல்லுகிற விதங்காண்க.

அசோதை சொல் தரு இம். கல்யாணி அடதாளம்.

பல்லவி.

என்னென்று சொல்லுவேன் நானே—கண்ணனுடைய
தேதென்று சொல்லுவேன் மானே

அநுபல்லவி.

அன்ன நடை மாதர்களே — ஆடுந்திறமதை
வர்ணங்களைப் பாருங்களே — நல்ல
கன்னல் மொழியளே
பின்னற் சடையளே
மின்னலிடையளே
சொர்ணவொளியளே (என்)

அந்த மரம் விழுந்த சத்தம் — ஆயரெல்லாம்
சிந்தையிற் களிப்பு வைத்த — இனிமையாக

விந்தை மைந்தனும்
சிந்தை நேரவே
நந்தன் சோதையும்
வந்து சேரவே (என்)
மட்டிலாத ஆயர் வந்தாரே — மைந்தனையும்
கட்டவிழ்க்கக் கூடினாரே — திட்டமாக
மட்டில் ஆயர்கள்
கிட்டி வந்திட
சட்டமாகவே
கட்டவிழ்த்திட (என்)
அந்தரத்தில் தேவர் போற்ற — ஆயர்சோதையும்
சிந்தையிற் களிப்பு ஏற்ற — நந்தன்சோதையும்
அந்தமாகர்
விந்தையாகவே
வந்திருந்தனர்
சிந்தை தேறவே (என்)

விருத்தம்.

சோதையுடன் ஆயரெல்லாம் பணியச் சேர்ந்து
சுகமாகவிருக்குமந்த நாளிலேதான்
நீதியுடன் கங்கைகரை போகவென்று
நீணிலத்திலெல்லோரும் கூடிச்சென்று
சோதிமின்னல் போலவடிவு கொண்டுதானே
சொகுசான ஆடைகளும் ரவிக்கைபூண்டு
மேதினியி லலங்கார வடிவுகொண்டு
மெல்லியர்களெல்லோரும் நடந்திட்டாரே.

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாக கிருஷ்ணனைக் கட்டவிழ்த்து விட்டு ஆயர்களெல்லாம் தங்கள்தங்கள் வீட்டிற்குப்போய்விட்டார்கள் பிறகு சங்காநதிக்குப் போவோமென்று நினைத்து அநேக மாதர்கள் விதம்விதமான ஆடைகளைப்பூண்டு நடக்கிற விதங்காண்க.

கோபிகாஸ்திரீகள் கங்கைக்குப்போகிற தரு இ தோடி தாளம்-ஆதி

பல்லவி.

வந்திட்டார் உத்தம பத்தினி மார்கள் எழில்
தந்திட்டார் யாதவகுடிமெ பேர்கள்

அனுபல்லவி.

வந்திட்டார் வாடைகளாடைக
எணிந்திட்டார் அறிவுகலைகளை
புனைந்திட்டார் அழகு சவுந்தர
இருந்திட்டார் வாலிப வயதுள
ஆலெனும் வயிறினர்
வேலெனும் விழியினர்
மதியமுகத்தொடு
நதிகளடுத்திட
மழைமின்னலெனங்கள் வளையல்களலங்கிட
மாந்தர் புகழ்ந்திடத் தீர்ந்திடு தாளம்
தகடக திகடக நிகடக ஜம்தரி
தாம்தெய்யத்தெய்ய தளாங்குதோமென (வந்)

சரணம்

அடுத்திட்டார் சகியருடன் விளை யாட்டம் அவர்
படித்திட்டார் சங்கீத வித்தையி னாட்டம் அவர்
எடுத்திட்டார் யாதவர்க்கிசைந்திடுந் தேட்டம் அவர்
தொடுத்திட்டார் கங்கை மகிமைக ளாட்டம் அவர்
பிடித்திட்டார் தம்புரு வீணையை
எடுத்திட்டார் ராகபதங்களைப்
படித்திட்டார் பார்வதி மகிழவே
அடுத்திட்டார் ஆயர்கள் புகழவே
மாந்தளிர் மெய்யினில் சாந்துமணிந்திடும்
காந்தமலர்களும் சேர்ந்து மணிந்திடும்

அஷ்டம நெத்தியில் பொட்டுப்பளிரென
அன்னவர்புகழ்ந்திட மின்னிடுதாளம்

திள்ளகுடிள்ளகு
திகுகுகுதோமென (வர்)

ஆறுக்கே முக்கியம் பாலது ஓட இரு
காலுக்கே பூண்ட சதங்கைக ளாட அரம்பை
நாலுக்கே முக்கிய நடனங்க ளாட வனச்
சோலைக்கே முக்கியம் குயில்களும் பாட ஒளி

ராலுக்கே நிகர்வயிறிடம்பிட
நூலுக்கே நிகரிடை துவளிட
வேலுக்கே நிகர்விழி மிரளிட
பாலுக்கே நிகர்மொழி நவிலிட

பந்தயமாடுவர் மந்திரம்போடுவர்
பம்பரம் சூடுவர் இன்பமுந் தேடுவர்
பாடகமாமணி கோடிகள் கூறிட
பாவலர் புகழ வுலாவிடு தாளம்

தகடக திகடக திகடக தும்தரி
தாம்தெய்யத்தெய் தளாங்குதோமென (வர்)

காசிக்கே முக்கியமானது தீர்த்தம் அவி
ஞாசிக்கே முக்கியமானது தோத்திரம் இரு
நாசிக்கே முக்கியமணமது சேர்த்தும் பொரு
ளாசைக்கே முக்கிய மனதுக ளேத்தும் மக

ராசிக்கே முக்கிய மறநெறி
தோசிக்கே முக்கிய வறுமைகள்
வாசிக்கே முக்கிய நடைகளும்
ஊசிக்கே முக்கிய நுழைகுதல்

விதிவழி முறைகளை மதிகளிலெண்ணினார்
அதிவிதமாகவே நதிதனில் வந்தனர்

சிந்தை மகிழ்ந்தனர் சுந்திரமாகவே
விந்தை மிகுந்திடு திந்திடுதாளம்

தாக்கிர்த தக்கிட
தீக்கிர்தத்தோமேன (வர்)

காயியர் கங்கைக்குப்போகிற லாவணி தரு இ சங்கரா தா அதி

பல்லவி.

தீங்கிலாத ஆயர் நீங்கிடாதெமுனைசென்றார் அங்கே
தீர்க்கமான பொருள்
ஏந்கையாகக்கொண்டு
மார்க்கமாகப்பல்லோர் னின்று ரவர் சென்றார்-
மங்கைமார்களெல்லாம் எங்களோடே நீர் வாரும்
மகிமை பெற்றுமுயர்
தகமை முற்றுமறிந்
தகமும் விட்டுநீர் சேரும் கரை ஏறும்.
தங்க ரவிக்கைகளு மிகமிகத்துடனே பூண்டு நெஞ்சில்
தவழு மாலைகளு
மவல்செய் மாலைகளும்
வேலை முருகிழைறும் பூண்டு மணிநீண்டு.
கையில் வளைகளொடு மெய்யில் பதக்கங்களுமின்ன நல்ல
கனத்த ரவிக்கைகளுந்
தனத்தில பூண்டு கட்டித்
தனிதநக்குடமெடுத்து மின்ன எழில் துன்ன.
அன்னைமாதரெல்லாம் வர்ண ஆடைகளைப்பூண்டு நல்ல
அணியும் ஆபரணம்
பணியும் பாடகமும்
மணியுந் தாவடங்கள் பூண்டு மணிநீண்டு.
தோகைமார்களெல்லாம் யூகமான மொழிபேசி நல்ல
தொகதமானமொழி

பந்தயங்களொடு
விந்தை ஆயர்களும் பேசி கைவீசி.
அடுத்து ஆயர்களும உடுத்தும் சேலைகளை வைத்தார் (நல்ல
ஆடும் புனலிலவர்
கூடுங் கைகள்பற்றி
நாடிப்பிடித்துப்பலம் பார்த்தார் உடல் வேர்த்தார்.
தந்த வாபரணம் விந்தை ரவிக்கைகளுந் தானே (நல்ல
தரையின் மீதினிலே
நிரையதாக வைத்து
விரதபூசைகளுந் தானே ஜகவானே.
மார்கழி மகிமை நீர் கூர்விழி மாதர்களாட (நல்ல
மாதர்கள் துகில் மது
சூதனெடுத்தொழித்து
தீதிலாத மரத்தினிற் குடத் துகில்கூட.

விருத்தம்

ஆயரிட பெண்களெல்லாங் கூட்டஞ் சேர்ந்து
யமுனைநதிக் கரைதனிலே ஆடிச்செல்ல
தூயசில வாடைமட்டுந் தரித்துக்கொண்டு
இலங்கி யவரெல்லோருங் கரையில் சென்று
நேயமதா யாடையெல்லாம் மேட்டில் வைத்து
கேமமுடன் கங்கைதனி லாடும்போது
மாசமதாய்க் கிருஷ்ணனுந்தான் றுகிலெடுத்து
மரந்தனிலே கொம்புதொறுங் கட்டினனே.

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்பெண்களெல்லாங்கூடி யமுனை ஸ்நானத்திற்குப் போகவேண்டி விசித்திர ஆடை ரவிக்கைகளைத் தரித்து ஸ்நானஞ்செய்யு மிடத்திற்சென்று ஆடையாபரணங்களையெல்லாங்கழற்றி மேட்டிலே வைத்துவிட்டு ஸ்நானஞ்செய்து பூசையை முடிக்கிறதற்காக மேட்டிலே வந்து ஆடைகளைப் பார்த்தார்கள். முழுதும் காணாதபடியினாலே இதென்ன காரணமென்று எல்லாருந் திகைத்துச் சொல்லுகிற விதங்காண்க.

தரு இ புன்னாகவராளி அடதாளம்.

பல்லவி.

என்ன காரணமோ இது ஏது காரணமோ

அநுபல்லவி.

என்ன காரணம் எங்களாடைகள்
எடுத்துப்போனவன் அடுத்துக்காணோமே (என்

சரணங்கள்.

ஆருங் காணீரோ ஒரு பேருங்காணீரோ
அறிந்திடாமலே கள்ளரானவர்
தெரிந்திடாமலே வந்திட்டார்களோ (என்
காணலாகிடுமோ துகில் பூணலாகிடுமோ
கரையின் மீதினிலேறலாகுமோ
மறைவிலாமலே போகலாகுமோ (என்
மோசம் போனோமே நாங்கள் வாசம் போனோமே
மறுவிலா விளையாடலாகுமோ
குறைவிலா மனை சேரலாகுமோ (என்
ஆடை ரவிக்கைகளும் நல்ல சோடு முருகுகளும்
அணிந்திடாமலே போகலாகுமோ
குணங்கெடாமலே வாழலாகுமோ (என்
தாவடங்களுமே அதிக மாவடங்களுமே
தாள வடங்களும் அணிந்திடாமலே
சரமுங் கழுத்தினில் புனைந்திடாமலே (என்
ஓடலாகிடுமோ நாங்கள் தேடலாகிடுமோ
ஒளித்த கள்ளனை அடிப்பதெப்படி
ஓடுங்கள்ளனைப் பிடிப்பதெப்படி (என்
மானங் கெட்டோமே நாங்கள் ஸ்தானங் கெட்டோமே
மனங்கலங்கியே யுருகித்தேடுது
ஸ்தனங்களெல்லாங் குலுங்கி வாடுது (என்

பங்கங்கெட்டோமே நாங்களெங்கும் கெட்டோமே
பாதிவேளைகள் தானுமாச்சுது
சாதியோர்களும் ஏசலாச்சுது (என்
நின்றுவிட்டோமே நீரில் செத்துவிட்டோமே
நீரைவிட்டினிப் போவதெப்படி
கூரைகட்டியே போவதெப்படி (என்
பட்டுபோனதுவே நாங்கள் கெட்டுப்போனதுவே
பாரிற்சென்று நடப்பதெப்படி
நீரில் நின்று நடப்பதெப்படி (என்
என்ன செய்குவோம் நாங்களேது செய்குவோம்
அன்னவாகனனெழுத்துமிப்படி
சின்னக்கிருஷ்ண னெழுதியதிப்படி.

விருத்தம்.

கன்னிமாரெல்லாருந்தான் காரணமெதுவோவென்றும்
வர்ணமாம் ரவிக்கைபோன வழிதனைக் காணோமென்றும்
உன்னித ஆடைகொண்டு ஒழிந்திட்ட கள்ளனைத்தான்
என்னமாய்ப் பிடிப்போமென்று ஏங்கியே புலம்புவாரே.

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்பெண்களெல்லா ஆடையாபரணங்களை எடுத்துக்கொண்டுபோன கள்ளனை எப்படிப் பிடிக்கிறதென்று புலம்பிச்சொல்லுகிற விதமெப்படியென்றால்

ஆயர்பெண்கள் சொல் தரு இ நாதநாமக்கிரியை அடதாளம்

பல்லவி.

எங்கேயென்று கண்டு பிடிப்போம் இந்தத்திருடனை
எந்தவிதங்கொண்டு அடிப்போம்

அநுபல்லவி.

தங்கச்சேலை ரவிக்கையெல்லாம் இங்கிதமாய்த் தானெடுத்து
எங்கள்மானங்களைப் பங்கஞ்செய்து போனவனை (எங்

சரணம்.

தப்பிதமிலா தெழுமை ஒப்பு நீராடுகையில்
சர்ப்பிணையாய்க் கூரைகொண்டு கொப்பென நடந்தவனை (எங்
உடுத்திலந்த கூரையெல்லாம் அடுத்திருந்த மேட்டில்வைத்தோம்
நொடிக்கெனவே தான்மறைந்து எடுத்துப்போன கள்ளனைத்தான் (
மட்டியொத்தன் மாமியென்னை அட்டியில்லாதே யடிப்பாள்
பட்டுகள் ரவிக்கையெல்லாம் சட்டமா யெடுத்தவனை (எங்
கங்கையுங் கொழுந்தி நாத்தி வங்கிவாதம் பேசுவாளே
எங்களாடை தன்னையெல்லாம் துங்கமா யெடுத்தவனை (எங்
கண்டைகொம்மைச்சேலைதந்த கொண்டவ னடித்திடுவான்
அண்டையிலிருந்த ஆடை கொண்டொளித்துப்போனவனை [எங்
சந்திரகாவிச்சேலை எனது இந்திரவர்ணப் பட்டெனது
தந்திரமாய்க் காற்றுவந்து அந்திரமாய்க் கொண்டு போச்சே (எ
கெட்டிச்சேலையாமெனது பட்டு ரவிக்கை தான் எனது
கிட்டிருந்த ஆடைகளைத் தட்டிக்கொண்டு போனவனை (எங்
குண்டுகொம்மைச்சேலை எனது செண்டுமல்லி ரவிக்கையெனது
கண்டிருந்த கள்வனோ கொண்டுபோனான் போனவனை (எங்
கோரைநாட்டுப் பட்டென்று நீர்நாட்டு ரவிக்கை எனது
வார்நாட்டும் கள்வனுந்தான் கூரைநாட்டிப்போனவனை (எங்

விருத்தம்.

தோத்திரமிகுந்திடுந் தோகையர்களெல்லோரும்
தோராமல் கங்கைதனில் மூழ்கையும்போது
நீர்த்தங்களாடியே திருவருள் புரியவே
நிதிலாமலர்கொண்டு சிறந்து தோன்ற
நாற்றிசையுள்ளோர்புகழ் நாரியர்களெல்லோரும்
நலமான புனலிலே மூழ்கிச்செல்ல
பார்த்திருந்த கள்ளனும் பாவாடைதான்கொண்டு
பாதகமென்றெண்ணாமல் பறந்துபோனான்.

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்பெண்களெல்லாம் கங்காஸ்நானம்பண்ணி மேட்டில்வந்து பார்க்கும்போது ஆடைகள் காணாதாலே பார்க்காமற் போனார்களோ அவர்களுக்கு இன்னின்ன பாவம் வருமென்று சொல்லுகிற விதங்காண்க.

ஆயர்பெண்கள் பாவம்வருமென்று சொல் தரு — முகாரி அடதாளம்

பல்லவி.

பாவம் வந்திதே தொல்லையே
பாவையாடை
தாவி எடுத்த
பாதகருக்கு
பரகதிதானில்லையே.

தீவினை வந்திதே தொல்லையே
திருட்டாடை
தேடி எடுத்து
ஓடின பேர்க்குத்
திக்குகளில்லையே — பொல்லாதகுண

இல்லிருந்தமர்வி ஞலேகலந்த பேர்க்கு
[illegible] பாவில் கீறிட்டபேர்க்கு
தாசி இழந்த பெண்களோடே கலந்த பேர்க்கு
காலைப்பொழுதிலேயர்கள் சேலை எடுத்தவர்க்கு
[illegible] பேசியே
ஏழைதன் [illegible]
கதிகளில்லாப்
பாதகம்பேசி
எடுத்துவிட்டபேருக்கே
ருக்ஷம் வந்திட்டபேருக்கே
குற்றங்களில்லாத்

ஞானவர்தம்மைக்
கொன்றிடச்சொல்லிக்
கொடுத்துக்கெடுத்த பேருக்கே
அள்ளிப்பிச்சை கொடாத கள்ளமனத்தோருக்கு
உள்ள அண்ணன் தம்பிபிள்ளைக் கொளித்த பேர்க்கு
எள்ளுக்கொடாதபெண்ணுக் கன்னிக் கொடுப்போருக்கு
கொள்ளிக்கூலி கொடாத கள்ளப்பையல்களுக்கு (பா)

அரிபூசை மறந்தவர்க்கே
அந்தணர்தம்மை
நிந்தனை செய்து
சிந்தைகலங்க
அநியாயஞ் செய்தவர்க்கே

குருபூசை மறந்தவர்க்கே
குறித்துவட்டி
பிரித்து வெட்டி
மரித்துத்தட்டி
குடிகளைக் கெடுத்தவர்க்கே — பொல்லாதவிரோதி
கொடுக்கிறேனென்று கடன் அடுத்து வாங்கிட்டபேர்க்கு
கொடுக்க மனமில்லாமல் சபித்துத்தேடிட்டபேர்க்கு
தொடுத்துச்சனியன்பற்றிக் கெடுத்தலைத்திடும்பேர்க்கு
அடுத்தடுத்துக்கடன் படக்கூசா விடும்பேர்க்கு (பா

கோவதை செய்திடும்பேருக்கே
கொடிய பாவம்
வடிவாய்வந்து
படிமேனின்று
குறைகள் தொடுத்த பேருக்கே
ஆயத்தில் வரும்பேருக்கே
ஆகாவில்லா

அகதிதன்னை

அலையவிட்டு

ஐயங்குறைந்தபெருக்கே—விரத்துடனே
வில்லைக்கையிலெடுத்து நில்லாதோடினபேர்க்கு
இல்லத்தில் தீயிட்டுப் பொல்லாங்கு செய்யும்பேர்க்கு
நல்லது சொல்லியே கொல்லத்துணிந்த பேர்க்கு
எல்லைகடந்துசேலை எல்லாமெடுத்தவர்க்கு

விருத்தம்.

எங்கெந்த விடத்தாக்கேதான் எப்படிப்போவோமென்று
சிந்தைகள் கலங்கித்தானே ஸ்ரீகண்ணுஞ்சிறுமை பெற்றார்.
விந்தையாய்க் குழலெடுத்தானே விமலனு முதக்கண்டு
கந்தமாங் குழலாரெல்லாங் கண்ணனைத் தொழுகுவாரே.

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்களெல்லாம் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்கிறபோது அரோ தெரியாமல் ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள் நாமெங்கேபோய் தேடுவோமென்று வெட்கங்கொண்டிருந்தார்கள் அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் புல்லாங்குழலை யெடுத்து ஊத, அதைகேட்ட ஆயர்பெண்களெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து தோத்திரஞ்செய்கிறது எப்படியென்றால்.

ஆயர்பெண்கள் தோத்திரஞ்செய்கிற தரு இ சங்கராபரணம்

பல்லவி

ஐயகோபாலனே அம்மானங்களைக்காரும் கிருஷ்ணதேவா—நல்ல
மெய்யான ஆடை தந்து மேன்மைகள் செய்வாயே கிருஷ்ணதேவா

உச்சிநேரங்களாச்சே உடுத்ததுமிலும்போச்சே கிருஷ்ண தேவா நல்ல
அச்சங்கள் செய்யவேண்டாம் ஆடைகளைத்தாரும் கிருஷ்ணதேவா.

பட்டுரவிக்கைகள் பாவாடைகளும் போச்சே கிருஷ்ணதேவா நல்ல
அட்டிசெய்யாமலே ஆடைகளைத்தாரும் கிருஷ்ணதேவா

வேணுகோபால எங்கள் வெட்கங்களைத்தீரும் கிருஷ்ணதேவா இப்ப
கோணாமல் எங்கள்மனக் குறைகளைத்தீரய்யா கிருஷ்ணதேவா

சூரைகள் கொடுமையா குளிருது மெத்தவே கிருஷ்ணதேவா இப்ப
நீரானதைவிட்டு விமலனே காரய்யா கிருஷ்ணதேவா

இது கிருஷ்ணமூர்த்திசொல் தரு

மேடையிலே வந்துமேன்மையாய்த்தொழுதிட்டால் ஆய்ச்சிகளே உங்கள்
ஆடைகளைத்தந்து அனுப்புவேன் நானிப்போ ஆய்ச்சிகளே

வண்டணிவோரெல்லாம்வந்தனை செய்திட்டோம் கிருஷ்ணதேவா இப்ப
கொண்டதோராடைகள் குணமுடன் தருவாயே கிருஷ்ணதேவா

ஒண்டியாயொருமாதுஒருகையால் தொழுதிட்டாளாய்ச்சிகளே
கண்டதுண்டமாகக் கையைத்தரிப்பேனு ஆய்ச்சிகளே

மடமாதரெல்லோரும் மகிமையாயிருகையால் ஆய்ச்சிகளே தொழுதால்
திடமானசேலைகள் திறமாகத்தருவேனடி ஆய்ச்சிகளே

அம்மொழிகேட்டுமே ஆய்ச்சிகளெல்லோரும் அயர்ந்திட்டார்—பின்பு
செம்மையாயிருகையுஞ் சேரத்தொழுதங்கே நின்றிட்டார்

திடமாக ஆய்ச்சியர் திறமாகயிருகையைத்தூக்கியே—நல்ல
முடிமேலேதான்வைத்து முகுந்தனையென்றுபின் தொழுதிட்டார்

செபத்தியம்.

நாதமாய் நாதத்தின் வேதமாய்ச் சுழிமுனை
நடுநின்று வழிகாட்டி நகைக்குமூர்த்தி
பூதமாய் ஆறுறு தத்துவங்களுமாகிப்
புகன்றவாதாரமு மானமூர்த்தி
சோதியாய்ச் சொரூபமாய் சொற்பெறும் பொருளதாய்
தொண்டர்தன் னுள்ளத்தில் தோன்றுமூர்த்தி
ஆதியாயண்டமா யண்டபிரமாண்டமாய்
அறுவிலுறுவாகவே அமர்ந்தமூர்த்தி

உனதுபெருமையை ஒருவராலுரைக்கவசமோ
மனதுவைத்தடியார்கள் செய்திடும்வர்த்தனத்தை
இனிதுசெய்து யெஙகள்மேற்தயவுவைத்து
கனமதாயிரந்திடுங் கலைகள்தனையே

விருத்தம்.

இப்படியும் தொழுதமலன் இயலான ஆடைஎல்லாம் ஈயாதாலே
எப்படிமேலென்றுசொல்லி எதிர்பார்த்து யாதவனை எல்லோர்கூடி.
செப்பமுடியாதவன்றன் சேவடிகளெல்லோருந் போற்ற
அற்புதனே மெய்ப்புகழே ஆடைகளைத்தானளித் தருள்செய்வாயே.

வசனம்:

இந்தப்பிரகாரமாகத்தானே அநேகவிதமாகத் தோத்திரம்பண்ணி துகில்கள் கொடாததினாலே பின்னுந்தொழுகிறவிதமெப்படியென்றால்,

பெண்கள்சொல் தரு இ முகாரி தாளசாபு

பல்லவி.

கண்ணா நீ எம்மைக்காருமையா கருணைசெய்து
கண்ணா நீ எம்மைக்காருமையா

அநுபல்லவி.

கண்ணனே கவலைகள் பண்ணாதே எஙகளோடே
வண்ணரவிக்கைக ளெண்ணமிலகாரும் கண்ணா

சரணம்.

குணமாகஎம்மையாளு வோனே குருந்தமரத்தில்
கூரைகளெல்லாந் சூழுவோனே நல்ல
இலையிலாதாடை நீளுவோனே இந்தவேளையில்
இடர்களைத்தீர்த்தாளுவோனே

குங்குமரவிக்கைகள் தஙகச்சரப்பணியும்
தங்கநவமணிகள்மங்களப்பதக்கமும்
தொஙகல் சரங்களும் பங்கயமணிகளும
இச்செயாகிலெஙகளாடைகள்தாரும் கண்ணா

இந்தவேளைதரவேணுமையா இருந்தநீரில்
ஈடேறிடக்காணுமையா
சிந்தைகலங்கிறோனையா தோராஇப்போ
சிறுமைகள்கெட்டுக்கோணுதையா நல்ல

சந்தனங்கஸ்தூரி அந்திமலர்களும
சுந்தரஆடைகள் சந்திரவளைகளும்
மந்தரமலர்களும் விந்தையதாகவே
பந்தமில்லாமல தந்திடவருகுவாய் கண்ணா

நந்தாவைகுந்தநாயா நாராயணனே
நவின ஒய்யாரமாயா
கந்தமலர்ப்பாதனேயா கருணைசெய்து
கலைகளெல்லாந் தாருமநேயா நல்ல

அந்தரதேவர்கள் துந்துமிபோட
சுந்தரவினோத மொந்தவிதம்பாட
விந்தையரம்பையர் வந்துதாளுட
அந்தணராசிகள் விந்தைகள் கூட கண்ணா

சேபத்தியம்.

திரமான பலிசக்கிரவர்த்தி சிரசினில்வைத்த
தாளினுக்கொருகோடி சரணமையா
தாருகாவனத்திருந் தையலோடேகிய
தாளினுக்கொருகோடி சரணமையா
இலங்கையில் ராக்கதர் இடர்செய்யவேகிய
விரடிக்கொருகோடி சரணமையா
சோலையான் நயனம் களிக்கவே விளையாடும்
நாயகர்க்கொருகோடி சரணமையா
சரணுஞ்செய்ததே நலங்கொண்டு தயவுசெய்து
கருணையாகவே அடியார்மேல் கடாட்சம் வைத்து
தரணிதன்னிலே புகழோங்கத் தாளளித்து
இருகரைநகர்போலெங்களையாளுமய்யர்கோவே.

கலித்துறை

கூவத்தில் நாங்கள் குளித்தாடும்வேளை கூறைகொண்டு
ஆபத்தழித்து அல்லோர்களாடை எடுத்தவனே
கோபத்தில் நாங்கள் கொண்டோடிப்பார்க்க குறைகள்பட்டோம்
சோபத்தைநீக்கிச் சென்றோடிப்போகச் செய்குவனே.

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்த பெண்களைப்பார்த்து என்பேரில் ஒருபதம் பாடினால் தருவேன் என்று சொல்ல அப்படியே பாடிவருகிறோமென்று சொல்லி பாடுகிற விதங்காண்க

பெண்கள் தோத்திரம் தரு இ இந்துஸ்தானி அடதாளம்

பல்லவி.

தேவதேவதேவமகா தேவ தேவனே

அநுபல்லவி

தேவதேவ தேவமகா தேவதேவனே

சரணம்

அண்டபுவனம் ரக்ஷிமெனக்கு வுண்டமாயனே
கண்டகரைத் துவைஞ்செய்து கொண்டதூயனே — தேவ
கட்டிச்சேலை பட்டரவிக்கை கட்டத்தாருமே
அட்டிகையும் கெட்டிமணிக ளொட்டித்தாருமே — தேவ
குருந்தமரத்திலிருந்துங்கொண்டு வருந்தச்செய்தோனே
விரித்தகொம்பில் பொருந்தியாடை இருக்கச்செய்தோனே — தேவ
தங்கச்சேலை கொய்சகரவிக்கை சொருகுகட்டியே
பங்கஞ்செய்து எங்களை இங்கேவிட்டாயே — தேவ
மறைந்துவந்து பறந்தெடுத்து நிறைந்திருந்தோனே
தெரிந்துநாங்கள் வருந்திக்கொள்ள குருந்திலிருந்தோனே — தேவ
வாசுதேவனானசுந்தர தேசமானோனே
தேசமெலாமறிந்த நேசனானோனே — தேவ
அரி அரி அரி கெருடவாகன நிறைதப்பிப்போனே
தெரிவைமார்கள் மறையு மாடை குறைவிடுப்போனே — தேவ

செபத்தியம்.

ஆனிப்பொன் னணிந்திடும் அழகான கும்பமதை
காணிக்கை தருகிறோம் கனிந்து நாங்கள்
வாடாத மாதனே மலர்போன்ற மேனியை
கூடவே வுனக்குமே கொடுப்ப நாங்கள்
இணையில்லாமலே வும்முடன் விளையாட
நாணமாய் வருகிறோம் தளர்விலாமல்
இன்பரசமாகிய இதழ்தனை வுந்தனுக்
கன்பாய்த் தருகிறோம் அதிக்கும்கிழ
இந்தவேளையிற் கைகொண்டு இன்பமுற்றுத்
தந்திரங்களைவிட்டுத் தயவுசெய்து
விந்தையாகவே துகிலினைத் தந்துநீரும்
சொந்தமாகவே எங்களைச் சேர்ந்து வாழ்வீர்.

கலித்துறை

அல்லோர்களாடை யன்பாயெடுத்த மாதவனே
மல்லாடைகொண்டு மரமேறிவிட்ட மாதவனே
வல்லாண்மைகொண்டு வந்தேபிடிக்க வழியுமில்லை
எல்லோருங்கூடி எதிராகநின்று கற்றிலமே.

வசனம்.—இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்பெண்கள் பதம்பாட அதைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அடி ஆயர்களே என்மேலொரு சிந்துபாடினால் ஆடைகளைத் தருகிறேனென்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட ஆயர்பெண்கள் அப்படியே பாடி வருகிறோமையாவென்று பாடுகிற விதங்காண்க.

பெண்கள் சொல் சிந்துதரு இராகம் இந்துஸ்தானி ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நாராயணாகம [illegible] நாராயணாகமமே—கிருஷ்ண
நாராயணாகமமே.

மறுப்படி. கண்ணி

ஆதிமைந்தனே அண்டர்நாயனே சோதைக்குப் பாலகனே — கிருஷ்ணா
சேர்ந்திடச் செய்யலாமோ
மார்கழிமாதத்தில் பனிமூழ்குநீராடையில் கூர்விழி மாதர்களைக் — கிருஷ்ணா
குறைசாட்டிப் போகலாமோ

[illegible] கொல்லைக்கரைதனிலே கிருஷ்ண
[illegible] செய்யலாமோ

[illegible] மேட்டில்வைத்தோம் அதைத்தெடுத்துப்போ
[illegible] செய்யலாமோ (யே கிருஷ்ண

[illegible] வைத்தோம் எங்களைக்காணமலே கிருஷ்ண
[illegible] போகலாமோ

[illegible] அச்சங்களுண்டு செய்து கிருஷ்ண
[illegible] செய்யலாமோ

[illegible] பட்டுகள் தானெடுத்து கிருஷ்ண
பறந்தோடிப் போகலாமோ

[illegible] பட்டுகள் கொண்டகளைவன் கண்டால்
[illegible] (கிருஷ்ண

சேபத்தியம்

[illegible] வெண்ணெய்கள்
[illegible] சரணமையா
[illegible] தான்
[illegible] சரணமையா
[illegible] தனம்பிடித்
[illegible] சரணமையா
[illegible] விட்ட
[illegible] சரணமையா
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

வசனம். கிருஷ்ணன் ஆயர்களைப்பார்த்து [illegible] ஆடைகளைத்தருகிறேனென்று சொல்ல அப்படியே பாடி [illegible] என்றுசொல்லிப் பாடிவருகிற விதங்காண்க.

கும்மி தரு பல்லவி—கண்ணி,

[illegible].

ஆடிக்கடிபெண்களே [illegible] கும்மி அடியுங்கடி
[illegible]
[illegible]
ஆதிகோவிந்தனைப் போற்றுங்கடி

கண்ணன் விளையாடல் [illegible]
கண்டோர்பிணி—[illegible]
விண்டோர்களுக்—[illegible]
காரண மாயனைப் போற்றுங்கடி.

யாதவர்தன்னுடன் [illegible]
[illegible]—[illegible]
[illegible]—[illegible]
யாதவ பாலனைப் போற்றுங்கடி (சாம

கொன்னைமலர்களை [illegible]
கோரும்பதம்—[illegible]
[illegible]—[illegible]
கோபால கிருஷ்ணனைப் போற்றுங்கடி. (சாம

கொண்டகளைவனும் [illegible]
கோரும்புகழ்—[illegible]
யாரும்பணிந்—[illegible]
கொண்டல்சேர் வண்ணனைப் போற்றுங்கடி. (சாம

உறியினில்நெய்களைத் [illegible]
[illegible]—[illegible]
[illegible]—[illegible].
உவந்த [illegible] போற்றுங்கடி. (சாம

கொல்லைக் கரைதனில் [illegible]
கோரும்[illegible]—[illegible]

தீரும்வினை—யாருந்தறி
கோவிந்த நாமனைப் போற்றுங்கடி
தங்கரவிக்கைகளிங்கிதமாய்க்கொண்ட தாமோதராவென்று போற்றுங்கடி
தங்கத்தமி—ளிங்கப்பனை
பொங்கப்புக—ழிங்குற்றனை
நாரணியளந்தோனைப் போற்றுங்கடி

விருத்தம்

இப்படியாயரெல்லாமிறைஞ்சியே தொழுதுநின்றார்
தப்பிதமில்லாவாடை தயவுடன் தாராதிறலே
ஒப்பிலா மாதரெல்லாம் ஒருமித்து ஒன்றாய்க்கூடி
சற்பினை செய்யாதேயென்று சந்நிதியில் தொழுதிட்டாரே

இன்னும் ஆயர்பெண்கள் ஆடைகளைத் தாராததாலே பின்னும் தோத்திரஞ் செய்தவிதங்காண்க

பெண்கள் சொல் தரு இ முகாரி அடதாளம் திபதை

மதுசூதமாதவனே—நல்ல
மதன கோபாலனே—எங்கள்
சதமான ஆடைகள் இதமாகவே தந்து
விதமாயனுப்புவாயே

அய்ய கோபாலகிருஷ்ணா—எம்மை
அவமாறு பண்ணாதே—எங்கள்
மெய்யான ஆடைகள் கையிலே நீ தந்து
பையவே அனுப்புவாயே

நாராயண நமவே—வேத
பாராயண நமவே—நல்ல
காரவெங்கள் மானம் தீராவெங்கள் குறை
சேராயனுப்புவாயே

அச்சுதா பச்சைவண்ணா—நல்ல
ஆயகோபாலநந்தா—நல்ல
இச்சையான ஆடை மெச்சவே நீதந்து
பச்சமாயனுப்புவாயே

அரிஅரி கோவிந்தனே—நல்ல
ஆதி வைகுந்தவனே—நல்ல
சரியான ஆடைகள் திறமாகவே தந்து
புறமே அனுப்புவாயே

இப்படி ஆயர்போற்ற—அவர்க்
கியலான ஆடை தந்தார்—நல்ல
ஒப்பிலாதாயர்கள் தப்பாதாடைகள் பூண்டு
கொப்பெனவே நடந்தார்

அந்தரத்தேவர் போற்ற—நல்ல
அமரர் பூமாரி தூற்ற—நல்ல
துந்துமிகள்முழங்க இந்திரனும்மகிழ
சந்திரனும் புகழவே

அந்தணரச்சதை போட—நல்ல
அரம்பையர் நடனமாட—நல்ல
விந்தை வீணைகள்பாட சொந்த மாதர்கூட
அந்த முகுந்தனிருந்தான்

கலித்துறை

அன்பான கண்ணன் ஆனிரைகளோட்டி அடவிதன்னில்
நன்றாகமேய்த்து கலமான குழல் நாதமதை
இன்பங்களாக இராலோசை பெற்று இருந்ததொரு
வெம்பானகாட்டில் வேதாந்த கீதம் விளம்பினனே

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாகத்தானே ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவன் காட்டில் பசுக்களோடே கன்றுகளைமேய்த்துக் குழலூதினானே நாதிதன் அந்தச்சத்தம் கேட்டவர்களுக்கு செவிக்குமகா இன்பமா இருந்தது இந்தக்காட்டில் இந்தக்கீதம் யாரிதனாரோவென்று தேவர்கள் முனிவர்கள் கின்னரர் கிம்புருடர் கெருட காந்தருவர் சித்தவித்தியாதரர் நாரதர் ஊர்வசி மேனகை ரம்பை மற்றுமுண்டான பேர்களெல்லாம் அதிசயப்பட்டு தங்கள் தங்கள் தொழில்களை விட்டுக்குழலோசை கேட்டு சந்தோசங்கொள்ளுகிற விதமெப்படி என்றால்.

கிருஷ்ணன் குழலூதிய தரு இ முகாரி தாளம் ஆதி

பல்லவி

காட்டில்வசு தேவன்சுதன் கண்ணனூந்தானே — குழல்
பூட்டிநான் செல்லெனும் நீல வண்ணனூந்தானே

அநுபல்லவி

மாட்டுக்கன்றுகள் தன்னையெல்லாம் ஓட்டிச்சென்றானே — வினை
யாட்டுப்பிள்ளைகள் தம்மையுமே கூட்டிசேர்ந்தானே

பாட்டுப்பதங்கள் கீர்த்தனைகள் படித்திருந்தானே — பாத
ஒட்டியங்கள் வீணைகளும் நாணவந்தானே

சரணங்கள்

கார்முகிலுஞ் சுழிந்தெழில்சேர் கடைக்கண்காணவே — நல்ல
சீர்பெருகுங் குழலெடுத்து சிறந்து பூணவே

ஊர்வசியும் மேனகையும் வுகந்துதோணவே — நல்ல
நேர்விழி இலோத்தமை நேர்க்குநாணவே

கார்குழலார் கையினோசை கலகலென்றாட — நல்ல
வார்முடவார் துகில்களெல்லாம் வரை நடந்தாட

கூர்விழிகளெல்லோருங் குலைந்து தாடோட — நல்ல
தார்புகழும் ஆயரெல்லாந்தடங்கியோட

இருகரங்கள் தான்பிடித்து வழியைக்காட்ட — நல்ல
இறையவனுமூதுகுழல் இசைகள்கேட்ட

கொருடகாந்தருவர்களு கொவுனக்கேட்டு — நல்ல
கின்னரர்கள் கிம்புருடர் கீதம்கேட்டு

அறிவுடைய தும்புரு நாரதரும் காண — நல்ல
அர்த்தவித்தியாதரர் அவமதிபூண

மறுவில்லாத கின்னரர் வீணைகள்சோர — நல்ல
மதிமயங்கிச்சித்திர மடலெழக்கூற — காட்டி

வடிவுடைய கண்ணன்குழல் வாயில்காட்ட — நல்ல
வாயினூது வேயினிசையனைக்கேட்ட

அடவிதனில் அனலுலாந்தி அருந்தவஞ்செய்யும் — நல்ல
அந்தணரும் யோகிகளும் அசந்துவார் மெய்யும்

கடலினூடு மகிழ்ந்தெல்லாம் கலைந்துதானுண்ட — நல்ல
கனமானதேவர்களுங் கலங்கிடவேகொண்ட

உடலுருகிபாய்ந்த வாரிநீரென்றே — நல்ல
உரம்கோசத்தே மெய்ம்மறந்து நலியுமென்றே

விருத்தம்.

இருந்தொருவர்கண்ணனூதுமே குழலினாதம்
இசைகள்தனைத்தான்கேட்டு இன்பங்கொண்ட
சிறந்தகுயில் கோகுலங்கள் கரிகள்தானும்
சிங்கம்புலியாளிகளும் சினங்கள்விட்டு
பறந்திருக்கும் பட்சியெல்லாம் பதங்கள்கேட்டு
பதித்திருந்து விபத்தனிலே பார்த்துக்கொள்ள
மறந்துமதி தான்கெட்டு இருந்தெல்லோரும்
மாமாயன் குழலிசையால் மகிழ்ந்திட்டாரே

வசனம்

இந்தப்பிரகாரமாகத்தானே ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவன் குழலையெடுத்து ஊதினான் அந்தச்சத்தங்கேட்டு குயில்கள் மயில்கள் கரிகள் சிங்கம் புலியாளிகளும் தங்கள் சினங்கள் விட்டுப்பின்னும் ஆனை சமை மான்களும் பறக்கும் பட்சிகளும் தங்கள் தங்கள் மதிகெட்ட படித்துக்கொண்டு வேறே யாதொன்றையும் பாயல் அன்னம் தண்ணீர் ஆகாரமில்லாமல் அந்தக்குழலின் பேரில் மயக்கமாகவே கேட்டுக்கொண்டு இருந்ததுகள் அது எப்படியென்றால்

பட்சிகள் மோகப்படுதல் ராகம் ஆனந்த பைரவி அடதாளம்

பல்லவி

கண்ணிகள்.

சீர்சிறந்த குழலோசை சிறந்ததானெழுந்த — நல்ல
சிங்கார வனங்களெல்லாஞ் சிறப்பாகவிளங்க

கோகிலங்களன்னங்கள் கொட்டாரும் மயிலும் — நல்ல
கொஞ்சுங்கிளி நாரைகளும் கொண்டாள்வார் சயிலும்

போகமிகு அன்றில்பட்சி பொருந்தாதிருக்க — நல்ல
புள்ளினப்பட்சியெல்லாம் புகழாமல் நிற்க

தோகையுடன் சிறுகலைத் தோரமல் சுட்டி — நல்ல
தூயகண்ணிமையால் நிறைந்துமேவுருட்டி

காகமிசை பள்ளிகொள்ளும் காரணனானதும் — நல்ல
கலமான இருசெவியில் கவினங்கோதும்

கருமுகிலைந்தான்பழிக்குங் காயாம்பூ மெய்யன் — நல்ல
கனமானகுழலெடுத்தான் காரணமையன்

மருவுகுழலூதவெழு மகிமை கீதங்கள்
மகோததியினமுதெனவே மனதுபோதங்கள் (நல்ல
நறுமலரில் வண்டுகளும் நலமாகவுண்டு
நடவாமலேகுழலோசை களிகள் கொண்டு (வெளியில்
இருசிறகு தான்குவித்து இருந்துநின்றதுவே
இயலானபதுமைபோ லிருந்துசென்றதுவே (நல்ல
காதமொடு சிங்கங்கள் நரிகளுந்தானும்
குரங்கு யாளிகளும் கலமானமானும் (நல்ல
நாகரிகளுமவள்ளல் நற்குழலினிட்டம்
கமான குழலோசைநாதங்கள் கேட்டும் (அந்த
தாகமது இல்லாமல் தன்மக்கள்கூடி
தன்றுணைமை சினமொடிந்து தாய்களுமே வாடி (நல்ல
சாகரமாய்ச் செவிகேட்டுச் சாடாமல்நின்றே
சற்பங்கள் படம்விரித்து ஆடாமல் நின்றே (நல்ல
கானில்நிலவெறிப்பக் காத்தென்றல் வீச
காவினூறு மலர்களுங் கமகமெனவீச (நல்ல
பானுப்பிரகாசம்போலப் பளபளீரென்ன
பானுதங்குழலோசை பார்த்துமே நின்ன (நல்ல
மானினங்கள்மேய்ந்து புல்லுமாறுமல் நிற்க
மகிழ்ந்திருகண் மூடாமல் மகிமைதனைப்பார்க்க (நல்ல
ஆனிரைகள் செவிகேட்டு ஆவின்பால் பீர
அகங்குளிர்ந்து கன்றினிடம் நகர்ந்துதான்சேர

கலித்துறை

நீதற்றகுழலிரு மாதுமங்கே இருக்கும் இசை
பேதித்துஓடிப் பெண்களெல்லாம் மனம்பிதற்றுகின்ற
கோதிட்டகுழல் குழைந்தாட ஆயர் கூடிச்சென்று
பீதிட்ட ஆடை மிகுந்தாட ஓடி வந்தனரே.

வசனம்

இந்தப்பிரகாரமாகத்தானே கிருஷ்ணதேவன் குழலூதிய சத்தங்கேட்டு ஆயர் பெண்களெல்லாம் மனங்கலங்கி பேய்பிடித்தவர்களைப்போல தலையை விரித்து

க்கொண்டு ஆடைகளைக்கீழே போட்டு இடுத்துக்கொண்டு கிருஷ்ணதேவன் குழலூதிய இடத்திற்கு ஓடிவருகிறவிதமெப்படியென்றால்

ஆயர்பெண்கள் கிருஷ்ணன் குழலூதிய வேடிக்கை பார்க்க வருகிற விசித்திர { தரு இ கமாச அட்டதாளம்

பல்லவி

வடிவழகு குழல் பார்க்கவே
வந்தனரேயாய்ச் சேர்க்கவே

அநுபல்லவி

வடவரை வெட்காட்டி வாகான எழில்காட்டி
அடவிதனிலே பூட்டி ஆனந்தமாயாட்டி (வடி
காதினிற்குண்டலம் கனகவொளிர்காட்ட
கஸ்தூரித்திலகமுங் காரணமாய் நாட்ட (வடி
சேரன்வாயிசை சேர்ந்து தாவெழுந்த
சிங்காரக்குழலோசை நிறைந்துதான் புகுந்த (வடி
பாதமது செறிப் பன்மலர் வீழப்
பறந்து கனியுதிரப் பன்பாரு தோள (வடி
பூதலப்பாமன் புகழ்இசை மகிழ்ந்தே
புண்ணியன் குழலோசை பிரமையாய் வளர்ந்தே (வடி
மாயன்குழல்தன்னை மகிழ்ந்துதான் காட்ட
மடமாதரெல்லோரும் மாறாமல் கேட்ட (வடி
ஆயர் மடவார்கள் அறிவுகளை விட்டு
அல்லா நினைவுகெட்டு ஏங்கப்பட்டு (வடி
ஆயனூமோசை கேட்டு ஆசிட நவல
அழகான வளைசோர ஆடைகள் நெகிழ (வடி
தாயகுழலிழந்த் தரிதமாய் வந்து
திகைக்கிய பாலையும் நடர்ந்தனரன்று (வடி
கறந்த பாற்கலசம் கையிற்கொண்டோடி
கவிழ்ந்துடைய ஓடி கடிதிற் சென்றோடி (வடி
பிறக்கோணமருந்த சீரிய நீர் கேட்டான்
ஸ்ரீகன் தம்மாறி விக்கிரமாய்த்தாட்ட (வடி

விருத்தம்

துறந்துகுயிலனந்தன்மேற் றாயகுழலூதும்
தொனிதனைப்பெ ணாடியவர் துரிதமாய்ச் சென்றார்
மறந்துமதிதான்மயங்கி மகிமைதனைக் [illegible]ரார்
மாலெழு மாதரைத்தடுக்க மதிபால[illegible]
தெரிந்துதானொருமாது தெரிவையனை[illegible]கண்டு
தேராமல்வர பின்[illegible]போக
அறிந்திருந்த கணவனுமே அவள்கையைப்பற்ற
அரிஅரி முகுந்தாவென்றவள் மொழிகுவாளே.

வசனம். இந்தப்பிரகாரமாக கிருஷ்ணதேவன் குழலூதிய சத்தங் கேட்டு ஓடப்பட்ட பெண்கள், தங்கள் கொழுநன்மார்கள் அன்னமிட்டுப்போகவென்று சொல்ல அவைகளைக்கவனியாமற்படிக்கு போகப்பட்ட பெண்களைத்தடுக்க எவரால் முடியும். இப்படி ஓடும்பெண்களைப்பார்த்து விரதபூரணியென்னும் பெண்ணும் ஓட, அவள்கணவன் போகவேண்டாமென்று கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். அப்போது அவள் அரிஅரி நாராயண கேசவ முகுந்த அச்சுதானந்தா ஆதிவைகுந்தா உன்னுடைய குழலூதும் வேடிக்கையைப்பார்க்க வந்தேன் என் கணவன் கையைப்பிடித்து நிறுத்திக்கொண்டான் நான் எப்படி வருவேனென்று தோத்திரஞ்செய்கிற விதங்காண்க.

ராகம் [illegible]காம்போதி அடதாளம்.

பல்லவி — கண்ணிகள்

என்னதான் நான் செய்வேன் சாமி—இப்போ
எனது கணவனும் எனது கைகளில்
இறுகப்பற்றினு உன்றாட்கம் காண
எப்படி வருவேன் சாமி (1
[illegible]—ஸ்ரீ
மாதேவதேவனே நாடி வருகையில்
இப்பவிதனைத் தேடிப்பற்றினான்
அப்பாவியாய் நான் பிறந்தேன் (2

ஆருமற்ற பாவியானேன்—நல்ல
அடுக்கு மாயனைத் தொடுத்து கிளையாக்
கடுத்த துரோகியோ கெடுத்துப் பிறந்தேனே
அரிதவயதில் பாவியானேன் (3
அடுத்தபேர்களைக் கெடுத்திட்டேனோ—ஐயா நல்
அழுதபேர்களைப் பழுது செய்தேனோ
பழமை பேசியே களவு செய்தேனோ
அறியாப்பிள்ளைகை முறித்திட்டேனோ (4
பக்ஷிகளைப் பரித்திட்டேனோ—பொல்லாப்
பஞ்சகாலத்தில் கெஞ்சினபேர்களை
அஞ்சிடாமலே வஞ்சஞ்செய்தேனோ
பாதகங்கள் செய்திட்டேனோ (5
குடிபிரிவினைக் கலைத்திட்டேனோ—நல்ல
கொடுக்கும்பேர்களை யிடுக்கஞ்செய்தேனோ
படிக்கும்பேர்களை அடித்து வைதேனோ
கொலைபல செய்திட்டேனோ (6
மாதவாமது சூதனனே—இப்போ
மனமுருகுது கண்முகங்கலங்குது
கனமும் பெருகுது கிளைமன வருந்துது
மாதவா யங்களைக் காருமையா (7
அண்டமெல்லாம் அளந்த பாதா—இங்கே
அடித்திட்டவனை [illegible]
பொறுத்திடுவாய் தெரிந்துதானிப்போ
அறியாப்பாவியேன் தாருமையா (8

கொச்சகம்.

பொல்லாவழி பொருவீர் பொற்பதங்கள் போற்றுவர்க்கு
நல்வழிதானளிக்கும் நாயகனே மாதவனே
வல்லமையும் பூமாது வையார்புகழே வளரும்
வல்லவனே நாரணனே வாசவனே என்கோவே

தரு 9 ஆனந்தபைரவி தாளம் ரூபகம்

பல்லவி

உன்னையொரு பொடியளவு மறக்கிலேனே—கணவன்
செய்திட்ட மோசங்கள்
என்றுமொருகுற்றம் சொல்லவும் பிறக்கிலேனே

வண்ணக் குழல்தன்னைப் பார்க்க வந்தேனே—வழிமறித்திட்டான்
வந்து காமனால் கிட்டி நொந்தேனே

அந்தக்கொடூரனைத்துப் பிடித்தான்
வந்தனையாய்ச்சொன்ன வார்த்தை கெடுத்தான்
சந்தேகமில்லாமல் சணத்தில் தடுத்தான்
சிந்தனை செய்தென்னை நிறுத்திவிடுத்தான்
வேணுகோபாலனை வேண்டி வீண்போமோ
விதியென்று சொல்லிட வேதம் பொய்யாமோ (உன்

ஆதிமூலமென்ற ஆனையைக் காத்திட்டாயே—அந்தமதகரியை
அடித்துக்கொன்று விடுத்து நடந்திட்டாயே
பாஞ்சாலியின்மானத்தைக்காத்திட்டாயே—மன்னன்சுயோதனன்
மடியச்செய்து அடித்து விட்டாயே

காரனையுங்காளி தாசனைக்காத்திட்டாய்
வீரமுத்துங்கனக தாசனை சேர்த்திட்டாய்
புரணபுரந்தர தாசனை சேர்த்திட்டாய்
பிரசன்னசாமி தாசனை சேர்த்திட்டாய்
நாராயணனென்று நவின்றேனிப்போது
காரணமாய் வந்து காருமிப்போது (உன்

அந்தமாளராம தாசனைக் காத்திட்டாயே—அவனுடன் கூடனும்
அதிமுனி சகலாதியைச் சேர்த்திட்டாயே
வித்தைதாசனைக் காத்திட்டாயே—வீட்டிலொளியப்போய்
விளக்குத்தி பாய்மடியைப் பார்த்திட்டாயே

அந்தவிடையனுக் காசு அளித்தாய்
விந்தையுமானை விருமனென்றுரைத்தாய்
வந்த சுக்ரீவற்கு வாழ்வளித்தாய்
வந்தனை நம்பின அங்கதனைக் காத்தாய்
காளைபாதகங்கள் கண்டிடேனிப்போது
வீரனேமெய்யருளர் விளம்பினேனிப்போது (உன்

சிந்தை அந்தியைப்போல் பதவிகள் சேர்ந்திடவே—சிறந்தாமையார்
சிறுமைகள் பெற்று இருந்து சோர்ந்திடவே
இந்திராதிதேவர்கள் இறைஞ்சிப்புகழ்ந்திடவே—இருந்திட்டதுயர்கள்
இன்பங்களைவிட்டுத் துன்பங்களடைந்திடவே

நந்தன்மகனிடம் நற்றவப்பாதங்கள்
சுந்தமாமலரானால் காணாத பாதங்கள்
செந்தணல் வளர்த்திடுவோர் சேராத பாதங்கள்
அந்தரத்தேவர்கள் ஆக்குமிதாக்க
சிந்தையாறுடனே திருவடி சேர்க்க (உன்)

ஸ்ரீபத்யம்.

சாரங்கபாணியே தனிப்போன்ற பாணியே
சாரங்கமணியே சாரசாட்சி
குந்தன ரத்னமே கோகில வாணியே
சந்தனவாசமே தமனியநாயகி
சித்திரரேகையே ஜெகன்மோகனாங்கியே
கொத்தளகுழலியே கோமளாங்கி
பரிமளகந்தியே பாவித்து வந்தனியே
அரவிந்த சரணியே பரிமளநாயகி
நன்மையாகவே நாராயணன்தனை
உண்மையாகவே உருபுகழ்
செம்மையாகவே சேர்ந்திட நாமும்
கன்மையாகவே காணிலம் வாழ்வோம்.

விருத்தம்.

காசணியாபரணங் கரத்திற்பூட்டிக்
கரத்திலுறு கடகங்கள் காலில்மாட்டி
நாசிலிடு மாடைகளைக் கழுத்திற்சுற்றி
நன்னிடையி லாபரணம் மார்பிலேற்றி
கோலமுறு பொன்னுடை தலையிற்சூட்டிக்
குழலிலணி தொடையெல்லாம் மருங்கிலமாட்டி
மாலுறவே யின்னதென்று மறியாரோடி
மணிவண்ணன்பால்நின்று மயங்கினரே

விருத்தம்.

அலர்ந்தெழும் தாமரையின் மதுவையுண்ண
அடைவுடனே அளியினங்கள் அடர்ந்தாலின்ற
கலந்திகழும் திருமேனி தானிலங்க
நயனம் முகம்வாய் கனிவகை அலங்க
குலைந்த தேனீக்களைப் போல்கூடி வந்தார்
கூரைதரை மீதில்விழக் குலைந்தணைந்தார்
சலந்தரு நாவுலர்ந்து சரணங்கள் செய்தார்
சாமியெங்கள் விரகங்கள் தணியென்றாரே

வசனம். இந்தப் பிரகாரமாக கிருஷ்ணன் குழலூதிய சத்தங்கேட்டு ஆயர்பெண்களெல்லாம் மனங்கலங்கி கிருஷ்ணா எங்களுடைய விரகத்தைத் தீர்த்து எங்களைக்காக்கவேண்டுமென்று சொல்ல கிருஷ்ணனும் ஆயர்பெண்களுடன்கூடி விளையாடப்பட்ட விதங்காண்க.

கோபிகளும் கிருஷ்ணனும் கூடி விளையாடின தரு இ முகாரி தா ஆதி

பல்லவி.

அச்சுதனுயர்கள் மெச்சவே அவருடன் அடர்ந்து ஆடினரே—நல்ல
அண்டர்கள் முனிவர்கள் கண்டவர் புகழவே அமர்ந்து கூடினரே.

அனுபல்லவி.

இச்சையுடனே பலர் பச்சைப்பதங்களை இயலுடன் பாடினரே—நல்ல
இசைந்த மலர்களைப் பஞ்சுமாயுடன்கட்டி இணங்கிச் சூடினரே

பழுத்தமாமுத்து மாலை குலுங்கிட
அழுத்தமாமணிச் சதங்கை யலுங்கிட
வெளுத்த ரவிக்கைகள் எங்கும் குலைந்திட
செழித்துக்கோபிய ரணைத்துக் கலங்கிட (அச்ச

மதனும்ரதியும்போலே இதமுமொன்றாகவேமகிழ்ந்து மிஞ்சினரே-நல்ல
மாமணியதுமாகிடத் தாமத குணமொடு மனங்கள் கொஞ்சினரே
சதமென வெல்லோரு மதிவிகாரமாகவே சுமைத்தில் மிஞ்சினரே-நல்ல
சாதனமாகவே யாதவரெல்லோருமே சரசங்கள் கொஞ்சினரே

செய்யும் பரிபுரங்கள் சலிசலிசலிரென
கையில் கடகங்கள் கலகலகலவென
தூய்யகுழல்மலர் கமகமகமவென
மெய்யிலாடைகள் தகதகதகவென (அச்ச

முகத்தினழகைக்கண்டு செகத்தினில்மாதர்கள் முகங்கூடினரே-நல்ல
முருக்கதனுமாயர்கள் சுகந்தமலர்கள்கொண்டு மகிழ்ந்து சூடினரே
செகத்தினில் மாதர்கள் சுகத்தினைநாடியே சேர்ந்து கூடினரே-நல்ல
சாந்து புனுகு அத்தர் சேர்ந்த பன்னீரொடு சிறந்து காடினரே

நீட்டியமாலைகள் சூட்டி இலங்கிட
பூட்டிய மணியொளிர் காட்டித்துலங்கிட
மாட்டிய ரவிக்கைகள் பூட்டுக்கலங்கிட
காட்டமான வசனம் காட்டிக்கலந்திட (அச்ச

இசைந்து ஆயர்கள் வசந்தமாகவே இறங்கிக்கூடினரே—நல்ல
இயலிசை ராகங்கள் சுயல்விரியாவெல்லாம் இணங்கிப் பாடினரே
உயர்ந்த பதங்களுக்கிசைந்த குரலிலே உயர்ந்து பாடினரே—நல்ல
உகந்த மாதவன் சுகந்தருமவே பருந்து கூடினரே

பாடிய கீதங்கள் பயர்ந்து பாடியே
கூடிய ராகங்கள் குனித்தாடியே
ஓடிய மார்கள் ஓர்ந்து கூடியே
நாடியே யெல்லாரும் கொண்டாடியே (அச்ச

விருத்தம்.

மறந்தலையும் ஆயர்கண்டு மகிழாமல் வாடி
மதிமயங்கி வாடினார் மாரசம்போலாடி
நிறைந்திருந்த வனங்களெல்லாம் நிலாவிலோடி
நின்றவிடத்தில் காணாமல் நெடுநேரந்தேடி
மறைந்தவனைத் தேடி நின்றமாதர்களுமாகே
மாதவனும் மெய்களைய மயக்கினனிவர்க்கே
அறைந்தனர் கண்ணீரெல்லாம் அவர்தனத்தில் சோர
அரிவையர்களெல்லோரும் அயர்ந்து சோர்ந்தாரே

இதுமுதல்

கரிகுழல் மேல் சுகந்தமலர் சூட்டினீரே
சுந்தரஸ்தனமீதில் சேர்ந்து வென்றீரே
தாவடமார்பழுந்தத் தழுவினீரே
தகைமையில்லா வாயமுதம் தந்து சென்றீரே
பிரிவிலேனுனை யென்று பேசினீரே
இவ்வுதனி யெம்மைவிட்டுப் போதேனென்றீரே
என்று சொல்லி மாதர்களும் இயம்புவாரே

வசனம் இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவரானவர் ஆயர்களுடனே கூடி அனேகவிதமாக விளையாடி அவர்களைவிட்டுப் போட்டுக் காணாமல் மறைந்துகொண்டார் ஆயர்பெண்களெல்லாம் தாங்கள் தாங்கள் விளையாடின விதங்களெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டு கிருஷ்ணதேவன்பேரிலே விரகங்கொண்டு புலம்பிச் சொல்லுகிறவித மெப்படி யென்றால்.

பெண்கள் புலம்புகிற தரு நாதநாமக்கிரியை அடதாளம்

பல்லவி.

மதிகெட்டிருக்கோமடி—காமன்
பதியைப் பிரிந்தோமடி.
ஓடி—மடக்காமலுந் தேடிப்—பிடிக்காமலும்
இன்பம்—கொடுக்காமலும்—இதழ் கடிக்காமலும் நாமே.

தன்னுடைப் பொன்னாலே—தங்கிய
வர்ணச்சடை தன்னாலே—கையால்
கட்டாமலுங் காலைக்—கொட்டாமலும் வாயால்
திட்டாமலும்வழி—கட்டாமலும் நாமன் [மதி

சொல்லாமற் போனவனைப்—பதமொன்று
நில்லாமல் நாமவனை—தினம்
கோராமலுங்கண்ணில்—பாராமலுந்தினம்
சேராமலுந்துயர்—தீராமலும் நாமன் (மதி

ஓடிமறைந்த போதே—நாமெல்லாம்
வாடி இருந்த வேளை—விட்டுச்
சேடாமலும் அத்தர்—போடாமலும் மனம்
கூடாமலும் பன்னீர் ஆடாமலும் நாமன் (மதி.

எச்சிட்டுப் போனவனை—நாமெல்லாம்
பேச்சிட்டுத் தானவனைப்—பின்னு
லோடாமலும் வனம்—தேடாமலும் மனம்
வாடாமலுந்தினம்—கூடாமலும் நாமன் (மதி

கொச்சகம்

ஓடிவந்து எங்களையும் ஒவ்வொருத்தி யாயணைந்து
கூடிநின்ற மாதவனே குறைநாட்டிப் போனவனே
நாடியுனை யெங்கெங்கும் நாங்களுமே காண்பதெப்போ
தேடிவந்து எங்களையுந் தேற்றிவிட்டாலாகாதோ

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஆயர்களுடனே கூடி விளையாடி அவர்களை மோசஞ்செய்து காணாமல் மறைந்துகொண்டார். அப்போது ஆயர்பெண்கள் அயாசப்பட்டு வனங்களிடத்தில் ஒருத்திக்கொருத்தராக கூடி விளையாடி மறைந்துகொண்ட மாயவனே எங்களைக் காக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிற விதமெப்படி யென்றால்

பெண்கள் சொல் லாவணி தரு ஆதிதாளம்

பல்லவி—கண்ணிகள்

வடமதுரையிற் கஞ்சன் முனிந்துணிந்திட வந்த நாதா — முந்த
அடவிதனிலே நீல வடிவை மறைத்தொழிந்த
வேதா ஜெக நாதா

அண்டபுவனமெழும் சண்டெமொக்கிடும் பொற்பாதா — உந்தன்
புண்டரீகபதம் கண்ட வகலி பெறும்
சீதா சமேதா

காட்டில் மாதர்களைக் கூட்டி வந்து விளையாடி — இப்பத்
தேட்டமான மலர் சூட்டி மலைத்தவனே
நீயெங்குந் தேடி

ஆட்டம் ஆடி எழில் காட்டி மறைந்திடுந் தீரா — இந்தக்
காட்டி லெம்மை விட்டுத் தாட்டி மறைந்துகொண்ட
மாரா வெகு சோரா

அந்தமான காட்டி விந்தமோசஞ் செய்யலாமோ — இப்போ
விர்ஜையாம் வனத்தில் வந்து நாங்கள் காண
லாமோ வீண் போமோ

இந்திரஜாலஞ்செய்யும் மந்திரவாதிகள் செய்த தீதோ — அல்லால்
தந்திர மோசஞ்செய்யும் அந்த ராட்சதர்கள்
தோதோ செய் சூதோ

சூரர் அரக்கர் பைசாசர் செய்த சதிதானோ — அல்லால்
கோரப் பாவங்கள் செய்யும் வீரப்பேய்கள் செய்த
வேறோ நிசந்தானோ

திறமதாக வந்து நரஜென்மங்கள் செய்த தோஷமோ — நல்ல
சரியிலாத அயன் உருவமாகச் செய்த
மோசமோ பரிஹாசமோ

மெய்யதாகச் சித்திரர் செய்ய நினைத்திடு முபாயமோ — பொல்லா
கையிற் பிசாசுகளை வைத்தோர்கள் செய்
பாயமோ என்ன பாபமோ

பாகுசேர்மொழிகள் சோகமீறிமுகம் வாடுதே — எங்கள்
சோகமான வுயிர் வேகம் போகப்பழி
போடுதே வழி தேடுதே

வா செய்யும் வழி கூறுந்தீது தெரியோமே — நல்ல
சோதை மைந்த னெங்கள் மீதிற்செய்த சூது
ஆமே பழி போமே

சருவலோகத்துதி கிருபை தங்கிய பொற் பாதனே — எங்கள்
பருவமான வுயல் உருகி வாடலாமோ
வேதனே மது சூதனே

கலித்துறை—

உன்னுடைய கொண்டு உடன்கூடிருந்து உகந்தனையும்
முன்னுடைகொண்டு முறையோடணிந்த முகுந்தனையும்
பின்னுடைகொண்டு பிறகே தொடர்ந்த பேதையர்கள்
என்னுடமென்னி எதிர் பார்த்திருந்து வங்கினரே

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மறைந்துகொள்ள ஆயர்கள் எப்போ வருவானோவென்று சொல்லுகிற விதங்காண்க.

பெண்கள் சொல் கந்தார்த்தம் இ மோகனம் அடதாளம்.

உன்னுடைய கொண்டு பின்னே தொடர்ந்து
உறவாடி நின்று உகந்தே அணைந்து
மன்னவனுக்கு மன்மே துணிந்து
மனைதமிக வுருக்கி—ஆசை பெருக்கி
மாயமானாய்—எங்களைவிட்டு
மறைந்தோடிப் போனாய்

மாய தந்திரத்தாலே தாயவுருவமாறி
நாயகா எமைவிட்டு வாயுதேவனைப் போலே
மடமாதர் தம்மை மார்போடணைந்து
மகிழ்ந்தே யிருந்து மலர்தான் முடிந்து
அடவாக வங்க ளுடனே சிரித்து
ஆசைதந் தெம்மை மோசங்கள் செய்து
கடந்தோடலாமோ—எங்களை விட்டுக்
கடந்தோடலாமோ

கடந்தோடினா லெங்கள் நாதனெங்களை விட்டுத்
தொடர்ந்தோடினா லெங்கள் துயரங்கள் தீருமோ

மடல்போலே எங்கள் மடிமீதிருந்து
மலர்கொண்டு சூடி மார்போடணைந்து
வடிவான எங்களுடன் கூடிருந்து
வாழாமல் மனதை மிகவுருக்கி ஆசை பெருக்கி
ஓடிப்போனாயோ—எங்கள்மனம்
வாடப்போனாயோ
ஓடிப்போனவுன்னைத் தேடிப்பிடிக்கவே
நாடியே எல்லோருங் கூடியிதோ வந்தோம் (ஓடி
அச்சுதானந்தா பச்சைமால் வண்ணா
ஆநிரைவருந்தா அரிகோவிந்தா
மச்சாவதாரா மாதவ முகுந்தா மதிமோசஞ் செய்தெங்கள்
மனதைமிக வருத்தி ஆசை பெருக்கி
மகிழ்க்கிடலாமோ—நாங்கள்தானே வேறே
சுகந்தேடலாமோ
மகிழ்ந்தே எங்களுடன் மதன விரகந் தீர்த்து
சுகங்கள் தேடாமலே சுருக்காகச் சோலைக்குள் (மகி

விருத்தம்.

இளமையான பெண்ணொருத்தி மாதவனைப்போல் நன்
றியலான குழலெடுத்து இசைவதாக
காளைகளுறு வேயினிசை துலக்கக் கேட்ட
கோதையர்களெல்லோருந் துயரமோட்டி
விரையுடையல் சீர்த்தெம்மை மேவுவாய் நீ
விமலனே யென்றிணைந்து தழுவும்போது
வனகடகத் தாலிலங்கல் கண்டிகாணி
வசுதேவ னல்லவென்று வருந்துவாரே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்களெல்லாங் கிருஷ்ணனைக் காணோமேயென்று தவிக்கும்போது அதிலே ஒரு கோதையானவள் கிருஷ்ணனைப்போலே வேஷங் கொண்டு வேய்ங்குழலெடுத்தூத, அச்சத்தங்கேட்ட ஆயர்களெல்லாம் அப்பெண்மணிடத்தே நெருங்கி கட்டியணைய. அப்போதவளணிந்திருந்த கடகமும் வளையல்களும், ஸ்தனங்களையுங் கண்டு இவன் கிருஷ்ணனல்லவென்று தெரிந்து நீ எங்களைப்பிடிக்க மோசஞ்செய்யலாமோ வென்று சொல்லுகிறதெப்படியென்றால்,

ஆயர்பெண்கள் வசனையாகச் சொல் தரு இராகம் மோகனம் அடதாளம்.

பல்லவி

வேஷங்கொண் டொருமாது—கிருஷ்ணனைப்போலே
நேசங்கொண் டொருமாது.

அநுபல்லவி.

ஓசைக்குழலெடுத்து—வாசித்துடன் பிடிக்க
ஆசைமிகுந்த ஆயர் பாசமாயணையவும்
கூடியணையவும் நாடி வந்ததை
சூடும் வளையல்கள் ஆட கொந்துமே (வேஷ

சரணம்

ஆதவ அச்சியர் நீதியாகவே கூடி
மாதர் விரகங்கொண்ட தீரனல்லவென்று
இகழ்ந்திடலாமோ—எங்களோடே
அணைந்திடலாமோ
கண்ணன்போலவே வண்ணஞ் செய்ததுமே
எண்ணிடாமலே பண்ணலாகுமோ (இக
பழுதில்லாத்தேவனைத் தொழுது கொண்டிருந்தோம்
எழுதும்பதுமை போலே களவு செய்திடலாமோ
நீதியோ மானே—எங்களுடன்
வாதியோ தேனே
தேடிவந் தெமைக் கூடலாகுமோ
நாடியேவிளையாடலாகுமோ (நீதி
அரிவையருடனே நீ பரியாசஞ் செய்யலாமோ
மரியாதையில்லா கருதி அணையலாமோ
எழில் செய்யலாமோ—எங்களோடே
பழிசெய்ய லாமோ
அஞ்சிடாமலே மிஞ்சி மயலினைக்
கொஞ்சியாடியே வஞ்சியே நீ (எழில்

விருத்தம்.

மானனையாள் ஒருபெண்மேல் மையல்கொண்டு
மாமலர்கள் தானெடுத்து மகிழ்ந்திருந்து
கானகத்தில் நடந்து கால் நொந்துவிழுந்தவளைக்
கனிவுடனே தாங்கிக்கொண் டணைந்து
மானினை விழியாளை புணர்ந்து நேசம்
மென்மேலுக வின்புறவென் றுவந்து காட்டில்
தானவளை விட்டோட அவளும் நினைந்தேங்கி
மாதவனைத் தானினைந்து அழுதனளே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவன் ஒரு கோபஸ்திரீமேல் ஆசைகொண்டு அவள் கரத்தில் சரியப்பிடித்துக்கொண்டு கூடி விளையாடியும் இருவரும் தனிவனத்திற்சென்றனர். கிருஷ்ணன் அப்பெண்ணைப்பார்த்து நீ கால் கடுக்க வெகுதூரம் நடந்தாய் நுனைவிருந்தால் என் தோளில் ஏறிக்கொள்ளென்று சொல்லி அந்தரமான கானகத்தில் விட்டு மறைந்துகொண்டான். அப்போது அந்தப்பெண்ணானவள் அக்குற்றமறிந்து இந்தக்கானகத்திலென்னை தனியாய்விட்டுப் போனாயோ ஸ்வாமி யென்று கிருஷ்ணனை நினைத்து சொல்லுகிற விதமெப்படியென்றால்.

கிருஷ்ணதேவனைக் காணாமல் சொல் ஒரு கோபஸ்திரீயின் அடதாளம்.

இந்த விதியெனக்கு வந்து வாய்த்ததென்று
இருதயம் வாடுதையா—இரஞ்சிதயோக
இருதயம் வாடுதையா

சந்தோஷக்கிளிச்சொல்லி சாய்ந்தே பெண்ணெடுத்து
சந்நிதியில் விடலாகுமோ—இரஞ்சிதயோக
சந்நிதியில் விடலாகுமோ

பக்கத்திலேயப்பாமல் விதவினை நினைத்திட்டால்
பதறலாகுதையா—இரஞ்சிதயோக
பதறலாகுதையா

தேகம் மிக[illegible] நினைத்திட்டால்
இன்பம் பெருகுதையா—இரஞ்சிதயோக
இன்பம் பெருகுதையா

செப்பிய வார்த்தைகள் தப்பி நடந்ததைச்
சேர்ந்து மனங்கோருதே—இரஞ்சிதயோக
சேர்ந்து மனங்கோருதே

தப்பிதமில்லாத அற்புதவெழில் தன்னைத்
தயங்கி மனங்கோருதே—இரஞ்சிதயோக
தயங்கி மனங்கோருதே

சொந்த வார்த்தைகள்பேசி என்றனுடனே வசிச்
சோரவிடலாகுமோ—இரஞ்சிதயோக
சோரவிடலாகுமோ

பந்தங்களைச்சொல்லி விந்தைகளைப் பேசும்
பாவினை கோருதையா—இரஞ்சிதயோக
பாவினை கோருதையா

மனமன்மதன்போல[illegible] கனமுள் பொருந்தி வந்த
மகிமைகள் கோருதையா—இரஞ்சிதயோக
மகிமைகள் கோருதையா

இனமும் பிரிந்த என்னைத் தனியே வனத்தில் விட்டாய்
இருதயங் கோருதையா—இரஞ்சிதயோக
இருதயங் கோருதையா

கானே வனந்தனில் தானே புலம்பவும்
கனிவாய் குலைந்ததையா—இரஞ்சிதயோக
கனிவாய் குலைந்ததையா

போனதொருவரைக் காணேனென்று சொல்லிப்
புலம்புதே என் மனமும்—இரஞ்சிதயோக
புலம்புதே என் மனமும்

இன்பங்கள் செய்ததை நம்பியிருந்திப்போ
இருதயங் கோருதையா—இரஞ்சிதயோக
இருதயங் கோருதையா

அன்பாபெண்ணை யெடுத்து வெம்பியே வனம்விட்டாய்
அறிவு குலைந்ததையா—இரஞ்சிதயோக
அறிவு குலைந்ததையா

இடந்தனிலென்னை விட்டு நடந்தோனைக் காணேனென்
றிரங்கித் தவிக்கிறேனே—இராஜ்ஜியேக
இரங்கித் தவிக்கிறேனே

படர்ந்த முள்ளு காவில் அடர்ந்து தைக்குதென்று
பார்த்து வருகிறேனே—இராஜ்ஜியேக
பார்த்து வருகிறேனே

இன்னிலந்தனில் விட்டு மன்னன் மறைந்தானென்று
இருதயங் கோளுதையா—இராஜ்ஜியேக
இருதயங் கோளுதையா

அன்னை மாதரை விட்டுத் தன்னி நடந்தோமென்று
அறிவு குலைந்ததையா—இராஜ்ஜியேக
அறிவு குலைந்ததையா

தவ்வடியிருகமுன்னை கெட்டவனாய் வதக் கண்டு
தயாங்க லாகுதையா—இராஜ்ஜியேக
தயாங்கலாகுதையா

திட்டமானவனை நான் எட்டுவதெப்படியென்று
திருவுளங் கோருதையா—இராஜ்ஜியேக
திருவுளங் கோருதையா

கொச்சகம்

காட்டிலென்னை யழைத்துக் காவலனே யிப்பொழுது
கூட்டியென்னைச்சமந்து குறைநாட்டி சென்றவனே
தேட்டமா யென்னை யெடுத்துத் தெருவுதனி லோட்டிவிட்டு
ஓட்டமா யோடிவிட்டாய் ஒருவழியுங் காண்கிலனே.

சிங்காரபத்தியம்

என்ன அதிரூபமோ என்ன முகில் ரூபமோ
என்ன தேஜோமயமோ என்ன மாயம்
என்ன சுகலாபமோ என்னதிக லாபமோ
என்ன அவதாரமோ என்ன ரூபம்
என்ன மதியாகமோ என்ன ரதிபாகமோ
என்ன கலைக்கியானமோ என்ன ஞாயம்
என்னதவுகாயமோ என்ன வெகு சாயமோ
என்னதிக மோகமோ என்ன காயம்

என்ன மந்த்ரதந்த்ரமோ இறைவர் தொழிலோ
விண்ணவர்செய் மோசமோ வேறுவகையோ
இன்னுமென்ன குதர்க்கு மானவனே
இன்னதென்றறியாமற் கைநழுவ விட்டனே யோர்தக்மனமே

வனத்தில் விட்ட பெண் சொல் வருமுகாரி அடதாளம்

ஐயாவென்னை யெடுத்து மெய்யாச்சமந்தும் பொய்யாச்சுதே
ஆசை சொல்லியென்னை மோசஞ்செய்துவிட லாச்சுதே
இனிதாய்க் கூட்டிவந்து தனியாய் வனத்திலவிட லாகுமோ
இருந்த ஆயரெல்லாம் பொருந்தி என்னுடன் வாழலாகுமோ
தெய்வந்தானுலகத்தில் பொய்யேனுல் நானென்ன செய்குவேன்
தீராத துன்பத்திற் காரானை கொண்டு நான் கைகுவேன்
இறந்த போதுமென்ன மறந்த போதியுன்றனை மறப்பனோ
வின்னொரு ஜென்மத்திற் குன்னிடந் தேவியாய்ப் பிறப்பனோ
காந்த பாவைப்போலப் பிறந்த மேனியாய்க் கண்ணில் காண்பனோ நான்றான்
காணுத பாதங்கள் கேளாமல் நானெப்போ பூண்பனோ
வெண்ணை திருடுங்காலத் தாழியுடைந்தாற்போலாச்சுதே
பெண்ணாய்ப் பிறந்திந்தப் பெருந்துயர் படவிதி வாய்ச்சுதே
நம்பின பேர்களை நட்டாற்றில் கைவிட லாகுமோ
வெம்பியழும் பாவம் பற்றுமதுனை விட்டுப் போகுமோ
ஆசை வார்த்தைகள் சொல்லி மோசஞ் செய்தது யாது நீதியோ
நேச வுனக்கிந்தப் பேதைப் பெண்ணுனை நான் யாதியோ
பெண்களெல்லாமினி யென்றனைப் பரிகாசம் பேசுவார்
கண்களுக்கேவ் மாயன் கபடத் தெரியாதென் றேசுவார்
இப்படி வருமென்று முற்படத் தெரியாமல் இருந்திட்டேன்
கைப்பிடியாகப் பிடித்துத் தடையாமல் மறந்திட்டேன்
மாதவ கோவிந்த மதுசூதனா நாரணா மாயனே
பேதையேன் பயந்திருந்து பிழை பொறுத்தாள் கனிவாயனே
வேடிக்கை யுடனுலகக் கூடிக் குலாவிட நேசித்தேனே
விசனத்தில் சிக்காத பதனத்தை அறியாதிருந்தேனே

சாடிக்குத் தலைப்பட்டுக் கூடிச்சொல்பவர் வாழ்வு தழைக்குமோ நர்ம
சாட்சியே நிசமென்று பேசிட்டோர் வாழ்வுகளிக்குமோ
அனியாய மொருநாளும் நிலையாயிருந்திட்ட மாதுக்கு இப்ப
ஆராத்துயரமும் நீசவினை வந்த தேதுக்கு

சிங்காரபத்தியம்.

இராஜ மோகத்திலே உதயமானவனுகில்
ரணசம்பிரதாயமதி வந்தவானே
காசினிபுகழ்ந்த நல் ரூபவானுகிலக்
காட்டினில் விட்டென்னை யோடுவானே
பேசுமொழி யுனிதமுள குணமுள்ளோனுகிலிப்
பெண்ணையினை விட்டிங்கு பிரிவனே தான்
தோஷமது தெரிவிலாப் பாமரத்மனுகிலென்
தோள்சேர்ந்து மறையவுந் துணிவனே தான்
அர்ச்சனரைச் சேவிப்ப ரவரினுங்கீழ்
தொண்டர்களைச் சேவிப்ப ரவரினுங்கீழ்
பிச்சையெடுத் துண்பவர்க ளவரினுங்கீழ்
பேடி நீர் தானையா பிராண நாயகா.

வேறு தரு இ சங்கராபரணம் அடதாளம்

பலவலோர்களைத்தானே மனதுநொந்திட முன்னாள் வைதனே-பஞ்ச
பாபத்துக்கஞ்சாமற் பரம குருத்துரோகஞ் செய்தனே
குருடரைக் கூனரைக் குறையாக வைதுதான் பழித்தனே தெய்வக்
கோவில் குளங்களைக் கெல்லி யிடித்து நான் அழித்தனே
அரவிளங்களிலொரு பாவைதன்தனைக்கட்டி லடைத்தனே-காந்தான்
ஆட்டுங்கல் சுமைதாங்க நாட்டுங் கல்களைத் [illegible] எடுத்தனே
உண்டிடும் வீட்டினில் இரண்டகஞ் செய்துதான் கெடுத்தனே-பின்னும்
ஒருவன் பெண்டிரையும் ஒருவனுக்குக் கூட்டிக் கொடுத்தனே
கொண்ட கணவனை [illegible] வனைடந்தும் புகழ்பேசித் திரிந்தனே-ஏழைக்
கோதையரை யடித்து வீதியில் சேலையை யுரித்தனே

சுமங்கலை யேற்றுள்ள பங்கு கொடாதபசரித்தனே நானே
சோரர்தாருடன் கூடிச் சேர்ந்து வழிகட்டிப் பறித்தனே
மங்கையர்கள் கெர்ப்பம் மடியக் கையாற்குத்தி எர்த்தனே நீரா
வர்மங்களுடன் செய்யும் கர்மங்கள் தனைக்கண்ணில் பார்த்தனே
வஞ்சகமாய்த் தீனில் நஞ்சிட்ட டயிர்களைக் கொன்றனே நானே
வழக்கோரம் பெண்ணோரம் இளக்காத மண்ணோரம் வென்றனே

சிங்காரபத்தியம்

மன்னனே அதிக விற்பன்னனே எனையாள
மனதிலா வர்மந்தா னென்னவோ சொல
சொன்ன சொல் தவிராத கன்னியரை விட்டுநீ
துலைதூர மோடினுற் றோஷமலவோ
முன்னமே யுனதுகுல கோத்திர மறிந்துதான்
யோசித்தவள் மீதில் மோடியாமோ
என்னமோ வுன்றனை என்னமுகு கோருதே
எந்தனமீ துந்தனுக் கிச்சையிலையோ
மோசமெனுந்தொழிலை ராசமுறைமை ஏற்குமோ
சாசனமதானபொரு ளனவுனைத் தழுவினேம் யாம்
காசினியிலீரேழு மழியினும் ஒரு கணவன்மீதில்
ஆசையது வைத்து வாழ்வோ மென்னசை நாயகா.

வேறு தரு இ புன்னாகவராளி அடதாளம்

பல்லவி

கொஞ்சத்தனங்களுடன் அஞ்சாமற் பெரியோரை வைதனே-மெத்த
குஞ்சங்கள்சொல்லியும்கோவத்திசிவத்திசெய்தனே (தனே-நன்றாய்
நல்லோர்க்குங் குருமார்க்கும் எல்லோர்க்கும் பொய்சொல்லி யுரைத்
நடந்தோடுந் தடங்களை முடங்கல் முள்ளும் வைத்தடைத்தனே
பொல்லார்க்கு இடந்தந்து நல்லோர்க்கு இடங்கேடு செய்தனே-நல்ல
போதரவே சொல்லி தூதுவர் தலைகளைக் கொய்தனே

அடைக்கலம் வந்தோரைக் கடைக்கணி பாராதிரா னடிந்தனே-வஞ்சம்
அடுத்துக் குண்டணிகளைப் படித்துப் படித்துக்குடி கெடுத்தனே
கொடுக்கும்பிச்சைகள் தன்னைக்கொடுக்கவேண்டாமென் றமரித்தனே
நன்றாய்-கூடிப்பிழைக்கும்பேரை சாடிசம்பந்தஞ் சொல்லிபிரித்தனே
தாமமில்லாதபோக்குஞ் சோரருக்குக் கூறு நடந்தனே பெற்ற
தந்தைதாய் குருவார்த்தை சிந்தையில் வைக்காமல் நடந்தனே
வதனஞ்சோர்ந்திடப்பெரி போரைமனம்நோக வைத்தனே நானே
முன்னொரு சனனத்தில் என்னென்ன குறைகளைச் செய்தனே
தன்வினை தனக்கென்று முன்னோர்கள் வேதத்தில் சூட்டிச்சே அது
தப்பாமலெந்தனுக் கிப்பவே கண்ணெதிரில் காட்டுச்சே
என்வினையானது என்னைச்சூடாமலும் விட்டுதோ எங்கள்
யாதவ மாதவ எங்கள்மேல் மனமுனக் கெட்டுதோ.

கொச்சகம்

உங்களையே நம்பியேதான் வந்தோடி நாங்களுமே
வந்திருந்த ஆயரெல்லாம் வழிபார்த்துக் கண்பூத்தோம்
சிந்தைசிதிதிறங்காய் சேரானே எனவுரைத்து.
அந்திபகலாய் நினைந்து ஆயர்களும் புலம்புவரே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்பெண்களெல்லாம் கிருஷ்ணனைக் காணாத படியினாலே விசனமுற்று ஏங்கள் உன்னைப்பார்த்த கண்களும் பூத்துப்போச்சுதே இது உனக்கு தர்மமா நீ இல்லாதது எங்களுக்கு என்ன பாக்கியமிருந்தாலும் என்னத்திற்கென்று ஆயர்பெண்களெல்லோருஞ் சொல்லுகிற விதங்காண்க.

பெண்கள் சொல் தரு இராகம் நீலாம்புரி அடதாளம்

பல்லவி—கண்ணிகள்.

மாதவ நம்மை மறிமோசஞ் செய்தானே ஆயர்களே இப்ப
சோதை மைந்தனை நம்மை சோரவிடுத்தானே ஆயர்களே

கர்த்தன் பிரிந்திட்ட காரியமு ஆயர்க்கு ஆயர்களே நல்ல
முத்துச் சரங்களும் முடியில்லை எனக்கு ஆயர்களே
யுகமுள்ளாத ஊதவாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
மோகன மாலைகள் மோதிரமேதுக்கு ஆயர்களே
வேணுகோபாலனை வேண்டாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
ஆணிப்பொன் கொலுசு வாடைகளேதுக்கு ஆயர்களே
கண்ணனைக் கூடியே கனியாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
வண்ணங்களேதுக்கு வாழ்வுகளேதுக்கு ஆயர்களே
நந்தன் மைந்தனைக்கூடி நடக்காத பாவிக்கு ஆயர்களே இப்ப
விந்தை மலர்களும் வில்வங்களேதுக்கு ஆயர்களே
இட்டமாய்க் கண்ணனைத் தீண்டாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
பட்டுகளேதுக்குப் பாவாடையேதுக்கு ஆயர்களே

சிங்காரபத்தியம்

இந்திரனே கோகர்ன மந்த்ரனே கெஜகர்ன
இந்த்ரஜாலத்திலொரு மகேந்த்ர ஜால
தந்த்ரனே திரவிய குபேந்த்ரனே ரணசம்பிர
தாயனே அழிவ்பாத சரசலோலா
சுந்த்ரனே மோகரிட பேந்த்ரனே மகராச
சுமுகனே கல்யாண சுகிர்த வசனு
சந்த்ரனே மதனவுபேந்த்ரனே மோகசகு
சாரனே தீரனே தரணிமன்னு
சாமியென்னை நீ யாட்கொள்ள மனமகிழ்ந்து
திவ்வியசல்லாபஞ் செய்திடிலுன் வலிமைபோமோ
தாமசஞ் செய்தாலிப்போது தர்மமலவே
பேதகமில்லாமல் வாருமெங்கள் பிராணநாயகா.

வேறு தரு இ பந்துவராளி அடதாளம்

அடுத்திட்ட மாயனை அணையாத பாவிக்கு ஆயர்களே இப்போ
விடுத்திட்டுப் பின்னாலே விளம்புவ தேதுக்கு ஆயர்களே

என்னின மனமகொண்டு இணங்காத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
வான ரவிக்கைகள் வாதுகளேதுக்கு ஆயர்களே
பச்சைமால் வண்ணனைப் பாராத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
வச்சிரச் சரங்களும் வாழ்வுகளேதுக்கு ஆயர்களே
அறிவு மிகுந்தோனை அணையாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
சரிகை வளையல்கள் சத்துகளேதுக்கு ஆயர்களே
சின்னக்கிருஷ்ணனோடே சிரியாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
பொன்னுஞ் சதங்கைகள் பொட்டுகளேதுக்கு ஆயர்களே
கள்வன் லபியாத காரிகை யாருக்கு ஆயர்களே நல்ல
அழகான மோகன அட்டிகை யேதுக்கு ஆயர்களே
அஷ்டமாயோகனை அணையாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
மெட்டிகையுஞ் சொர்ண மேல்முருகேதுக்கு ஆயர்களே
துளபமாலையோனைத் தேடாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
களப கஸ்தூரி கதம்பைகளேதுக்கு ஆயர்களே

சிங்காரபத்தியம்

மோடி செய்யாமலென் னெதிர்வந்து நின்றிடில்
முககாந்தி யொயிலாண்மை முடியுமோசொல்
ஓடிவந்தென்முகம் பார்த்து வசனிக்கிலுன்
ஓதுசெவ் வாயின்முத் துதிருமோசொல்
வாடியென் றழைத்தெனைப் பின்கூட்டி யேகினால்
மன்னனே யுன்னமுசை மங்குமோ சொல்
தேடிவந்தென்னுடன் சேர்கின்ற வரையினும்
சேமமா யென்மனம் தேருமோ சொல்

தெருவிற் பரதேசிபோற் றிரியலாகுமோ
பாதவிப்பதுவுமொரு பாவமலவோ
கருவினை வதைப்பவர் கற்பழிப்பவர்
பெருமையது பெருவரோ பிராணநாயகா.

வேறு தரு சங்கராபரணம் அடதாளம்

பரமன் பின்னோடாமல பார்த்திட்ட பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
சரமாலை தாவடம் சதங்கைகளேதுக்கு ஆயர்களே
சுந்தர மகுணனைச் சேராத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
சந்திர வளைகளுஞ் சரப்பணி யேதுக்கு ஆயர்களே
கட்டழகனைத்தானே காணாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
ஒட்டியாணமேதுக்கு ஒயில்நடை யேதுக்கு ஆயர்களே
ஆடிய கண்ணனை அணையாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
வீடுகளேதுக்கு விடுதிகளேதுக்கு ஆயர்களே
மன்னனைக்கூடியே மகிழாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
அன்னமுமேதுக்குச் சொர்ணங்களேதுக்கு ஆயர்களே
கண்ணனைத்தானே கனாநகை யென்பார்கள் ஆயர்களே நல்ல
வண்ணனில்லாதோர்க்கு வாழ்வுகளேதுக்கு ஆயர்களே
கொண்டல் வண்ணனைக்கூடிக் கொஞ்சாத பாவிக்கு ஆயர்களே நல்ல
முண்டக மலர்களு முல்லைகளேதுக்கு ஆயர்களே

கொச்சகம்

மாதர்களுந் தான்கலங்கி மாதவனைத் தானினைந்து
நீதியுடனே வனத்தில் நில்லாமலே ஓடி
வாதுகளைத்தான்பேசி வன்மையுட னெல்லோரும்
ஆதவனைப் பிடிப்போமென் றவசரமாய் நடந்தனரே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்களெல்லாங் கிருஷ்ணனைக் காணமல் மனங்கொதித்து வனத்திற்றேடிப்பிடித்து அடிப்போமென்று கோபங்கொண்டு சொல்லுகிற விதங்காண்க.

பெண்கள் சொல் தரு இ முகாரி அடதாளம்.

பல்லவி

அடித்தேயுனை வெல்லுவோம்
வெல்லாவிட்டால்

நாங்களெல்லாம்
அடிமையுமக்கல்லவோ

அனுபல்லவி

தடுத்து விடுத்தல்லவோ
தையலரெல்லாம்
ஐயனைத்தானே
தாளாதெடுத்தல்லவோ

முடிக்கியுனை தடுத்து முறைமைகள் தானெடுத்து
தடுக்கமெல்ல வடுத்துத் தயவாகவே பிடித்து
இடுக்கிகள் பயமெடுத்து நீங்காமல் விடுத்து
துடுக்குகளை யெடுத்துத் தொடர்ந்து நாங்களெல்லாம் (அடி

இந்த வனத்தில் காணேமே
யாதவன்றனை
ஆதவன்போலே
இருந்த விடமுங் காணேமே

அந்த வனத்தில் காணேமே
ஆவிகளோடு
கூவிமிருந்த
அடர்ந்த வனமுங் காணேமே

எந்த வனமுந்தேடி யாதவன்றனை நாடி
தந்திரமாயோடி தையலரே வாடி
விந்தைப் பதங்கள் பாடி விதமா மலர்கள்சூடி
லந்தகாரங்கள் கூடி வனைந்தரா னெல்லோரும் (அடி

நிறைந்த வனமுந் தேடியே
உயிர்களெல்லாம்
மாயமதாக
இல்லாம லேயோடியே

பரந்தமனைத்தேடியே
பத்தினிமார்கள்
சுற்றியேவந்து
பாரதவிடங்கடியே

அரவமணிபதுங்க ஆபரணமிலங்கச்
சரிகைவளை துலங்கச் சரப்பணிகளொதுங்க
விரிந்தகூந்த லிளங்கவிராங்கும் ஆடையலுங்கப்
பரந்துமிக அலுங்கப் பார்த்தவரெல்லோரும் (அடி

எங்கள் மனங்கள் சோருதே
கல்லவரோடும்
சொல்லாத்திருடன்
எங்கென்று துயர்சேருதே

மங்கையர்மனங்சோருதே
மாதவன்றீவில்
ஆதவனொக்கு
மாரன்வலைமேல்மீறுதே

சிங்கவனமடிக்க ஸ்ரீகருமேனிக்கத்
தங்கள்மனமோடிக்கத் தரணிதனிலடிக்க
இங்கிதமாயடிக்க இருந்த உயர்கடிக்க
பொங்கியேதானடிக்க பொற்கொடியோரெல்லாம் (அடி

விருத்தம்

வையகமெலாம்புகழும் வாசவனோராசனை கூடிவுகொண்டு
மெய்யெனவே எங்களுடன் மேன்மையுற விளையாடல்மிகவுஞ்செய்து
செய்யாதவேலைகளைச் செய்திருந்து எங்களுடன் சேர்ந்துகூடும்
அய்யாநீயிவ்வேளை ஓடிமறைந்தோடுவது முறைமாமன்றே

வசனம் இந்தப்பிரகாரமாக எங்களுடன் கூடிவிளையாடி. எங்களைமோசஞ்செய்து போய்மறைந்து கொண்டாயே யுனக்கு தர்மமாவென்று ஆயர் பெண்களெல்லோருங் கூடிச்சொல்லுகிற விதங்காண்க.

என்ன செய்குவோம் தென்ன ரங்கனே
எச்சியே விடுத்தாய்—சதிசெய்தாய் மதிகெடுத்தாய்
எங்களை—காரும்—மாதவா—யாதவா—மாதவா

பத்தமாகவே யெம்மோ டொத்துப் பேசியே கூடி
பாரினில் நடந்தாய் வழிகடந்தாய் பழிநடந்தாய்
பாவமோ—வெளிப்பட—சாபமோ சாபமோ சாபமோ

அய்யனே யெம்முடன் மெய்யாகவே ஆடி
அடவியில் விடலாச்சே அருள்போச்சே இருளாச்சே
அய்யனே—காரும்—அச்சுதா அச்சுதா அச்சுதா

வன்னக்குழலை யெடுத்து அன்னைய ருடன் கூடி
வனத்தினில் திரிந்தாய் மதிகுறைந்தாய் சதுதெரிந்தாய்
வாசவா—வசுதேவனே—தேவனே தேவனே

கெட்டியாகவே யெம்மை யிட்டு மோடிகள் செய்து
கெந்திக்கே அழைத்தாய் உடன் படுத்தாய் குடைப்பிடித்தாய்
கேசவனோ—இப்பக—கேசவா கேசவா கேசவா

கொண்டையும் போலவே அன்னையை வாடிய
கோபாலா அழைந்தாய் மனக்குளிர்ந்தாய் களந்தனிந்தாய்
கோவலா—காரும்—கோவிந்தா கோவிந்தா கோவிந்தா

மங்கையர் யெம்முடன் ளிங்கிதமாயாடி
மலர்களை முடித்தாய் நயிலடுத்தாய் மயல் கொடுத்தாய்
மாதவா—பரா—ருத்னே ருத்னே ருத்னே

காடி புலிசிங்கம் கரிகளுந் தானுள்ள
கானகம் மறைந்தாய் வழிதுறந்தாய் பழியிறைந்தாய்
காருணா—யென்றனைக்காருமே காருமே காருமே

கரு பல்லவி

அஷ்டலக்ஷ்மிவாச மிஷ்டமாய்ச் சேர்ந்திட்ட
அய்யனே என் றுஸவானே காம்கள்
ஆயர்களும்பதி னாயிரத்துடன்
அடிமிருந்திடுவோனே

சாந்துங்களும்பூசி
ருந்தும்பன்னீர்மீதெ
காந்தன்வனிபேசி
மந்தர்கஞ்பேசி

சரணம்

கொன்னைமலர்தனை வன்னிதயாய்க்கொண்டு
கோதையர்குழலிலே தானமுடித்து கல்ல
கூடிவிளையாடி ஓடிமறைந்திட்ட
குமரனேயெங்களைத் தான்விடுத்து

அதமோ இதுநாரு
சதமோ இதுவாரு
இதமோ இதுசாரம்
மதமோ இதுநேரம் அஷ்ட

இத்தினை பேருடன் ஒத்துடன்கூடியே
இணங்கியிருந்திட்ட மாதவனே இப்போ
இருண்டவனத்திலே வெருண்டுபுலம்பவும்
இருத்தியே விட்டிடும்மாதவனே

அல்லோர்களுக்கடிப்
பொல்லாவழிநாடிப்
பில்லாமலே ஓடி
வல்லோனையுர் தேடி அஷ்ட

மல்லிகைமுல்லையும் அல்லிமலர்களும்
மாம்பின்னச்சடை தன்னில்சூட்டினவே இப்ப
மன்மதவாதையில் மதிகெட்டேங்களும்
மகிழாமலிருந்திட ஆடுவோனே

விதமாகவேதேடி
சதமாகவேநாடி
இதமாகவே ஆடி
மதனுகவேகூடி அஷ்ட

விருத்தம்

சத்தியங்கள் தான்தவறி நடந்திட்டோர்க்கும்
சண்டாளத்தனங்கள்செய்யும் மூடருக்கும்
எத்தனையோபாவமது செய்தபேர்க்கும்
ஏழைகளைக்கெடுத்துவிட்ட இழிவோருக்கும்

மெத்தவினை செய்தவிம் பேர்களுக்கு
மேன்மேலும் வரும்வினைகள் தன்னையெல்லாம்
பத்தினிகளெல்லோரும் ஒன்றாய்க்கூடிப்
பாங்கான நீதிகளாய்ப் பகர்கின்றாரே

பெண்கள் தருமநீதி யுரைத்தல் முகாரி அட்டதாளம்

பல்லவி

எத்தனை சென்மத்திற் கும்பழி நீங்கியே
யெழுந்திடா ரிச்சனரே—என்றேமேலோ
ரெடுத்து வுரைத்தனரே.

அநுபல்லவி

சத்திய வேதத்தில் சொல்லியிடு நீதி
சாரமுரைத்தனரே—மேலேபரி
காரமுரைத்தனரே

பத்தினி மார்களைப் பாங்கில்லா தேகியே
பாவமடித்தவரும்—விரக
தாபம் கொடுத்தவரும்

இத்தனை பேருடன் இயலாகவே கூடி
இணங்கி யிருந்தவரும்—எங்களைத்தானே
அணைந்து மறைந்தவரும்

இனத்தார் பொருளை யெடுத்து மறைந்தவரும்
மாதா வயிற்றைக் காய்ச்சி யிருந்தவரும்
பாவங்கள் செய்து தாழ்ச்சி யிறந்தவரும்
மாதவனென்ற பேச்சை மறந்தவரும்

உள்ளத்தில் வினை கட்டி யுறவாடியே வரும்
ஊரைக் கெடுப்பவரே—அவரிட
மேவைத் தொடுப்பவரே

கள்ளவாதிலும் ஏழைமேல் மனமில்லா
தெடுத்து விடுப்பவரே—அவர்களைத்
தொடுத்து அடிப்பவரே

அன்னிப்பித்தை கொடாமல் ஆலயம் புகுதாத
அசடடிப்பவரே—பொல்லாக்
கசடு தொடுப்பவரே

கொள்ளை யடிக்கவே கூடியே வந்திட்ட
கொடிய ரடிப்பவரே—அவருடன்
மடிய நடப்பவரே

காத்திருக்கவே யுண்டு செழித்தாரும்
கண்ட வழியிலே மண்ணை யிழித்தாரும்
கற்புடையோர்களைப் பெண்டுக்கழைத்தாரும்
கர்ம துரோகிகளை ஆண்டிப் பிழைத்தாரும் (எத்

ஆத்திலம் மனத்தோடே நேத்தியா யிருந்திட்டு
அறிவு குறைந்தவரும்—அவரோடே
உறவு மிருந்தாரும்

சாற்றிய குருவுடன் நேற்றியே பொய்சொல்லும்
சண்டாள மாந்தர்களும்—அவருடன்
கொண்டாடி வாழ்ந்தவரும்

காத்து விடுவேனென்று மாத்திரம் பொய்சொல்லி
கையை விரித்தவரும்—அவருடன்
பொய்யை யுரைத்தவரும்

மூத்தோர்கள் வார்த்தையை நேத்தியில்லாமலே
முறைகள் தவிர்த்தவரும்—அவருடன்
உறவு மிருந்தவரும்

பாரினில் கொல்லைக் கல்லைப்பிடுங்கினரும்
பாவையரின் மேல்வில்லை நடந்தவரும்
பத்தினிமார்கள் சொல்லைக் கடந்தவரும்
பாதகமென்ற தொல்லை தொடர்ந்தவரும் (எத்

அச்சுத நாமங்கள் ருச்சியில் வையாமல்
அறிவுகள் கெட்டோர்களும்—நல்ல
சரிதைகள் விட்டோர்களும்

இச்சையாய்க் கண்ணனை மெச்சாத பாவியாய்
இருந்தாள் கழித்தவரும்—அவருடன்
பொருந்திக் களித்தவரும்

மச்சாவதாரனை நித்தமும் நினையாமல்
மனதுகள் கெட்டோர்களும்—நல்ல
கலைகள் விட்டோர்களும்

அவமதியாலே வெட்டி இறந்தவரும்
அஞ்ஞானமாக வட்டி சுறந்தவரும்
அமர்க்களந் தன்னிலே முட்டி முறிந்தவரும்
அமைந்திடும் பெண்களை விட்டு மறந்தவரும் (எந்

கண்ணிகள் இனத்தெந்திரு—இனத்தெந்திரு—இனத்தெந்திரு—இனத்.

மடமைதயர்கள் வனங்கடந்து மாறாமல்கோரி
மதுவனந்தனிலாயர் மனதுகள்தேரி
படகதகொடி அங்குசப் பங்கய ரேகை
பரமனிட பாதக்குறி பார்த்துக்கொண்டாரே
நடந்திடலும் பசும்புல்லால் தாரை தோன்றாமல்
கலங்கியிதச் சோர்ந்தார்கள் தோகையர்கள் நேரே
கடந்திடவே காணாமல் நாற்றிசைகள் நேர்ந்தார்
நாயகனைக் காணாமல் நலங்குறைந்து சோர்ந்தார்
அடியெடுத்துத் தொடருமந்த ஆயர்களும் விண்டே
அல்லாத ஆயர்களும் அவ்வழிகள் கண்டே
உடன்கலந்து எம்மை எல்லாம் வருகவே விட்டு
ஒருத்திதனை எடுத்தாயே வுலைந்தோமே கெட்டு
கொடியிடையா ளடிகளையுங் கூர்ந்துமே பார்த்தார்
கோலமல ரேகைகளைக் கூடியே சேர்த்தார்
வடிவுடைய ஆயரெல்லாம் வன்மையுடன் கூடி
வாகான மாதரெல்லாம் வழிபார்த்துச் சோர்ந்தார்

இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்களெல்லாம் கிருஷ்ணனைக் காணாமல் வனத்திற்சென்று கிருஷ்ணன் அக்காட்டில் நடந்த அங்குச ரேகையைப்பார்த்தும், பசும்புல்லின்மேலே தோன்றாமலும் மயங்கி ஆயர்களெல்லாம் ஒன்றாகக்கூடி கிருஷ்ணனை நினைத்து சொல்லுகிற விதங்காண்க.

பெண்கள் சொல் தரு இ முகாரி அடதாளம்

பல்லவி—கண்ணிகள்

சோலைக்கு மைந்தனும் யாதவ குலம் வந்த சோரா நீர்தான்
பேதையர் மேற்சண்டை வாதுகள் செய்வதேன் சோரா
சரசமாகவே பேசியிருந்திட்ட கேசவா நீர்தான்
கூசாம லெங்களை வசி விடலாமோ கேசவா

இரமையெங்களோடே வரமுமணிந்திட்ட தேவனே நீர்தான்
அரிவையரை விட்டு மறையவு மாகுமோ தேவனே
ஊர்வசி மேனகை வுயர்ந்த திலோத்தமை ரம்பையே நீர்தான்
சீர்பெறுங் கண்ணற்குச் செப்பிட லாகாதோ ரம்பையே
ஆழிசூழுலகத்தில் அடர்ந்து திரிகின்ற நாரதா நீர்தான்
வாழாத பெண்கட்கு வழிசொல்ல லாகாதோ நாரதா
சின்னங்களை விட்டு நீ வனத்தினில் திரிகின்ற சிங்கமே நீர்தான்
கனங்கொண்ட கண்ணற்கு மனங்கொண் டுரைப்பாயே சிங்கமே
வாருதியைக்கடந்து சிருடன் வந்திட்ட மாருதி நீர்தான்
பேரான கண்ணற்கு நேராகச் சொல்வாயே மாருதி
ஒய்யாரமாகவே ஒயிலுமிருந்திட்ட மயில்களே நீர்தான்
மெய்யான கண்ணற்கு மையவே வுரைத்திடும் மயில்களே
உக்கிரமிருந்திட்டு வருமி வருகின்ற நரிகளே நீர்தான்
சக்கிராயுதனுக்குச் சரிசொல்ல லாகாதோ நரிகளே
வன்னமிருந்திட்டு வாழ்ந்து மிருக்கின்ற அன்னமே நீர்தான்
கண்ணற்குச் சொல்லியே காத்திடலாகாதோ அன்னமே
இளங்களாகவே கூடி இயலாக விருக்கின்ற மான்களே நீர்தான்
மனங்களொருமித்து மாதவற்குச் சொல்லும் மான்களே
தோடிராகத்தாலே பாடி யலுங்கிடுங் குயில்களே நீர்தான்
ஓடியா கண்ணற்கு நாடிச் சொல்ல வேண்டுங் குயில்களே
சொர்ன மயமாக வுன்னிதம் பேசிடுங் கிளிகளே நீர்தான்
வர்ணக் கிருஷ்ணனோடே என்னதான் சொல்வீரோ கிளிகளே
அந்தநாளில் கூடி அதிக வரம்பெற்ற ஆனையே நீர்தான்
இந்தநாளினில் கூவி இருந்திடலாகாதோ ஆனையே
இப்புவிதன்னிலே எப்பவுஞ் சிருட்டிக்கும் நான்முகா நீர்தான்
ஒப்பிலாக் கண்ணற்குத் தப்பாமற் சொலவாயே நான்முகா
வேதாந்த வேதத்தில் விளம்பி யிருக்கின்ற வாணியே நீதான்
பாதகங்களையெல்லாம் பார்த்திடலாகுமோ வாணியே
சத்தியங்களைத்தானே ஒத்து சுமந்திட்ட தாரணி நீதான்
குற்றங்குறைகளை மெத்தச் சுமப்பாயே தாரணி

சொன்னசொற் கேளாமல்கொன்னே வனம்வந்தோம்வானமே நீதான்
அன்னியாயந் தீர்க்கவு முன்னிலு மாகாதோ வானமே.

விந்தை சலவைகள் விதமாகத் தந்திடு மிந்துவே தேகம்
வெந்துஅலருது வேதனை யாருது இந்துவே

மன்மத வாதையால் மதிகெட்டிருக்கிறோமே தென்றலே இப்ப
இன்மைகள் செய்தெங்கள் தேகஞ் சுடலாமோ தென்றலே

ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து களித்திட்ட வுடைமையே நீதான்
வாடின வேளையில் சாடிக் கனக்கலாமோ வுடைமையே

சூடிப்புகழ்ந்திட்டுச் சுகமுமணிந்திட்ட மலர்களே நாங்கள்
வாடின வேளையில் வாண்டிடலாகுமோ மலர்களே

சந்தனங் கஸ்தூரி சேர்ந்த புனுகுகள் கலவையே இப்ப
நிந்தையாய் மார்பினில் நீராயுருகலாமோ கலவையே

படுத்துத் துயில்கின்ற பாங்கான பொற்கட்டி மெத்தையே இப்ப
கொடுக்குத் தேள்கள்போலே கொட்டிடலாகுமோ மெத்தையே

இப்படிப் பகையர்முன் னெப்படி வாழ்வது மாதவ நீர்தான்
தப்பாமலெங்கள்முன் இப்பவே வருவாயே மாதவா

அச்சுதானந்தனே பச்சைமால் வண்ணனே கோவிந்தா நீர்தான்
இச்சையதாகவே பட்சமாய் வருவாயே கோவிந்தா

விருத்தம்.

என்னவடி யழுகிறா யேந்திழையே மாதே
என்னென்று சொல்லுவேன் என்தாயே சூதே
தன்னெதிரிலாதவனும் தாழாமலொத்தே
தையலேநன்மையல் தாழாமல் வைத்தேம்
புன்னகமலரிணைப் புதுமையாய்ச்சூட்டிப்
புகழ்ந்ததானொருச்சமர்ந்து புணர்ந்துமேகூடி
யென்றவிமெலிந்திட வெனையகன்றுபோனான்
பெண்கள் சதிசெய்தானென் றெரித்துச்சொல்லுவானே

வசனம் இந்தப்பிரகாரமாகக் கிருஷ்ணதேவனால் வனத்தில் விடப்பட்ட பெண்ணானவள்கிருஷ்ணனைக்கானகமெல்லாந்தேடிக்காணாமல் மற்றையாயர்களிருக்குமிடத்திற்குப்போயழுக அவர்கள்பார்த்து ஏனழுகிறாயென்றுகேட்க அவள் கிருஷ்ணன்செய்த சதிமோசங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்றுசொல்லுகிறவிதங்காண்க.

பெண்சொல் தரு. இம் காதகாமக்கிரியை அடதாளம்

பல்லவி

சதிமோசஞ் செய்தானடி ஆச்சிகளே
விதிகசமெய்தானடி

அநுபல்லவி

சதுர்ப்புஜந்தோளனுமே சங்குசக்கிர
சதுர்வேதநாதனுமே
என்றே டாடாமலுங்
கொன்றை சூடாமலுங்
கண்ணை போடாமலும்
தன்னைக்கூடாமலும் தானே சதிமோ

சரணம்

கூட்டி எனையழைத்து இந்தவனக்
காட்டில் விடுத்தெரிந்து
நித்தம்கொடுக்காமலும்
பத்தம்பிடிக்காமலும்
முத்தங்கொடுக்காமலும்
சித்தம்படுக்காமலும் தானே சதிமோ

வாடியென்றெனையழைத்து எந்தனையும்
காடுதனிலே விடுத்து
அணை அணைக்காமலும்
வர்ணம்செறிக்காமலும்
மனந்தனைக்காமலும்
தினம்பிழைக்காமலே தானே சதிமோ

தோளிலெனை எடுத்து இந்தவனம்
பாழிலெனைவிடுத்து

சூழ்ந்துகூடாமலும்
சேர்ந்து பேசாமலும்
சேர்ந்துலவாமலும்
சார்ந்துபூசாமலும் தானே சதிமோ

விருத்தம்

அவருடனே மாதர்களும் அடைவாகப்போனார்
அங்குசத்தாண்ரகளும் அனைவோருங்கானார்
தவளமணல் யமுனாநதிக்கரைதனிலே சேர்ந்தே
தாழ்ந்தவர்களெல்லோருந் தயங்கியேயேங்கே
அவருடைவார்கள்முன்னே ஆய்யவனும் வந்தான்
இலங்குமணித்தாவடங்கள் இலங்கவே அணிந்தார்
பவளவிகர் வாயமுதம் பாக்குடனே தந்தார்
பச்சமால் வண்ணருடன் பாவையரும் புணர்ந்தார்

வசனம் இப்படி கிருஷ்ணன் மோசஞ்செய்துபோன பெண்ணுடனேஎல்லோருங்கூடிப் போய் கிருஷ்ணனுடைய காலடியைத் தேடிக்காணாமல் யமுனையில் சோர்ந்து இருந்தார் அப்போது கிருஷ்ணன்வந்தான். வந்தவனைக்கண்டுசந்தோஷமாகி முக்கிய ஆபரணத்தைப்பூண்டுகொண்டு கிருஷ்ணன்வாயமுதத்தையுண்டு அவருடனே கூடி விளையாடுகிறவிதங்காண்க

கோபிகைகளும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுங்கூடி விளையாடல் தரு இ ராக. கா. ஆதிதாளம்

பல்லவி

ஓடி விளையாடினரே—எழி
லச்சதனும்மொளிர் பத்தினிமார்களும் [ஓடி

அனுபல்லவி

ஓடி—மனமு மன்மொன் றறவாடி மரு
முல்லைத் தொழில் மலர்சூடி ஒளிர்
சந்தனக்கலவைகளாடி அரி
யுந்தரு பதவிகள் தேடி
அந்தைகுலங்கிட விந்தை யிலங்கிட
சிந்தை துலங்கிட வந்தவர்ச்சியர் (ஓடி

சரணம்.

கூட்டி—ராகபாதங்கள் நீட்டி மலர்ச்
செண்டுக ளிருவருஞ் சூட்டி ஒளிர்
கொங்கைக ளிருகரங் கூட்டி திரு
வுந்தரு பதவிகள் நாட்டி
ஆடையலுங்கவே வாடை துலங்கவே
பாடி இலங்கவே கூடிக்கலங்கவே (ஓடி

வர்ணக்—கயலொளி கண்களுமின்ன குயி
லுந்தரு குரலிசை என்ன மயி
லும்மென ஒளிபுகழ் துன்ன ஒயி
லும் ஒயி லிருவர்கள் பின்ன
உரமுமணைந்திட கரமும்வளைந்திடத்
திரமும் விளைந்திட விரகந் தளர்ந்திட (ஓடி

கூர்ந்து—மதனன் செய கலவைகள்தீர்ந்து சுடர்
பொங்கு முகங்களுஞ் சோர்ந்து நல்
இங்கிதப்பெண்களும் சேர்ந்து சுப
மங்கள சோபனங் கூர்ந்து
அண்டர்களாடவே தொண்டர்கள் பாடவே
முண்டகனுடனே பெண்டுகள் கூடவே (ஓடி.

விருத்தம்

மெத்தவே யாயரெல்லாம் மேன்மையாய்க் கூடியாடி
சித்தசன் றன்னைப்பெற்ற சிதரன் பாதந்தன்னைப்
பத்தியாய் மனத்தில் வைத்துப் பாயகுள்ள மாதரெல்லாம்
அத்திரைக் காத்தமாயன் அடியினை போற்றினாரே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்களெல்லாங் கிருஷ்ணனோடு விளையாடி வரங்களெமக்குத் தரவேண்டுமென்று கிருஷ்ணனை தோத்திரஞ்செய்கிற விதங்காண்க.

பெண்கள் கிருஷ்ணனை வரங்கேட்குதல் தரு புன்னாகவராளி

பல்லவி—கண்ணி அல்லது திபதை.

காரணனே சரணமெங்கள் நாயகனே சரணம்
கனிவ தவம்பெற் றிருந்த நற்பதமே சரணம்
நீரனை சதுர்முகனும் இஷ்டியிலுல் நாங்கள்
திருமாலே யுந்தனிட திருவடிகள் கண்டோம்
காரணனே யுந்தனிட கருணை மிகப்பெற்றோம்
கவலையெல்லாம் விட்டு நாங்கள் களிபதவி கொண்டோம்
தென்னன் வசுதேவனுமே தேவகியோர் இலையாய்
தேடிநல்ல தவமிருந்து திறமுடனே தந்த
மன்னவனே யுன்னுடைய மாதுருக் மணிதேவி
மாதுபோலே எங்களையும் மருவிடவே வந்த
இஷ்டமதைக் கஷ்டமதை இரண்டு மனுபவித்தோம்
இனிமேலு முன்கிருபை எப்படியோ காணோம்
திட்டமாகவுன் னுடனே திறமாக அணைந்தோம்
நிதிலா வரமெமக்குத் திருவருள் செய்வீரே
தந்தை தாய் குருவும் நீயே தவமிகுந்த தெய்வமு நீ
தாரணியாளும் மன்னனும் நீ தேசமுந்தான் நீயே
இந்திடத்தி லெங்களையும் இணைகினவன் நீயே
இயலான வரங்களையும் ஈந்து விடுவாயே

விருத்தம்.

தொழுதிட்ட ஆயரெல்லாம் தோராமல் மனையிற்செல்ல
பொழுதுதான் போகுமுன்னே போம்வழி தாருமென்று
களவுகள் செய்ததெல்லாம் கனவிலும் பேசிடாமல்
அளவிடாப் பதவிதந்து அய்யனே அனுப்புவாயே

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவனை ஆயர்களெல்லாம் தங்க குடும்பம் சவுக்கியமாய் வாழவேண்டுமென்று வரங் கேட்கிற வித சாரங்க.

இராகம்—இ தேசிகதோடி தாளம் ரூபகம்.—கண்ணிகள்.

அண்டர்போற்றிசெய் கொண்டல்மேனிய தண்மிமேத்திய கேசவா
மண்டலத்தனி லண்டிரே முனை தெண்டகாருண்ய வாசவா
ஆயினங்களைத் தாவிக்காத்தருள் கோவலர் புகழ் மாரனே
ஆவலால் திருக்கோவிலூர்தனில் மேவும் வைகுந்த நீரனே
பண்டோர் அகலி கொண்ட சாபங்கள் கண்டு தீர்த்திடும் பாதனே
அண்டபுவனம் ரெண்டு மளந்த மண்டலாதிப நீதனே

அச்சுதானந்தா சச்சராவனை பச்சை மேனிய வாருமே
இச்சையாகவே மெச்சவே வரம் எச்சதாகவே தாருமே

வீடுபோகவே தேடுதே மனம் காடியே வந்தாருமே
கூடியே விளையாடித் தேவனைப் போடியென்றெனைக் கூறுமே

நங்கையாரெல்லாம் எங்கள்கற்பினைப் பங்குசொல்லாமற் காருமே
மங்கைமார்களுக் தங்கள் வீட்டை துங்கமாய் வந்தாருமே

அத்தைமார்களுங் குற்றஞ்சொல்லாமல் மெத்தவே வந்தாருமே
மற்றபேர்களு மொத்துப் பேசவே சித்தம் வைத்து நீ பாருமே

கணவனோர் மெத்தக் குணமதாகவே இணையில்லாமலே சேர்க்கவே
மனமுமாலைய ளணிந்து கொஞ்சவே துணைகளாகவே காக்கவே

மங்களபத்தியம்

அடிதனைப்போற்றிய அரிவையர்களே நீங்க
ளஷ்ட சம்பத்துமே பெற்று வாழ்க
திடமாகவே யுங்கள் செல்வரும் நீங்களும்
தீர்க்காயுசு பெற்று செழித்து வாழ்க
அடவாகவே யுங்க ளாடுமாடுக ளெல்லாம்
செடிதாக வென்றென்றும் நிறைந்து வாழ்க
வடிவாக வுங்களுடன் மணவாளரெல்லோரும்
மகிழ்வாக வென்றென்றும் மருவி வாழ்க

எத்தனை போகங்கள் யாவுமே பெற்று நீங்கள்
மெத்த மகிழ்வுற்று விண்பதி வாழ்வைபோல
இத்தனை சந்ததிமே இருகரை நகர்மேவும்
கஸ்தூரி ரங்கர் கருணையால் வாழ்குவீரே.

இப்படித்தொழுத பேர்க்கு இயலுடன் கண்ணன்றானும்
ஒப்பிலா வரங்களீந்து ஒயிலுடன் போவீரென்றார்
தப்பிலா மாதரெல்லாந் தவமது பெற்றுக்கொண்டு
கொப்புடன் மனையிற்சென்று குணமுடனிருந்தாரன்றே.

இந்தப்பிரகாரமாகக் கோபிகளெல்லாம் வரங்கள் பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குப்போய் சுகமாயிருந்தார்கள்

விருத்தம்

உக்கிரசேனனுந்தான் உவந்துதான் பெற்ற பாலன்
திக்கெலா மாண்டுகொண்டு நீதிலா வரங்கள்பெற்று
அக்ரூரனுடனே கூடி அன்புடன் கொலுவை நாடி
பங்கமே மாதராடப் பாங்குடன் வருகின்றானே.

அகோதெப்படியென்றால் கஞ்சமகாராசன் அக்குரூரனுடனே வெகு ஆடம்பரத்துடன் கொலுவுக்கு வருகிற விதங்காண்க.

கஞ்சமகாராசன் வருகிற தரு இ மத்தியமாவதி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கஞ்சராசனும் வந்தானே—அக்குரூரனுடன்
கஞ்சராசனும் வந்தானே.

அனுபல்லவி.

கஞ்சராசனும் வந்தான் வஞ்சகமே எடுத்து
அஞ்சாமல் வானவரைக் கெஞ்சிட்டே யடித்து (கஞ்

சரணங்கள்

மாணிக்க மணிகள் ...னவே—மணிமுடியால்
மற்ற பணிகள் மின்னவே

ஆணிப்பொன்னாடைகள் அழுமதி யிலங்கவே
ஏணிக்கைப் பந்தங்கள் எங்குந்துலங்கவே (கஞ்

கைகயில் கணையைப் பூட்டியே—தங்கனிலே
கனலாய்ப் பொறிகள் தீட்டியே
மெய்யான வானவரை மிரட்டி அடித்துவிட்டு
பொய்யான பேர்களுடன் பொருந்தி இருக்கப்பட்டு (கஞ்

கன்லைனைத் தானே நினைந்து—கனவுதனில்
காலனைப்போல் வளைந்து
எண்ணங்கள் தான்பிடிக்க ஏதவன் தானடிக்க
மண்ணனில் விதைவிதைக்க மார்மீதிலே யுதைக்க (கஞ்

விருத்தம்

மெத்தவினை செய்துவிடும கஞ்சனுந்தான்
மேன்மேலு மசுரர்களை விடுக்க வன்னோர்
செத்து மடிந்தார்களென்று ஆதர் சொல்ல
சேதியெலாந் தான்கேட்டு விசனங்கொண்டு
வித்தகனைத் தானழைத்தும் கொல்வதற்கு
வில்வேள்வி யென்றுசொல்லி வரவழைக்க
எத்தனையோ வெகுமதிகள் அக்ரூரற்கு
எடுத்திட்டான் தேரோடு விடுத்திட்டானே.

இந்தப்பிரகாரமாக கஞ்சனானவன் கிருஷ்ணனைக் கொல்லும்பொருட்டாக அனேக இராக்கத இராக்கதாதிகளை ஏவி அவர்கள் மடிந்ததேயொழிய கிருஷ்ணன் மடியாதது கண்டு விசனமுற்று அக்குரூரனுக்கு வேண்டிய வெகுமதிகள் செய்து, நீ போய் வில்வேள்வி செய்யப்போகிறேனென்று சொல்லி யழைத்துக்கொண்டு வாவென்ன அக்குரூரன் தேரேறி நடக்கிற விதங்காண்க.

அக்குரூரன் தேரேறிய தரு இ நாதநாமக்கிரியை அடதாளம்

பல்லவி

ஏறினான் சித்திரம் பூண்ட தேரின்மீது
யாதவகுல அக்ரூரனெனும் சாது

அநுபல்லவி

கூறினான் வஞ்சக்கஞ்சன் மேலொரு நிதா
கூட்டினான் வந்துகொல் வேனென்றிப்போது
தேரிற் சென்றிடப் போரும் வென்றிட
ஊருங்குன்றிட யாரும் நின்றிட (ஏறி

சரணம்

வஞ்சகங்களை அஞ்சாமற் செய்திட்ட
வல்லரக்கர்கள் வாழ்வு குறைந்திட்ட
கஞ்சனானவன் நெஞ்சு கலங்கிட்ட
கால தூதர்கள் கொஞ்சியே வந்திட்ட
தாரணிதனில் காலதூதர்கள்
ஆலமாமென ஓலங்கொள்ளவே (ஏறி

பஞ்சபாணங்கள் கொஞ்சி விடுத்திட
பாலன் றன்னையே கொண்டு அழைத்திட
விஞ்சும் வாளிகள் கையிலெடுத்திடும்
வீரனானவனென்று தழைத்திட
புவியதுங்கவும் மணி துலங்கவும்
மலரதுங்கவும் முடி துலங்கவும் (ஏறி

பேரி துந்துமி முரசு முழங்கிட
பெருத்த தம்பட்டம் பம்பை துலங்கிட
தாரை மத்தளம்பூரி விளங்கிட
தவிலுந் தாளங்கள் தித்தியிலங்கிட
வெடி முழங்கிட இடிகள் போலவே
படியதிர்ந்திட டுடுடுடென்றிட (ஏறி

வேறு தரு: இ மோகனம் ஆதிதாளம்

பல்லவி.

தேரும் பறக்கவுமே—கஞ்சனிட
பேரும் மறக்கவுமே.

அநுபல்லவி

தேரும் பறக்கவும் பேரும் மறக்கவும்
ஊரும் குறைக்கவும் யாருஞ் சிரிக்கவும் (தே

சரணம்

நிலமும் இடிந்ததுவே வாயுவுபோலே
மலையுங் கடந்ததுவே
நிலமுமிடிந்திட மலையுங் கடந்திட
கலையுமடங்கிடும் தலையுமுடைந்திட (தே
ஆறுங் கடந்ததுவே ஆயர்பாடி
ஊருந்துடைந்ததுவே
ஆறுங் கடந்தது ஊருங் கடந்தது
போருமடர்ந்தது யாருமடிந்தது (தே
பேரி முழங்கிடவே மத்தளமுரசு
பூரிவிளங்கிடவே
பேரிமுழங்கிட பூரி விளங்கிட
தாரை துலங்கிட ஊருந் துலங்கிட (தே

விருத்தம்

அக்குரூரன் தேரிலங்கி அமையுடன் கண்ணனைத்தான்
மிக்கதேர் பரிகளையானை மிருந்த காலாள்கள் சூழ
இக்கலாம் புகழ்பரைத்த திருவிளையனைக் காண
பக்குவமாகத்தானே பாமனைத் தொழுதிருந்தே.

இந்தப்பிரகாரமாக இரதத்திலிருந்திறங்கிய அக்குரூரன் இரதகஜ துரகபதா
திகள் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் துதிக்கும் விதங்காணக.

அக்குரன் துதி தரு இ மத்தியமாவதி ஆதிதாளம்—பல்லவி

குருசா பெழுந்திடவுமே—கஞ்சனிட
சிரசு துணிந்திடவுமே

அநுபல்லவி

குருசாயுனது தந்தை அரசு நடத்திடவே
பெருசாய் விலங்கு காலில் விருசாய்க் கடந்திடவே (குரு

காட்டி—கரங்களையும் நீட்டிக் கண்களையுங்
கொட்டிக் கடுங்கணையைப்
பூட்டிக் காதலவுமே
மாட்டிக் கனத்தை படை
யோட்டி கனத்தைமிகக்
கூட்டிக் காரணங்கள்
நாட்டிக் கஞ்சனை வாட்டத் (குரு
நித்தம்—அடைந்திருந்த குற்றம் அழுதகண்ணீர்
மொத்தம் ஆறுகள்போலே
ஒத்தம் அர்த்தராத்திரி
பெத்தம் அழுதகுரல்
சத்தம் அறிந்திடாம
லொத்தம் ஆயருநீ
வைத்தம் ஐயனே நீதான் (குரு

ஆடும்—பகடை எடுத்தோடும் பத்தினிகள்
தேடும் பணிகளெல்லாம்
ஆடும் பாதசிலம்
பாடும் மருமலர்கள்
வாடும் பாதமது
ஓடும் பரமபதம்
நாடும் பரமனே இவ்வேளை (ஸ்ரீ

விருத்தம்

இந்தவித மக்ரூரனுந்தான் இயலுடன் தொழுதுபோற்ற
விந்தையாய்க் கண்ணனுந்தான் விருசடனெழுந்திருந்து
தந்தையை வலமாய் வந்து தாளிணைத் தொழுதுநின்று
எந்தனைக் கோரிவந்த தேதென்று விளம்பினரே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அக்குரூரனைத் தொழுது சிம்மாசனத்தி விருத்தி இங்கு எனனைக்கோரி வந்த காரியஞ்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க அக்குரூரன் சொல்லுகிற விதங்காண்க.

விருத்தம்

கஞ்சனும் வேள்விசெய்து கனமுட னழைக்கச்சென்று
வஞ்சனை செய்தேயுன்னை வதைத்திட வேணுமென்று
நெஞ்சினில் நினைந்துகொண்டு நிசழ்த்திட வந்ததுதான்
உன்செய லெதுவோ கானே னுள்ளதையுரைத்தேனையா

பொது விருத்தம்

இந்தவிதஞ் சொன்னதெல்லாங் கண்ணன்கேட்டு
இருந்ததொரு சேனைகளுங் கமுதுபோட்டு
வந்ததொரு தந்தையுடன் கண்ணன்றானும்
வருவனெனச் சொல்லுமென்று அனுப்பிவிட்டான்
பிந்திவந்த படைகளெல்லாம் போனாங்கே
பிரியமுடன் அக்ரூரன் கஞ்சனோடே
நந்தனுமே சொன்னதெல்லாம் சொல்லித்தானும்
நடந்திட்டான் கஞ்சனும் போர் நினைத்திட்டானே

இந்தப்பிரகார ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் போஜனஞ் செய்வித்து அக்குரூரனைப் பார்த்து நான் காலை வருவேனென்று சொல்லுங்களென்ன, அக்குரூரன் கஞ்சனிடத்திற்சென்று கிருஷ்ணன் நாளையதினம் வருவனென்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

விருத்தம்

அக்குரூரன் றானசென்று அன்புடனுரைத்ததெல்லாம்
பக்கமாயிருந்து கேட்ட பாங்குள்ள நந்தன்றானும்
திக்கென வெழுந்திருந்து திருவிஜயசுனும் ராமன்
ஒக்கவே சோதை ஆயர் ஒயிலுடன் வந்திட்டாரே.

இந்தப்பிரகாரமாக அக்ரூரன் வந்துசொன்ன சங்கதியெல்லாம் கேட்ட நந்தகோபன், அசோதை இவர்கள் முதலானவர்களையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு போகிற விதங்காண்க.

நந்தகோபாலன் முதலானவர் வருகிற தரு இ ஜாவந்தி ஆதிதாளம்—பல்லவி.
நந்தனும் சோதையும் வந்தாரே—நளின ஆயர்
நாரணன் பலராமன் வந்தாரே

அநுபல்லவி

நந்தனும் சோதையும் வந்தார் நாரணன் பலராமன் வந்தார்
அந்தரத்தேவர்கநிந்துமி போட அந்தரர் வீணைகள் விந்தைகள் பாட (நந்

சரணம்

சிரசில் பணி துலங்கவே—சிங்காரமாக
சித்திரமணி யிலங்கவே
சிரசிற் பணிதுலங்க சித்திரமணி யிலங்க
சிரித்திட்டு மாயனும் செரித்திட்டுக்கஞ்சனை
அருத்திட்டுக் கொன்றிட வெருந்திட்டு வருகவே (நந்

ஆடைகள் நிகநிகென்னவே—அணிந்திட்ட
வாடைகள் கமக்மென்னவே
ஆடைகள் நிகநிகென்ன வாடைகள் கமகமென்ன
தேடிய கஞ்சனை நாடியே கொல்லவே
ஓடியே யிருவரும் கூடியே வந்தனர் (நந்

முத்திகள் கொடுக்கவே தான்—மூன்று லோகம்
பத்தர்கள் தழைக்கவே தான்
முத்திகள் கொடுக்கவே பத்திகள் தழைக்கவே
மத்தள தாளமும் துத்தியும் வீணையும்
ஒத்துடன் கூடவே தித்தி என்றுடவே (நந்

விருத்தம்

எட்டுநாளழுக்கெடுத்து ஏகமாய் மூட்டை கட்டி
பட்டுகள் ரவிக்கையெல்லாம் பாங்குடன் துவைத்துக்கொண்டு
மூட்டிக்கா லத்திரியின் முதுகினி லேற்றிக்கொண்டு
தட்டியே துருசதாகத் தாருகன் வந்திட்டானே

இந்தப்பிரகாரமாக கிருஷ்ணன் வரும்போது வண்ணானவன் கார்த்தபத்தின் பேரில் சீலைத்துணிகளை யேற்றிக்கொண்டு வருகிற விதங்காண்க.

வண்ணான் வருகிற தரு காதநாமக்கிரியை ஆதிதாளம்—பல்லவி.

தாருகன் வந்தானே—மதுரைத்
தாருகன் வந்தானே.

ஆறு குளத்தினில் ஊரிலழுக்குகள் (தாரு
பாறையில் வெளுத்துக் கூலிகள் கட்டியே
மூட்டி வேசரியைக் கொட்டி யதட்டியே (தாரு
பட்டு ரவிக்கைகள் கட்டியெடுத்துக்கொண்டு
முண்டச்சி சேலைகள் தெண்டத்துக்காச்சென்று (தாரு
கண்டகர் சேலைகள் கொண்டு குடுத்துமே
ஏத்தவராடைகள் பார்த்து வெளுத்து (தாரு
கூத்தவர் சேலைகள் மாத்துக்கொடுத்து
ஆதியில் மேலான சாதியும் காளென்று (தாரு
நீதிகள் பேசியே பாதைகள் கூடியே

விருத்தம்

[illegible]னனுந்தான் ராமனுடன் நடக்கும்போது
[illegible]னமான தாருகனு மோளி தந்தான்
[illegible]ன்னமுள்ள ஆடை கண்ணன் தருகிறென்றான்
வழிப்போக்குப் போவார்க்கு வண்ணமோ தான்
கண்ணியில்லாப் பேர்களுக்கு கலமேதென்று
நாரணனு மோசதுயி லணைந்து கொன்றான்
எண்ணிலாப் பேர்களுக்கு ஆடைதந்து
ஏற்றமுள்ள கூரையெல்லா மெரித்தானன்றே.

இந்தப்பிரகாரமாகத் தாருகன் வர, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவனிடத்திற் சென்று [illegible]ணியைக் கேட்க கொடாததினாலே அவனையறைந்துகொன்று ஆடைகளைப் பல்லோர்க்குந் தானஞ்செய்து விட்டார்

விருத்தம்

சந்தனுமே சோதையாயர் கலமுடன் போகும்போது
பிந்தியே ராமன் கண்ணன் பின்வரும் வினைகள் பேசா
முந்தியே மூன்று கூனும் முறைமையாய் விக்கிரிதானும்
சந்தனமாலை கொண்டு சந்தியில் வந்திட்டாளே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஆயர்களெல்லாம்முன்செல்ல கிருஷ்ணனும் பலராமனும் கஞ்சன் செய்யும் கபடமெல்லாம் பேசிக்கொண்டு போகும்போது அவ்வழியே கஞ்சனுக்கு மாலை சந்தனங் கொண்டு போகப்பட்ட திரிவிக்கிரி வருகிற விதங் காண்க.

திருவிக்கிரி வரு தரு இ சாதகாமகசிரிய ஆதிதாளம்—பல்லவி.

விக்கிரி வந்தாளே—திரு
விக்கிரி வந்தாளே

அநுபல்லவி

உக்கிரசேனன்றவங்கள் செய்து உகந்து பெற்றிடும் பாலனுக்கு
பக்குவமான மாலைகொண்டு பத்தினி விக்கிரி தோன்றினள் [விக்
சந்தனங் கஸ்தூரி அந்தரொடு சேர்ந்த புனுகொடு பன்னீரு
விந்தையாய் கையிற்கொண்டு விக்கிரி வந்து தோன்றினள் [விக்
மல்லிகை செண்பகம் இருவாச்சி மற்றுள்ள மாமல ரல்லிகளும்
முல்லை மலர்களைத் தாவெடுத்து மூன்று கூனுடன் வந்தாளே (விக்
கடக்கிடு [illegible] சோலையும் ஆயர்களும்
த[illegible]தேடியே வருகையிலே தையல் விக்கிரி தோன்றினளே (விக்

விருத்தம்

அய்யன் விக்கிரியைக் கண்டே யாவர்க்கீ தென்று கேட்க
வய்யகமாளுங் கஞ்ச வரசனுக் கென்று சாற்ற
மெய்யினிற் சாந்துபூச மேன்மையாய்த் தருகவென்றான்
கய்யிறுற்றெழுந்து பூசி கண்ணனைத் தொழுது நின்றாள்.

இந்தப்பிரகாரமாக வழியில்வரும் திரிவிக்கிரியை கிருஷ்ணன் பார்த்து இந்த மாலை சந்தனம் யாருக்கென்று கேழ்க்க அவள் இது கஞ்சனுக் கென்று சொல்ல, ஆனால் எனக்குக்கொஞ்சம் கொடுவென்று கேழ்க்க சுவாமி தானே பூசுகிறேனென்று சந்தனம் பூசி மாலைபோட்டு தொழுது நின்றாள்

விருத்தம்

அந்தரத்தூளிதானும் அங்கையாற் றெழுகத்தானே
சுந்தரியாகிநின்ற சுரூபங்கள் ரம்பை நாண
விந்தையாய்த் தேவர்போற்ற வீட்டிலேவருமென்றாள்
வந்தனைபுரிந்தே கண்ணன் மலரடி தொழுதிட்டாளே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் திரிவிக்கிரியைப்பார்த்து இந்த கூன் உனக்கு எப்படிவந்ததென்று கேழ்க்க சுவாமி எனக்கிது பிறவியிலே உண்டாயிற்றென்று சொன்னாள் அப்போது கிருஷ்ணன் கையினைற்றழுவ நிமிர்ந்து நின்றாள். கிருஷ்ணனவளைப்பார்த்து நீ உன் வீட்டிற்குப்போ நான் வருகிறேனென்றுசொல்லி விட்டுநடக்கிற விதங்காண்க.—விருத்தம்

சொல்லி வந்த அக்ரூரன சேதியெல்லாம்
சோதனைகள் கண்டுவிட வேணுமென்று
பொல்லாத வஞ்சனைகளாதுவோவென்று
போராடும் வில்லருகே வந்து நின்று
நல்லதொரு கையிலேதான் றனுவெடுத்து
நாணேற்றி வில்லதனை யொடித்து விட்டான
வல்லவில்லின துண்டதினால் அசுரர் சிற்றம்
விலக்கினன யாகமதைக் கலக்கினனே

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன வில்லையொடித்து அரக்கர்களைக்கொன்று யாகத்தைக் கலக்கிய விதமெப்படியெனறால் கிருஷ்ணன வில்லொடிக்கிற தரு புன்னாகவராளி அடதாளம்—பல்லவி-கண்ணி

நாரணன தனுவெடுத்தா—னதை
நாணைப்பூட்டி ஒடித்தான

அநுபல்லவி

காரணங்கள் எடுத்தான—சிலர்
கண்டு ஓடவே விடுத்தான

சரணம்

அண்டபுவனமுண்டோன—இந்த
அவனியெல்லாங் கண்டோன
துண்டு தனுவைக்கொண்டான—அங்கே
துரத்தி அடித்து விண்டோன (நார
காவல் மன்னரை யடித்தான—அங்கே
கண்டபேர்களை முடித்தான
மேவு முனியைச் சிரித்தா—னங்கே
மிகுந்த ரிசியைக் கடித்தான (நார
அந்தணர்களோடவே—சிலர்
ஆதங்கமெல்லாம் வாடவே
விந்தை கலங்கி ஓடவே—சிலர்
சிதரித்தடங்கள் தேடவே (நார
யாகசாலையை யழித்தா—னங்கே
அடுத்த பேர்களுங் கொதிக்க
பூகமாகவே மதிக்க—கல்ல
உம்பரெல்லாந் துதிக்க (நார

...ஞ்சனும் வேள்விசெய்யக் களமுள்ள வில்லைகாட்டி
...ஞ்சிய வேள்விதன்னை முகுந்தனு மழித்துவிட்டு
...ஞ்சியே ராமன்கண்ணன் கோட்டையின் வாசல்வந்தார்
...ஞ்சரந்தானுமப்போ கூறிட்டு வந்துதங்கே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பலராமனும் கோட்டை வாசலுக்கருகில் வர, பகதத்தன் ஆனைமேலேறிக்கொண்டு தடை செய்ய வருகிற விதங்காண்க.

யானை வழி குறுக்காட்டல் தரு இ நாகவராளி ஆதிதாளம்—பல்லவி.

கடகரி வந்ததுவே—மதம்பொழி
கடகரி வந்ததுவே

அனுபல்லவி

கடகரி வந்திட திடுதிடு திடுவென
படியுமதிர்ந்திடச் சடுதியில் வருகவே (கட

சரணம்

வடவரை சாய்ந்திடவே—கடகரி
வந்துதான் பாய்ந்திடவே
திடமான ஆதிசேஷன் படமுமதிர்ந்திட
வெடுவெடு வெனவந்து விடமெனச்சீறியே (கட
கண்ணனைக் கொன்றிடவே—கரிகளும்
கட்டுக்கு நடந்திடவே
எண்ணிலாச் சேனைகள் பண்ணுது பண்ணவென்று
எடுஎடுவென்று சிலர் பிடிபிடி யென்று சொல்லி (கட
ஆனைமேல் மாவுத்தனும்—அவ்வழி
அட்டிகள் செய்வித்தனன்
வானையளந்திட்டோன் தானே தணிந்திட்டு
நானே வேடிக்கை பார்க்க வானில் வழிமறைக்க (கட
காவில் புகுந்து சென்றிட—கண்ணன்
கடுகி நடந்து நின்றிட
வாலைப்பிடித்துச்சுற்றித் தாலத்திலே யடித்து
ஓலமிட்டுக்கொம்பு தானே பரிகொடுக்க [கட

விருத்தம்

ஆலமாமெனவே சீறி அவ்வழி யடைத்துத் தானே
நீலமேனியின் தடத்தை நீக்கிடுமென்று சொன்னான்
காலன் போலவு மாவுத்தன் கடக்கவே விடுகேனென்று
வாலதைப் பிடித்துச் சுற்றி வானிலடித்துக் கொன்றான்.

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மாவுத்தனை வழிவிடென்று சொல்ல அவன்விடாததினாலே யானையையும் அவனையும் கொன்றுவிட்டார்.

விருத்தம்

வில்லையுங் கையிற்கொண்டு வாளுடன் பரிசையேந்தி
வல்லையுங் கையிற்கொண்டு விருசுட னனையேறி
ஒல்லையிலெங்களோடே எதிர்ப்பவருண்டோவென்று
மல்லகசெட்டிமார்கள் மகிழ்வுடன் வந்திட்டாரே.

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் குவலையாபீடத்தைக் கொன்றவுடனே மல்லகசெட்டிகள் சகலாயுதங்களையுமேந்திக்கொண்டு எங்களுடன் யுத்தம் செய்ய வாருங்களென்று சொல்லி வருகிறவிதங்காண்க.

மல்லக செட்டிகள் வரு தரு இ நா.நா.கிரியை ஆதிதாளம்—பல்லவி.

ஜெட்டிகள் வந்தாரே—மல்லக
ஜெட்டிகள் வந்தாரே

அனுபல்லவி

ஜெட்டிகள் வச்சிர முட்டியெடுத்து
திட்டமாய்க் கச்சைகள் கட்டியிருக்கி (ஜெ

சரணம்

மட்டில்லாச் சேனைகள் திட்டமாய் வந்தாலும்
அட்டியில்லாமலே வெட்டி விடுவமென்று (ஜெ
எலியைக் கண்டால் மோனையும் பாயுமே
ஆளியைக்கண்டால் கோளையும் பாயுமே (ஜெ
ஆனையைக் கொன்றோனை வானிற்புதைத்து
மாநிலத்தரசரைப் பானையிலடைத்து (ஜெ

விருத்தம்

மண்ணுலகி லசுரர்களை மல்லர்தானும்
மடிந்திட நாளென்று சொல்லி மனமுந்தேறி
எண்ணமதை முடிக்கவந்தான் வேணுமென்று
யாதவர்க ளிருவருமே யொன்றாய்க்கூடி
கண்ணனுமோர் கோடுகொண்டு மல்லர்தம்மை
கண்டகண்ட மாயடித்துக் கொன்று விட்டான்
அண்ணனுமோர் கோடுகொண்டு அசுரர்தம்மை
அடித்திட்டான் எமபுரமே விடுத்திட்டானே

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எதிர்த்து வந்த மல்லகசெட்டிகளைக் கொன்றுவிட்டார். பலராமர் அசுராதிகளைக் கொன்றவிதங்காண்க.

கிருஷ்ணன் மல்லருடன் யுத்தம் தரு இ கல்யாணி அடதா.

பல்லவி—திபதை கிருஷ்ணன்

ஆனைக்கொம்பினாலே யடித்திட்டான்
அடித்து மல்லர்களை முடித்திட்டான்

சேனைக்காவலர் தன்னை யடித்திட்டான் அங்கே
செருக்களத்தினில் கொன்று விடுத்திட்டான்
குஞ்சரத்தை யெல்லாம் உய்த்தனன் ஆனைக்
கோடான கோடிகள் மாய்த்தனன்
செஞ்சிலையோர்களைச் சாய்த்தனன் சிலரைச்
செகத்திலில்லாமலே தேய்த்தனன்
வடத்தேர்களெத்தனைச் சாடவே சிலரை
வாரிவாரி யெங்கும் போடவே
தடமொருங் காணாமலோடவே சிலர்
தப்பித் தம்முயிர் காக்கத் தேடவே
கண்ணனிந்தப்படி போடவே பேய்கள்
கருணை பொழிந்து நின்றாடவே
விண்ணுலகத்தோர்கள் பாடவே எல்லோர்
விச்சேத்திரனென்றவ ராடவே

பலராமர் யுத்தம் தரு ஷை இ ஷை தாளம்—பல்லவி—கண்ணி.

பலபத்திர ராமனு மெதிர்த்திட்டான் மல்லர்
படையைத் திரளமாய் வதைத்திட்டான்
கலகப்பிரியனாக விதித்திட்டான் அங்கே
காலனுதரென மதித்திட்டான்
சிரசைக் கிள்ளியே வானி லடித்தனன் தெண்டால்
சீக்கிரம் வரங்களை யொடித்தனன்
விருதாய்க் கரங்களை முடித்தனன் அங்கே
வில்லோரிகள் தோள்களை மடித்தனன்
குடலற்றுச் சிலபேர்க ளுரிந்திட அவர்
கூக்குர லெங்குமே செறிந்திட
அடியற்ற மரம்போலே சாய்ந்திட அங்கே
ஆனைக்கொம்பா லடி பாய்ந்திட
சிலகாளி பிணங்களைக் கடிக்கவே பின்னும்
சிலகூளி பிணங்களைக் குடிக்கவே
பலபத்திர ராமனு முடிக்கவே மல்லர்
படைகலைங் குலைந்தோட்ட மெடுக்கவே

விருத்தம்

மல்லரை மடியச்செய்து மகிட்சியா யிருவருந்தான்
வல்லவக்கஞ்சனைத்தான் வதைத்திடவேணுமென்று
வில்லையுமெடுத்துக்கொண்டு வீரிட நாணையேற்றி
நல்லுறு கொம்புகொண்டு நலிந்திடக் கொன்றிட்டானே

இந்தப்பிரகாரமாக யாவரையுங்கொன்ற பலராமரும் கிருஷ்ணனும் கஞ்சனோடு யுத்தஞ்செய்கிற விதங்காண்க

கிருஷ்ணனுக்கும் கஞ்சனுக்கும் யுத்தம் தரு இ மோகனம் ஆதிதா.

பல்லவி.

கிருஷ்ணதேவனும் கஞ்சராசனும்
கிட்டி சண்டை செய்தார் கணைகளை
மட்டிலாமற் பெய்தார்

அனுபல்லவி

அஷ்ட கஜங்களுங் குதிரைகள் கக்கவே
அதிர்ந்து மறைந்து போக ஆவி
குறைந்து பிரிந்து சாக
துஷ்ட வசுரர் பயப் பட்டுத் தலைந்திட
அஷ்ட வசுக்களும் மெட்டுக் குலைந்திட (கிரு
அண்டமுண்டவ ளடித்திட வசுரர்
அலைந்து அலைந்து நடுங்க ஆவி
குலைந்து குலைந்து ஒடுங்க
கண்டபேர்களு மிரண்டிடத்தானே
கனத்த மேகங்கள் கலைய அங்கே
முனைத்த போர்களுங் குலைய
தெண்டு கண்டவர்க ளொண்டி யொழிந்திட
வண்டாளவர்கள் மண்டை கிழிந்திட (கிரு
கொதித்த கொப்பரையில் கிருமிபோலவே
தோடி கோடி சாக
தேடி யோடிப் போக
அதமிருத்திடு மசுரர் கூட்டங்கள்
அலர்ந்து விழுந்து நடுங்க உயிர்
குலைந்து அலைந்து மொடுங்க
அதிவிதத்தமுகு அசுரர் குலைந்திட
மதமிகுத்தவுனர் மகுடங் தலைத்திட (கிரு
கஞ்சராசனுயிர் தாஞ்சிமிப்பகவே
கணைகள் வந்து கொய்ய பொல்லாக்
குணங்கள் வந்து செய்ய
குஞ்சரங்கள் கொடு கொம்பினாலு முயிர்
கொன்று அன்று சாக எமன்
சென்று கொண்டுபோக
அஞ்சிடாமலே காரதத் தேவர்கள்
கொஞ்சியே வந் தாடிப் பாடிட (கிரு

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கஞ்சனைக்கொன்ற பிற்பாடு தந்தை தாயார்களுக்குச் சரணஞ்செய்து, தாயின் முலைப்பாலுண்டு மடியி

நம்படுத்திருந்து எழுந்திருந்து உக்கிரசேனனுக்குப் பட்டங் கட்டவே
ண்டுமென்று நினைத்தார். விருத்தம்

திக்கெலாம் புகழ்படைத்த திருவிஜயனும் ராமன்
உக்கிரசேனனுக்கு உகந்திட்ட முடியைச்சூட்ட
தக்க வேலைகள் செய்வோரைத் தயவுடன்றனையழைத்து
பக்குவமான மாடம் பாங்குடன் சோடிப்பாரே

இந்தப்பிரகாரமாக ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவனும் பலராமனும் சித்திரக்கார
ரைவிட்டு சிங்காதனம் அலங்காரம் செய்கிறவிதமெப்படியென்றால்

மண்டபசோடினை தரு இ சங்கராபரணம் ஆடதாளம்—பல்லவி.

மண்டபம் மாளிகை சோடித்தனர் சிலர்
மகுடந் தரிக்கவுமே நல்ல
மாதவ கோவிந்தன் மன்னன் பலராமன்
மகிழ்ந்து சிரிக்கவுமே—அனுபல்லவி
கொண்டாடுஞ் சித்திர வேலைக்காரரெல்லாம்
கூடிக் குறிக்கவுமே நல்ல
கோடான கோடியரும் படர வேலைகள்
கொண்டு நிறைக்கவுமே
வித்துருமத்தினால் கால்களை நாட்டி
விதமான வச்சிர விட்டங்கள் பூட்டி
மெத்த மரகத வளைகளு மிட்டி
மெட்டுங்குலையாமல் கட்டுகள்பூட்டி
அந்தக்குறையாமல்பணி விந்தங்களுங் குலுங்கப்
பந்தங்களும் பலவாறையும் தந்தங்க வர துலங்க (மண்
வச்சிரச் சரங்களும் வடிவான மரகதம்
வகை வகையா யதுங்க நல்ல
வயிடூரியங்களும் வாகான முத்துகள்
வண்மையுடன் துலங்க
பச்சைக்கல் மாணிக்கம் பதுங்கப் பதித்திடும்
பளபளென்றே இலங்க நல்ல
பத்தரைமாத்துப் பசும்பொன்னழுத்திய
பட்டங்களுங் குலுங்க
எத்தனையாயிரம் சித்திரமின்ன
ஏதமில்லாப்பாரி ஜாதமுமென்ன
மெத்தவே தென்னம்பூ எலுமிச்சமென்ன
மேலான கன்னல் கமுகுகளென்ன
தாழைமலர் வாசங்களும சூழும் நகர் வீசும்
வாழைக்குலை பூஞ்சோலை ஆளிக்கொடி தேசும் (மண்

ஊறக்கூடி மெச்சி ஆசாரிகளெல்லோரும்
அதிசயம் பார்க்கவுமே நல்ல
அன்புடன் கோடி அரிதான வேலைகள்
அருமையாய்ச் சேர்த்திடவே
வேடிக்கையாகவே பதுமைகளுக்கெல்லாம்
வர்ணங்கள் தீர்த்திடவே நல்ல
வேண்டும் மணிகளும் நீண்ட சரங்களும்
வரிசையாய்க் கோர்த்திடவே
வேடிக்கை நம்பியர் ராகங்கள் பாட
வேதாள சூத்திரப் பதுமைகளாட
ஆடக கிளிமயி லன்னங்கள் கூட
ஆனந்தத்தூதர் வீணைகள்பாட
சொர்ணமடலாலும் மொளிர் அன்னங்களுமிலங்க
தென்னமடலாலும் மொளிர் வர்ணங்களுந் துலங்க (மண்
மாதவன் வாழ்ந்திடும் மாளிகை யிதுவென்று
மாந்தர் துதிக்கவுமே நல்ல
மாமுனிவோர்கள் மண்டபமென்றுபின்
மகிழ்ந்து மதிக்கவுமே
வேதன்விளங்கும் விமானமிதோவென்று
வேதாந்தர் கதிக்கவுமே நல்ல
வாதவூரன் விமானமிதோவென்று
வானோர் மதிக்கவுமே
அஷ்டதிசையோர்கள் அதிசயம் பார்க்க
ஆனந்தங்கொண்டன ரன்புடனேற்க
அஷ்டலக்குமிவந்து இஷ்டமாய்க் காக்க
அந்தரத்தேவர்கள் துக்கமிதாக்க
இங்கிப்படி அலங்காரமே பொங்கத்தட னலுங்க (மண்
தங்கக்கொடி மாலைகளும் துயகத்துடன் துலங்க

விருத்தம்

உக்கிரசேனனுக்கு வுகந்திட்ட முடியைச்சூட்ட
திக்கெலாம் புகழுமாயோன் தீதிலா முரசறைந்தான்
நக்கன்நான்முகனுந் தேவர் நாரத முனிவன் மற்றோர்
ஒக்கவே பலருங்கூடி ஓயிலுடன் வந்திட்டாரே.

இந்தப்பிரகாரமாக கிருஷ்ணதேவன் உக்கிரசேன மகாராசனுக்கு
முடிசூட்டும்பொருட்டாக பேரிகை யடிக்கச்சொல்ல அந்தச்சத்தம
கேட்டு ரிஷிகள் முனிவர்கள் முதலானவர்கள் வருகிற விதங்காண்க.

தேவர்கள் வருந் தரு இ காதாமக்கிரியை ஆதிதாளம்—பல்லவி கண்ணி.

பலபத்திர ராமனும் வந்திட்டார் ரங்கே
பாலகிருஷ்ணனுமே வந்திட்டார்
அரனும் அம்பிகையுமே வந்திட்டார் ரங்கே
ஐங்கரன் வல்லபை வந்திட்டார்
சதுர்முகன் சரஸ்வதி வந்திட்டார் ரங்கே
சகல முனிவர்கள் வந்திட்டார்
இந்திரன் இந்திராணி வந்திட்டார் ரங்கே
இமையவரெல்லோரும் வந்திட்டார்
கின்னரர் கிம்புருடர் வந்திட்டார் ரங்கே
கெருட காந்தருவர்கள் வந்திட்டார்
சித்திய வித்தியாதரர் வந்திட்டார் ரங்கே
சீரான ரிஷிகளும் வந்திட்டார்
அந்தணரெல்லோரும் வந்திட்டார் ரங்கே
அரசர்கள் யாதவர் வந்திட்டார்
இந்தப்பதங்கள்தன்னை வெங்கிட்ட ராமன்
இயலாகப் பாடியே தந்திட்டான்.

விருத்தம்.

சங்கரன் முனிவர் தேவர் சதுர்முக னிந்திரன் மற்றோர்
பங்கமில்லாமலரசு பார்த்தனை யாருமென்று
தங்கமா மகுடந்தன்னைத் தரித்திட வுக்கிரற்கு
சங்குசக்கரத்தோ னெடுத்துச் சடுதியிற்றரித்திட்டானே

இந்தப்பிரகாரமாக சகலரும் வர ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவன் உக்கிரசேன மகாராஜனுக்கு முடிசூட்டுகிற விதமெப்படியென்றால்.

உக்கிரசேனனுக்கு முடிசூட்டல் தரு முகாரி அடதாளம்—பல்லவி.

மகுடம் பொருந்தினனே—உக்கிரசேனனை
மகிழ்ந்து இருந்தனனே

அநுபல்லவி

மகுடம் பொருந்தினன் விகடஞ்செய் கஞ்சனை
பகமுடைத்திட்டு முகமெளந்தவன் (மகுட

சரணம்

அண்டர் முனிவர்கள் கொண்டல்கள் தூரா
தொண்டர் மெய்சாருவர்கள் கண்டவர் தேரா (மகு
அந்தரத்தேவர்கள் தந்துமி போட
கந்திர வீணைகள் விந்தைகள் பாட (மகு
மந்தார மலர்களும் விந்தையா யுவகமேவ
செந்தசமலர மலர் சுந்தரமிலகுமேவ (மகு

மந்தார தாளங்கள் மொத்துடன் கூடவே
அந்திருமுகவினை பத்தியம் பாடவே (மகு
அந்தணராசிகள் சிந்தைகள் பாடவே
விந்தையாய்மையர் வந்தாதரவே (மகு
இங்கிதச் சோபனப் பெண்களும் பாடவே
வெங்கிட்ட ராமனும் மங்களம் பாடவே

விருத்தம்

வந்திடும் பேர்கட்கெல்லாம் வரிசைகள் பலவுந்தந்தார்
சிந்தையிற் களிப்புக்கொண்டு சீக்கிரம் அமுதை யூட்டி
அந்தணரட்சதைகள் போட அரம்பை சோபனங்கள் பாட
மைந்தன் வெங்கடராமன்றான் மங்களம் பாடினனே

மங்களம் தரு சௌராஷ்டிர ராகம் ஆதிதாளம்—பல்லவி—கண்ணி

மன்றுமுகில் வண்ணனுக்கு வாமுமலர்க் கண்ணனுக்கு
மன்னனுக்கிர சேனனுக்கு மங்களம்—நல்ல
மாயர்வுதாரனுக்கு மங்களம்.
கன்றெடுத்து விளவெறிந்த கருணைகடாட்சனுக்கு
குன்றெடுத்த பாலனுக்கு மங்களம்—இந்த
கோபாலகிருஷ்ணனுக்கு மங்களம்.
மண்ணையுண்டவனுக்கு மச்சாவதாரனுக்கு
விண்ணையுண்டவனுக்கு மங்களம்—இந்த
வேதாந்த வேதனுக்கு மங்களம்
அண்டமுண்டவனுக்கு ஆதிநாயகனுக்கு
கொண்டல்நிகர் வண்ணனுக்கு மங்களம்—இந்த
கோவிந்த நாதனுக்கு மங்களம்
சார்ங்கவில்லோனுக்கு சகஸ்திர நாமனுக்கு
பார்க்குமனந்தோனுக்கு மங்களம்—இந்தப்
பரப்பிரம்ம ரூபனுக்கு மங்களம்
ஆதிமூலமே யென்ற ஆனையைக் காத்தோனுக்கு
நீதி முகுந்தனுக்கு மங்களம்—இந்த
நிர்மல சீலனுக்கு மங்களம்
அத்தினாபுரிதனிலே பத்தினி திரௌபதைக்கும்
வஸ்திரந் தந்தோனுக்கு மங்களம்—இந்த
வசுதேவன் மைந்தனுக்கு மங்களம்
மங்கள கல்யாணனுக்கு மன்னனுக்கிர சேனனுக்கு
வெங்கிட்ட ராமனுக்கு மங்களம்—இந்த
வேதாசலேந்திரனுக்கு மங்களம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண நாடகம் முற்றிற்று.

விளம்பரம்.

இப்புத்தகமும், காசி, கயா, அயோத்தி முதலான இவ்வ நகரங்களின் சரித்திரமடங்கிய காசி யாத்திரை என்னும் புத்தகமும், பள்ளிக்கூட புத்தகங்களும், புஷ்பரத செட்டியார் ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் புத்தகங்களும் வேறு தமிழ்ப் புத்தகங்களும், தெலுங்கு புத்தகங்களும், கோயமுத்தூர் பெரிய கடை வீதியில் 389-வது இலக்கமுள்ள வீட்டில் புதிதாகப் புத்தகக் கடையும், அச்சுக்கூடமும்வைத்திருக்கும் சே. ப. வேங்கடசாமி நாயுடு ஆகிய என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அப்சர்வர் என்னும் ஷை அச்சுக்கூடத்தில் புத்தகங்களும், பாங்கிகளுக்கும் வர்த்தகர்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் வேண்டிய பலவித பாரங்கள், ரசீதுகள் முதலியவைகளும் சுத்தமாகவும் ஏனைய அச்சுக்கூடங்களை விட சரசமான கூலிக்கு அச்சிட்டுக் கொடுக்கப்படும். அப்படியே காகிதங்களுக்கு ரூல் இடுதல் புத்தகங் கட்டுதல் முதலிய வேலைகளும் நடத்தப்படுகிறது.

☞ வராகர் ஓராசாத்திரமென்னும் ஜோசியப் புத்தகம் அச்சிலிருக்கின்றது கூடிய சீக்கிரத்தில் வெளியாகும்.